

Giới thiệu Hải Vương

Hải Vương của tác giả Minh Tinh là câu chuyện về một nữ tướng tài ba và một nam tướng quân tài giỏi, những sự đối đầu cũng như những tình tiết lãng mạn sẽ là tâm điểm của tác phẩm này...

Nàng - một nữ tướng chưa từng nghiêng mình trước một ai hấn - một tướng quân lạnh lùng độc ác và đang trấn giữ Hải Vực. Chỉ cần có kẻ nào dám xông vào địa phận của hấn thì không toàn mạng mà quay về, liệu cuộc gặp gỡ này giữa hai người sẽ có chuyển biến như thế nào ???

Kẻ tám lạng, người nửa cân. Đây sẽ là một pha đối đầu đầy hứa hẹn giữa hai vị tướng quân, liệu ai sẽ là người chiến thắng ? Nữ tướng bất bại hay nam tướng quân độc ác...

Bạn đang đọc truyện *Hải Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

* Mở đầu:

Trên điện Kim Loan, văn võ bá quan ai cũng chăm như hến.

Trên ghế rồng, vị quốc vương trẻ tuổi của Uyên Quốc khẽ nhíu mày, trong mắt loé lên thứ ánh sáng u ám

Chỉ vì biên giới Uyên Quốc cùng Đột Quyết lại xảy ra chiến sự, Đại tướng quân Đột Quyết tên Mục Tát Nhĩ - trời sinh khỏe mạnh, dụng binh như thần, đánh cho quân đội Uyên Quốc phải liên tục tháo chạy.

Mọi người trong triều mãi không nghĩ ra được kẻ sách nào khả thi, tất cả quần thần trong triều đều nghĩ tới một người_____Cửu đệ Đường Kim Thánh Thượng, từng là Bình mã Đại Nguyên soái, Lạc vương gia____Lý Đình Lạc.

Nhưng mà tám năm trở về trước, Lạc vương gia sau khi đánh bại Mục Tát Nhĩ dù trong tư thế thắng lợi trở về kinh thành, nhưng ngay lập tức lại bị giam lỏng ở Lạc vương phủ.

Mọi người đều không biết nguyên nhân vì sao, không bao lâu, Lạc vương gia liền đem binh quyền giao lại cho Hoàng Thượng, nói là đã chán ghét cuộc sống nơi quan trường, quyết định muốn đi lưu lạc chân trời.

Về sau, trong phủ Thất vương gia từ trên xuống dưới hơn ba trăm cái miệng đều bị Hoàng Thượng hạ chỉ chém đầu chỉ trong vòng một đêm.

Mặc dù, quần thần thấy có điều không ổn nhưng vì giữ cái đầu của mình nên ai cũng không dám nghị luận bất cứ chuyện gì.

Trải qua tám năm kinh nghiệm cùng huấn luyện, Mục Tát Nhĩ một lần nữa gây nên cơn gió lớn, hấn dẫn theo quân đội Đột Quyết đánh cho quân đội Uyên Quốc toi bời tan tác (thất bại thảm hại, hoa rơi nước chảy).

Người duy nhất có thể chống lại chỉ có thể là Lạc vương gia nhưng lại không tìm ra tung tích của người.

Để bảo vệ Uyên quốc, Hoàng Thượng hạ chỉ tìm kiếm tung tích Lạc vương gia, hi vọng hấn có thể vì nước mà dốc sức thêm một lần.

Trải qua nhiều lần dò la, được biết tin Lạc vương gia đã rời đến một nơi gọi là Thần Tiên đảo. Thần Tiên đảo nằm ở phía tây nam của Uyên quốc, bốn phía bao quanh đều là biển cả, địa thế hiểm trở, trên biển lại thường xuyên xuất hiện hải tặc hung tàn, đặc biệt thường xuyên cướp thuyền bè của quan phủ cùng gian thương.

Đó là lí do mà Đại tướng quân Đoạn Tĩnh Minh mang theo binh lính cố gắng tìm kiếm đảo Thần Tiên, bất ngờ gặp phải hải tặc trong truyền thuyết, thuyền không chỉ bị cướp sạch mà mười vạn lượng bạc trắng cũng mất trắng, chưa kể đến Đoạn Tĩnh Minh còn bị những hải tặc kia lừa gạt, tuy là toàn mạng sống sót trở về nhưng lại chịu sự khinh bỉ nhạo báng các quần thần trong triều.

"Hoàng Thượng, thần nguyện ý mang binh đi tìm kiếm tung tích của Lạc vương gia, thay cha rửa sạch mối thù này."

Trong quần thần đột nhiên đứng ra một nữ tướng chừng hai mươi tuổi mi thanh mục tú*, thân mang một bộ quan phục màu đỏ sậm.

*Mi: lông mày, chân mày. Thanh: sáng sủa. Mục: con mắt. Tú: đẹp tốt.

*Mi thanh mục tú là mày thanh mắt đẹp, ý nói: gương mặt xinh đẹp, sáng sủa, thông minh.

Ánh mặt trời chiếu vào điện làm nổi bật lên thân hình mảnh khảnh, mạnh mẽ rắn rỏi của nàng càng làm tôn thêm đáng vẻ uy nghi của nàng, giữa hai đầu

lông mày lóc ra vài tia khí phách cùng ngạo khí.

Người này chính là con gái của Đại Tướng quân Đoạn Tĩnh Minh __Đoạn Cửu Ngân, nàng là một cô gái không thua kém gì đấng mày râu, thuở nhỏ cùng cha tập võ, sau khi lớn lên cũng theo phụ thân đi chinh chiến khắp nơi.

Nghe vậy, Hoàng Thượng rớt cuộc cười nhạt một tiếng:" Hiếm có cơ hội thấy Đoạn tiểu tướng quân vì nước dốc sức, trẫm đồng ý thỉnh cầu của nàng, mong rằng Đoạn tiểu tướng quân có thể đi sớm về sớm hoàn thành tốt ý nguyện của trẫm".

" Thần nhất định không phụ lòng mong đợi của Hoàng Thượng."

Trong không khí tràn ngập một cổ nắm mốc cùng ẩm ướt đến gay mũi, Đoạn Cửu Ngân cảm thấy đầu óc mê man không tỉnh táo giống như đang trôi bồng bềnh trên mặt nước.

Đột nhiên hai mắt hơi híp lại, một thứ ánh sáng trực tiếp chiếu thẳng vào mắt nàng, nàng dụi dụi cố mở mắt ra nhưng có chút khó khăn khi nhìn mọi vật xung quanh.

Nơi này giống như một kho hàng để chứa những vật dụng tạp phẩm, cửa ra vào lại chỉ là một khoảng trống vô cùng nhỏ hẹp, xung quanh chất đống nhiều loại hàng hóa cũ kĩ.

Thứ ánh sáng chói mắt đột nhiên bị chặn lại bởi hai người mặc quần áo bằng vải thô đứng trước cửa là hai gã nam tử nhìn có vẻ hung ác.

Đoạn Cửu Ngân cố gắng nhớ lại xem rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Nàng dẫn theo Trần Thiều - thuộc hạ nhiều năm của phụ thân đi cùng, một nhóm lính thủy binh đã được qua tuyển chọn kĩ càng theo sau hướng về đảo Thần Tiên, cố gắng tìm ra tung tích Lạc vương gia đã mất tích tám trước.

Nhưng lệnh đênh trên biển chưa đến ba ngày liền gặp phải nguy hiểm, đầu tiên là Kim chi nam đột nhiên không nháy, sau đó lại gặp phải thuyền hải tặc có treo lá cờ có chữ " Kỳ " rất lớn.

Hai bên tức khắc rơi vào giao chiến, nàng cùng các huynh đệ anh dũng chiến đấu, không ngờ đám hải tặc đáng chết kia lại giờ trò, trong không khí bỏ mê hồn hương khiến nàng cùng toàn bộ binh lính đều té xỉu.

Trước lúc hôn mê, nàng biết mình đã trúng kế.

Không biết đã ngủ mê bao lâu, cộng thêm thời gian dài không có một giọt nước, không được ăn một chút thức ăn nào, hay nguyên nhân là bởi vì trúng mê hồn hương nên giờ phút này cả người nàng bần rần không có sức lực.

"Chúng ta được lệnh dẫn người đi gặp Kỳ thiếu "

Không chờ Đoạn Cửu Ngân lấy lại tinh thần, cánh tay nàng đã bị một người cầm lấy, mạnh mẽ kéo nàng ra khỏi kho hàng ẩm thấp này.

Kỳ thiếu?

Kiểu xưng hô này nghe rất quen tai.....Là thủ lĩnh của bọn hải tặc - Phượng Kỳ! Nàng nhớ khi mình trúng mê hồn hương, trước lúc ngất đi, nàng nhìn thấy một người nở nụ cười giảo hoạt về phía nàng .

Ánh sáng mặt trời bên ngoài chiếu vào mắt nàng khiến nàng không thể mở nổi mắt, khi nàng từ từ có thể đón nhận thì phát hiện bản thân mình đang đứng trên một chiếc thuyền lớn xa hoa.

Trên boong tàu rộng lớn là đám người xa lạ đi tới đi lui, tất cả hiện ra ở trước mắt nàng đều rất lạ lẫm, nhưng thứ mà làm nàng nhúm chặt chân mày nhất chính là lá cờ màu vàng được treo trên cao, bên trên viết chữ Kỳ rất to màu đỏ, hết sức ngang ngược, không coi bất cứ ai ở trong mắt.

Chết tiệt!!! Bọn hải tặc này thật sự trắng trợn cướp sạch thuyền quan.

Đoạn Cửu Ngân buộc chính mình nhất định phải bình tĩnh, bởi vì ngoài nàng ra còn có rất nhiều binh sĩ khác có khả năng cũng đã bị bọn hải tặc này giam giữ.

Dọc theo đường đi, nàng chăm chú quan sát cảnh vật hai bên. Đi qua boong thuyền, tiến vào khoang thuyền xa hoa không bao lâu liền nghe thấy tiếng cười cợt nhả của những cô gái.

Nàng bị đưa tới một căn phòng xa xỉ, khi đến gần đại sảnh liền bị mùi rượu cùng thức ăn thơm ngon dụ người xông vào mũi.

"Kỳ thiếu, chúng tôi đã dẫn người tới "

Hai tên lâu la thô lỗ đẩy nàng vào đại sảnh xa hoa.

Mặc dù đại sảnh này được bày biện trang hoàng làm cho người ta chắc lưỡi hít hà (nói không lên lời), nhưng điều khiến Đoạn Cửu Ngân kinh ngạc nhất chính là, nam tử được gọi là Kỳ thiếu - người có một gương mặt tuấn mĩ bức người, chỉ bằng một ánh mắt đã khiến một kẻ như nàng - một người quen

xưng huỳnh gọi đệ với binh lính cũng không tránh khỏi nhịp tim tăng mấy phần.

Tóc hắc đen như mực được buộc cao sau đầu, tấm vai rộng lớn, tròng mắt đen láy lóe lên thứ ánh sáng tà mị, hình ảnh đẹp nhất chính là đôi môi dính nhàn nhạt vết rượu hơi nhếch lên khiến người khác có cảm giác cười như không.

Người này khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, trên người hắc tỏa ra cỗ khí phách ngạo mạn làm cho người khác không khỏi cúi đầu khuất phục.

Hắn ngồi trên một chiếc ghế rộng lớn phủ một tấm da hổ trắng tinh, trước mặt bày biện toàn là sơn hào hải vị vô cùng thịnh soạn, hai bên là hai cô gái trẻ tuổi xinh đẹp như hoa, hai người này có vẻ như đang sử dụng hết tất cả mị lực của bản thân mà cọt cọt lui trên người hắn.

"Kỳ thiếu! ngài thật là không công bằng, ngài lần nào cũng đều uống rượu với Vân nhi, lần này ngài nhất định phải uống với người ta ly này "

Trên người mặc toàn bộ là sa y màu đỏ, cô gái này có da thịt thật mềm mại không chút thẹn thùng liếc chết ngời lên nửa người của hắn, bộ dáng như hận không thể đem chính mình hòa làm một với đối phương.

Phượng Kỳ nở một nụ cười xấu xa, cổ hơi rướn lên, dùng đôi môi gọi cảm tiếp nhận ly rượu trong tay nàng uống vào bụng.

Nhìn hắn có vẻ rất tự do tự tại, an nhàn hưởng thụ sự hầu hạ của hai mỹ nhân, một hồi uống rượu lại một hồi dùng bữa, hưởng thụ đến cùng Tề nhân chi phúc*.

Tề nhân chi phúc*:Tề nhân chi phúc: ý chỉ cuộc sống giàu sang sung sướng, nhiều thê thiếp.

Khi hắn ngược mắt lên nhìn, liếc thấy Đoạn Cửu Ngân đang bị hai tên lâu la đè ép.

Hắn lười biếng hướng hai tên lâu la mà ngoắc ngoắc ngón tay." Dẫn người lại gần đây một chút để cho ta nhìn kĩ mặt."

Vừa dứt lời, Đoạn Cửu Ngân toàn thân vô lực bị người kéo tới trước mặt hắn.

Nhìn gần, đây rõ ràng là một công tử rất tuấn tú, người này thật sự là hải tặc sao? Nhưng vì sao khắp người hắn tỏa ra khí thế tà mị (vô lại), ngay cả nụ cười nhếch mép cũng tạo cảm giác xấu xa vô cùng.

Nàng còn chưa kịp phản ứng, một ngón tay thon dài không khách khí nâng cằm nàng lên, cặp mắt đen láy thâm thúy ranh mãnh dò xét nàng một cách cẩn thận, như đang quan sát một tác phẩm nghệ thuật.

"Lần này lại là nữ!"

Đối phương đột nhiên đứng lên, Đoạn Cửu Ngân lúc này mới phát hiện hắn rất cao to, nhất định phải ngược đầu lên mới thấy mặt hắn, giờ phút này hắn lại toát ra một cỗ khí thế Hồn nhiên thiên thành* khiếp người.

*Hồn nhiên thiên thành: nghĩa là trời sinh hoàn mỹ, khí chất tự nhiên như bầu trời.

Hắn đi một vòng quanh nàng, ánh mắt gian xảo quan sát nàng, cuối cùng, dùng lực mở chiếc quạt giấy trong tay nhẹ nhàng phe phẩy (trông anh nam 9 sao giống tú ông vậy ^^).

"Chẳng lẽ triều đình không còn ai nữa rồi hả?" Hắn cười quý dị dùng cây quạt nâng cằm nàng lên:" Hay là lần này Hoàng Thượng nhà nàng có hiểu biết hơn, sử dụng mỹ nhân kế?"

Một phen nói đùa ác ý như là cổ tình chọc giận Đoạn Cửu Ngân.

Trong lòng nàng biết rõ nhưng vẫn bị hắn làm cho giận, không thể nhẫn nhịn thêm nữa, nàng tránh đi sự đụng chạm của hắn, hừ lạnh nói:" Vốn tưởng rằng hải tặc trong truyền thuyết là nhân sĩ hiệp nghĩa, hôm nay được gặp mới biết, hóa ra cũng chỉ là tiểu nhân hèn hạ chuyên dùng quỷ kế."

Nàng cũng không quên mình đã bị trúng mê hồn hương nên mới rơi vào kết quả như hiện tại.

Lời châm chọc của nàng chẳng những không làm cho Phượng Kỳ tức giận, ngược lại hắn còn cười lớn.

"Không nghĩ tới Hoàng Thượng Uyên quốc chẳng những phái một tiểu nha đầu là nàng đến, hơn nữa, nàng so với trái ổi còn cay hơn."

Dứt lời, những người phục vụ bên cạnh đều cùng nhau cười ha ha.

Không đếm xỉa đến lời nhạo báng , Đoạn Cửu Ngân hung dữ trừng mắt nhìn hắn." Ngươi là thủ lĩnh hải tặc, có biết cướp sạch thuyền quan đáng tội tru di cửu tộc hay không?"

"Tru di cửu tộc?" Phượng Kỳ dừng dừng cười tà:" Nếu Hoàng Thượng nhà nàng có bản lĩnh như vậy thì cứ để hắn tới giết ta đi, một đám quan lại triều đình đều là lũ vô dụng, kẻ nào cũng nhát gan sợ chết, đúng rồi, lần trước cái người kia tên là gì nhỉ?"

Cây quạt trong tay hắn khẽ lay động, lập tức có một tên lâu la đứng dậy, lách lòng nói:" Thưa Kỳ thiếu, thuyền quan lần trước bị chúng ta bắt được thủ lĩnh tên là Đoạn Tĩnh Minh, nghe nói là một vị tướng quân."

“Đúng, chính là người tên là Đoàn Tĩnh Minh, điều khiển đại thuyền quan khoa trường mang theo quân đội, chưa kể thái độ rất chi là phách lối, còn tưởng rằng có bản lĩnh gì, kết quả thi tỷ thí có mấy lần liền thua thảm hại, một chút đáng để xem cũng không có, thật là chẳng có gì thú vị.”

Đoạn Cửu Ngân nghe đến đó nổi giận đùng đùng: “Thì ra người chính là kẻ đã bốn cột cha ta chốn đông người.”

“Cha nàng?” Phụng Kỳ thú vị nhíu mày, lại quan sát nàng vài lần: “Thì ra nàng là con gái của tướng quân ngu ngốc đó, chẳng lẽ quả ót nàng lần này ra biển là muốn thay cha báo thù? Thật đáng tiếc nha, nàng cũng chỉ là thủ hạ bại tướng dưới tay ta mà thôi.”

Hắn ngồi trở lại ghế da hổ, vừa tiếp tục hưởng thụ sự phục vụ của hai mỹ nhân, vừa nói: “Họ Đoàn kia thật đúng là không biết rút kinh nghiệm, chính mình đã thất bại thảm hại, lại mắt không ít bạc, bây giờ còn phái con gái mình đến đây, nàng cho là một tiểu thư như nàng có thể bắt được thủ lĩnh hải tặc là ta đây sao?”

Về mặt hấn khiêu khích, trong mắt chỉ coi Đoạn Cửu Ngân là một con thú không có khả năng gây gổ, mặc hắn thỏa thích đùa giỡn trong lòng bàn tay.

“Ta nghe cha nói, bọn hải tặc các người vô cùng phách lối, gặp thuyền quan không cần biết đúng hay sai liền xông lên cướp, lại còn hết sức vũ nhục, thế nào?” Nàng không chịu yếu thế mà học dáng vẻ tà khí nhíu mày của hắn: “Chẳng lẽ người cũng từng bị quan phủ hăm hại nên cảm thấy bị đả kích lớn, mới không cam lòng?”

Hôm nay nàng xui xẻo rơi vào tay bọn ác nhân này là sự thật, nhưng người thua chứ trận không thua, nếu nàng bây giờ thật sự nổi giận chắc chắn sẽ trúng kế của hắn.

Phụ thân lần trước trở về từng nói với nàng, bọn hải tặc này mặc dù cậy mạnh phách lối nhưng cũng chỉ là vũ nhục quan binh một phen, thật sự thì cũng không làm ra loại chuyện giết người cướp của.”

Nói vậy có nghĩa là, đám người này là quá nhảm chán nên mới cướp thuyền quan để vui đùa một chút.

Mà nghe giọng điệu giễu cợt của nàng khiến Phụng Kỳ khẽ nhíu mày.

Lần nữa quan sát tỉ mỉ vị thiếu tướng kiêu căng dám hất cằm về phía hắn, cùng lắm cũng chỉ trên dưới hai mươi tuổi, mặc dù toàn thân có chút bẩn nhưng lại không giấu nổi một cỗ anh khí* bức người.

Anh khí*: Khí khái anh hùng....

Hắn hiểu rõ dung mạo của mình, hễ cô gái nào gặp qua hắn không ai là không thích, không thương, nhưng dám nhìn thẳng vào mắt hắn, nàng chính là người đầu tiên.

Bất quá chỉ là hắn là trộm, nàng là quan, thân phận hai người vĩnh viễn là thù địch.

Ngạc nhiên chỉ ở trong mắt giây lát, hắn rất nhanh khôi phục lại dáng vẻ bốn cột ban đầu.

“Nếu như nàng đã không sợ đắc tội thì kết quả duy nhất chính là ta sẽ làm cho nàng sống không bằng chết,.... mặc dù đó chỉ là lời nói trong lúc vui chơi nhưng ta quên chưa nói cho nàng biết tính khí của ta.....”

Nói xong, hắn hé miệng nhận lấy quả nho hai mỹ nữ đã lột vỏ, bên môi nở nụ cười tà, đi lại nói: “Con người của ta từ trước đến nay vui giận thất thường, lần trước bắt được Đoàn tướng quân ngu ngốc kia thì đúng dịp trong lòng bản thiếu gia hiếm khi vui vẻ nên chỉ trêu cợt một phen sau đó mới mở lòng từ bi tha ông ta đi. Hôm nay..... cái miệng Cây Tiểu Lạt Tiêu* nàng không nghĩ kĩ trước khi nói khiến ta đang nghĩ nên dùng biện pháp nào trừng phạt nàng đây?”

Cây Tiểu Lạt Tiêu*: chính là cây ớt nhưng em giữ nguyên, một phần để thể thấy hay hay một phần thì thấy tên này còn sử dụng dài dài.

Trong miệng hắn cắn vào vị ngọt của trái nho, gương mặt tuấn tú của hắn cố tình suy nghĩ sâu xa: “Đúng rồi.....” hắn vỗ tay phát ra tiếng: “Hay là đem thuốc hạ của nàng ném xuống biển làm môi cho cá ăn cũng hay đấy, đúng lúc ở vùng Hải Vực này thường xuyên có cá mập bơi qua bơi lại.”

Nghe vậy, Đoạn Cửu Ngân dùng lực vọt tới, không khách khí đẩy người nữ nhân có dung mạo xinh đẹp sang một bên, túm lấy cổ áo hắn nói: “Người dám! ”

Phụng Kỳ vẫn duy trì tư thế nhàn nhã như trước: “Tiểu Lạt Tiêu, không nghĩ tới nàng đối với ta không thể chờ đợi được hơn nữa liền chủ động ôm ấp yêu thương ta.”

“Thật xin lỗi, ta đối với loại thủ lĩnh hải tặc như người không một chút hứng thú.” Nàng đã trải qua việc đời, những kẻ phong lưu nhìn thấy không ít nhưng chưa từng thấy loại nào gian ác đáng hận như tên này, khiến cho nàng chỉ muốn kích động giết người.

“Miệng nói là không hứng thú nhưng hành động này của nàng không phải là muốn thể hiện cho ta biết ư.”

Trong mắt Phụng Kỳ có ý cười xấu xa, để tùy ý nàng túm cổ áo mình, đột nhiên gương mặt tuấn tú cực ác (ác độc đấy) kề sát mặt nàng, thừa dịp bắt ngờ hôn trộm một cái.

“Ừm...! mùi vị Tiểu Lạt Tiêu quả thực không tồi.”

Đoạn Cửu Ngân ngẩn người, bên cánh môi còn lưu lại sự đụng chạm trong nháy mắt, mềm mại, ấm áp, còn có một mùi thơm hương rượu cùng với vị chua chua ngọt ngọt của quả nho __”

A! Nàng tự nhiên bị tên khốn này đùa giỡn.

Theo bản năng, nàng giơ tay vung một chưởng vào gương mặt tuần tú của hắn nhưng giữa chừng lại bị đối phương một tay vững vàng cầm được, bên môi vẫn nở nụ cười ghê tởm như cũ.

“Tính khí đúng là có phần hơi nóng nảy, dám vung quyền đối với bản thiếu gia __BÓP”. Phượng Kỳ không thể ngờ hắn đã đánh giá thấp sức mạnh của tiểu nha đầu này.

Phượng Kỳ dù không chế được tay giơ quyền của nàng nhưng lại không thể ngờ nàng thừa dịp bất ngờ lại vung tay trái lên, vừa đứng đánh trúng cái cằm xinh đẹp của hắn.

Sức lực tuy không phải lớn nhưng vẫn cảm thấy hơi đau rát, khiến hắn kinh ngạc trong chốc lát.

Bọn lâu la trong phòng cùng với giọng nói nũng nịu tức giận của hai vị mỹ nữ kia nhất thời thét một tiếng chói tai:” Trời ơi! Kỳ thiếu!”

Đoạn Cửu Ngân vung quyền trong nháy mắt, cho dù cả người suy yếu vô lực nhưng vừa nhớ tới một quyền vừa rồi khiến nàng giải không ít hận.

Gương mặt Phượng Kỳ lúc đầu trêu chọc thì bây giờ nét mặt cực kỳ nghiêm nghị, bộ dạng quay về đứng đắn vốn có, cặp mắt nguy hiểm lạnh lẽo nhìn tiểu nha đầu dám cả gan.

Ưu nhã giờ lên tay phải nhẹ nhàng vuốt ve đau đớn tê dại dưới cằm, trong phòng nhất thời lâm vào một khoảng tĩnh mịch, giờ phút này Đoạn Cửu Ngân bị hắn nhìn chăm chăm toàn thân khiến nàng không được tự nhiên.

Bộ dạng côn đồ tức giận của tên thủ lĩnh này rõ ràng làm cho người ta ấn tượng đây là một kẻ càn rỡ phát phơ, nhưng vì sao lúc này nàng cảm nhận được một cỗ hơi thở đáng sợ khiến người ta sợ hãi.

Mọi người đều nín thở im lặng, đúng lúc này tấm màn cửa bị vén lên, từ bên ngoài bước vào là một vị nam tử trẻ tuổi cao gầy.

Đối phương mặt mũi lịch sự, toàn thân toát lên vẻ phong độ của một người trí thức, nếu không phải xuất hiện trên thuyền hải tặc thì nói hắn là phú gia công tử con nhà giàu cũng không quá đáng.

“Kỳ Thiếu, xảy ra chuyện gì vậy.” Việt Phong vẻ mặt ung dung, ánh mắt chỉ liếc nhìn Đoạn Cửu Ngân đánh giá một chút rồi bước nhanh đến bên cạnh Phượng Kỳ ghé tai thì thầm mấy câu.

Sắc mặt của hắn hơi biến sắc sau đó lại nở một nụ cười lạnh châm chọc.

“Chuyện này ngược lại càng ngày càng thú vị, đi, chúng ta đi xem một chút.” Nói xong, hắn đứng dậy đi ra cửa, bỗng nghĩ ra chuyện gì đó liền bất chợt xoay người, nhìn chăm chăm Đoạn Cửu Ngân một lúc lâu mới mở miệng:” Đem nàng giam lại cho ta, chờ xử trí sau.”

Khi Đoạn Cửu Ngân gặp lại Phượng Kỳ cũng đã là ba ngày sau.

Trong khoảng thời gian này, nàng rốt cuộc cũng chấp nhận mình đã trở thành tù nhân thật sự, mấy ngày nay, nàng cũng tính kế nên chạy trốn như thế nào, đồng thời giải cứu thuộc hạ đang bị đám hải tặc giam giữ.

Đáng tiếc là nàng bị nhốt cách ly, đừng nói là bàn kế sách, từ lúc bị bắt đến đây nàng còn chưa từng một lần nhìn thấy thuộc hạ của mình, không biết tình huống của bọn họ bây giờ ra sao. Khi nàng bị đưa đến gặp Phượng Kỳ thì hắn cùng Việt Phong đang nâng cốc nói cười tán gẫu rất hăng say, nụ cười trên mặt nói rõ cuộc sống của hắn trôi qua so với nàng tốt gấp bao nhiêu lần.

Chỉ thấy ngón tay thon dài của hắn đang cầm là một ly rượu làm từ bạch ngọc xa xỉ, thức ăn trên bàn cùng với ba bữa cơm mỗi ngày nàng ăn quả thực khác nhau một trời một vực.

Từ lần trước nàng thành công đánh hắn một quyền, niềm vui cũng không có mang đến cho nàng điều tốt, ngược lại còn bị đám lâu la ức hiếp.

Có lẽ nàng cả gan đánh chủ tử của bọn họ cho nên đám lâu la kia mới tìm thời cơ trả thù, thức ăn mỗi ngày có ý chuẩn bị cực ít.

Khi Phượng Kỳ lại lần nữa nhìn thấy Đoạn Cửu Ngân mới đột nhiên phát hiện nha đầu này so với lần gặp mặt trước, toàn thân đã gầy đi một vòng.

Vốn là nhìn ra được một gương mặt xinh đẹp thì giờ phút này hốc mắt quầng thâm, đôi môi khô nứt nẻ, trong ánh mắt cũng không còn sự kiêu ngạo như trước khiến trái tim hắn hơi chấn động một chút.

“Mấy ngày không thấy, nha đầu hạt tiêu nàng ngược lại càng gầy.” Hắn thu lại rung động yếu mềm trong nội tâm, trong mắt đều là trêu chọc:” Có phải

mấy ngày không được gặp bản thiếu gia mới khiến cho nàng tiêu tụy như này? cái này đều tại ta mấy ngày nay không hảo hảo thương nàng."

Dứt lời, hấn một tay kéo Đoạn Cửu Ngân ngồi lên đùi mình, nắm chặt cầm nàng, cúi người vừa hôn như muốn cố ý chọc nàng nổi giận, vừa giống như tìm được chuyện vui muốn chinh đối phương, không để ý đến ánh mắt của người khác, càng chơi lại càng thấy cao hứng.

Ngồi đối diện hấn là Việt Phong cùng các lão thần đều đang nhắm nháp thưởng thức rượu, đối với hành động càn rỡ của chủ tử đã sớm quen mắt.

Đoạn Cửu Ngân bị ép buộc ngồi trên đùi Phượng Kỳ. Không nghĩ tới tên ghê tởm này vẫn tiếp tục dám trêu chọc nàng, cặp mắt nàng nhất thời bốc hỏa, theo bản năng giờ nắm đầm lên nhưng lần này lại bị hấn kịp thời bắt được.

Hấn cười vô lại, cố ý trêu chọc một con mèo nhỏ đang la lối om sòm:" Tiểu Lạt Tiêu, lần thứ nhất là ta chịu thiệt thòi nhưng nàng cho rằng ta có thể cho nàng cơ hội thành công lần thứ hai sao?"

Nàng ở trong lòng hấn giãy giụa nhưng do nhiều ngày bị nhốt, hơn nữa mấy ngày nay ăn uống cực khổ, sức khỏe đương nhiên không còn được như trước, nàng biết điều, không hề giãy giụa vô ích nữa.

Khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lẽo, nàng cắn hận trừng mắt nhìn kẻ có nụ cười rất đáng đánh đòn trước mặt mình: "Phượng Kỳ, mặc dù ta không hiểu ngươi vì sao nhiều lần trêu chọc ta, nếu lần trước ngươi có thể thả phụ thân ta, cho thấy ngươi là người biết rõ phải trái. Ta không biết rốt cuộc giữa ngươi cùng triều đình có thâm thù đại hận gì nhưng ngươi nào làm, người đó chịu. Lần này ra biên tướng lĩnh là ta, nếu như ngươi có thâm thù đại hận gì cứ nhằm hết vào ta, hãy thả những huynh đệ vô tội của ta ra."

Cây Tiểu Lạt Tiêu chẳng những không lẽ phép ra điều kiện mà còn có bộ mặt thẳng thắn nói ra những lời nằm ngoài dự đoán của hấn.

Phượng Kỳ cười cợt xoa xoa cằm, trong mắt tất cả đều là tính toán:" Lần trước cha nàng cùng với một đám ngu ngốc kia bị bắt, ông ấy phải trả một cái giá mười vạn lượng trắng rất cao, như vậy lần này....."

Hấn hài hước cố ý nâng cằm nàng lên, nói tiếp:" Nàng can đảm dám cả gan hạ thủ với ta, từ trước đến giờ ta có ơn đền ơn, có thù trả báo, lần này dĩ nhiên không thể dễ dàng bỏ qua cho nàng được, ừm.....Để ta suy nghĩ một chút xem nên trừng phạt nữ nhân to gan này như thế nào?"

"Muốn chém muốn giết tùy ngươi, chỉ cần ngươi thả người của ta đi là được." Đoạn Cửu Ngân hung ác trừng mắt nhìn hấn, dùng sức gỡ bỏ cái tay đang chế trụ cằm của nàng." Nếu như ngươi cảm thấy như vậy là chưa đủ, ngươi đại khái có thể xuống tay đánh trả lại, ta tuyệt không tránh."

Bộ dáng khàng khái hào phóng của nàng ngược lại chọc cho hấn cười.

Phượng Kỳ cười bốn cợt nói:" Ra tay đánh nữ nhân không phải là tác phong của Phượng Kỳ ta, huống chi.....đáng đáp nàng cũng không tồi, diện mạo cũng xinh đẹp đáng yêu, mặc dù hơi độc miệng, tính tình lại thô lỗ, lâu lâu còn nổi cáu nhưng vẫn có thể từ từ dạy dỗ....."

Nghe hấn ý tại ngôn ngoại (ý ở ngoài lời), nàng quát:" Phượng Kỳ, ngươi đừng có mà quá đáng! "

"Nếu nàng nói ta quá đáng, vậy ta liền đem toàn bộ thuộc hạ của nàng ném xuống biển làm mồi cho cá mập."

"Ngươi rốt cuộc muốn thế nào?"

"Mỗi binh lính một vạn lượng, người của nàng có tất cả có ba mươi sáu người, ta sẽ cho nàng lời một chút, chỉ cần nàng đưa ra ba mươi vạn lượng ta liền thả người, thế nào?"

"30 vạn lượng? " Đoạn Cửu Ngân kinh ngạc nói. Người này thật đòi hỏi quá đáng, lần trước cha nàng phải trả mười vạn lượng đã khiến Đoàn gia mất hết mặt mũi, Đoàn gia đã đem hết toàn bộ gia sản ra trả, lần này lại đòi ba mươi vạn, Đoàn gia bọn họ lấy đâu ra số tiền lớn thế để chuộc người đây?

Nhìn nàng đang chần chừ suy nghĩ, Phượng Kỳ tiếp tục nói:" Đương nhiên, nếu như nàng không trả nổi khoản tiền khổng lồ này, còn có thể dùng biện pháp khác, chính là lấy thân mình trả nợ. Đừng lo lắng, nàng không làm dậy nổi dục vọng của ta đâu."

Hấn cố ý muốn châm chọc nàng, hấn còn khinh miệt quan sát vóc người của nàng.

"Ta nói nàng lấy thân trả nợ chính là muốn đem cô gái như nàng làm nha hoàn cho bản thiếu gia, mỗi ngày công là mười hai lượng, khi nào trả hết nợ xong, bản thiếu gia tự khắc sẽ thả nàng tự do."

"Ngươi nói cái gì? Ngươi muốn.....ta làm nha hoàn cho ngươi?"

Dù gì nàng cũng là con gái nhà tướng, thuở nhỏ đều có người hầu hạ, lên năm tuổi nàng theo phụ thân học võ, mười bốn tuổi chính thức gia nhập quân đội, mười tám tuổi lên làm phó tướng, hai mươi tuổi đã được thăng lên làm tướng quân.

Từ nhỏ đến lớn nàng luôn được mọi người cung chiều chăm sóc, vậy mà tên côn đồ này lại muốn nàng, đường đường là tướng quân làm nha hoàn cho hấn.

Nghĩ lại, thuộc hạ của nàng đến giờ còn đang bị nhốt, lấy kinh nghiệm từ chuyện của phụ thân, nam nhân này là một kẻ hi vọng vô thường.

Ngộ nhờ hấn thật sự nổi điên hoặc là tâm trạng không tốt đem toàn bộ thuộc hạ của nàng ném xuống biển làm mồi cho cá mập, nàng chẳng phải sẽ trở

thành tội nhân thiên cổ hay sao?

Trong lòng đấu tranh giữ dội, nàng cân nhắc được mất thiệt hơn, trong lúc nhất thời nàng cũng quên mất là mình đang ngồi trên đùi tên côn đồ

Trong mắt người ngoài, tư thế của hai người cực kì mập mờ, Phụng Kỳ nhân cơ hội này tận lực giở trò ăn đậu hũ đối với nàng đến cùng.

Khi Đoạn Cửu Ngân hoàn hồn thì mới phát hiện cái tay của tên côn đồ đáng chết này không an phận mà sờ mó trên hông của nàng.

Khuôn mặt nhất thời ửng hồng, nàng cảm hận trùng mắt nhìn hắn, hai người cự ly gần nhau, nhìn tuần dung so với Phan An, thắng được cả Tông Ngọc của hắn toàn bộ thu vào trong mắt nàng, trái tim nhất thời đập loạn, một cảm giác kì quái trào lên trong lòng.

Người này lời nói rõ ràng tà ác đến cực điểm nhưng khi nhìn vào cặp mắt đen láy của hắn lại không nhìn ra được nửa điểm lưu manh vô lại.

Trông mắt đen lóe lên như nhìn thấu tâm tư nàng, vừa mang theo khiêu khích, vừa mang theo hài hước, đồng thời cũng mang theo một ánh nhìn khiến nàng không biết phải nói thế nào.

Là nàng nhìn nhầm rồi sao?

Một hải tặc chỉ biết cướp bóc tài vật (tiền tài + vật chất) làm sao có thể cho nàng loại cảm giác này?

“Thế nào rồi Tiểu Lạt Tiêu, nàng suy nghĩ kĩ chưa?” Chỉ trong nháy mắt, Phụng Kỳ lại làm mặt cười đáng đánh đòn.

Nàng cắn răng nhin nhục nói: "Được, chỉ cần ngươi thả người của ta, ta.....Đáp ứng làm người hầu của ngươi để trả nợ! "

Kết quả vẫn là chịu thua dưới tay kẻ áp bức, Đoạn cửu Ngân không thể không ký vào bản khế ước bán thân thiếu nợ ba mươi vạn lượng, lấy thân trả nợ, cho đến khi hoàn trả đủ ba mươi vạn lượng, nàng mới có thể lấy lại tự do.

Ba mươi mấy thuộc hạ của nàng cuối cùng cũng được phóng thích, Phụng Kỳ còn chuẩn bị một chiếc thuyền chứa được năm mươi người đưa họ trở về.

Đoạn Cửu Ngân đang cùng bọn thuộc hạ cáo biệt, Phụng Kỳ cũng không lo lắng nàng sẽ chạy trốn, dù sao hắn cũng là vua trên biển, chẳng những giỏi về tác chiến trên biển mà còn hiểu rõ địa hình Hải Vực.

Đi theo ở bên cạnh hắn là Việt Phong không ngừng thở dài, lắc đầu một cái: "Kỳ thiếu, thật ra thì huynh cũng sớm đã chuẩn bị để thả đám người này, cần gì phải gây chuyện làm khó dễ Đoàn cô nương?"

“Tiểu Lạt Tiêu là nữ nhân đầu tiên dám to gan hạ thủ với bản thiếu gia ta, nếu không hảo hảo hành hạ nàng một phen, cuộc sống còn gì là thú vị.”

Hắn nhìn theo bóng dáng mảnh mai kia, rõ ràng là nữ hải tặc nhưng toàn thân lại tỏa ra cỗ anh khí không thể khinh thường.

Các cô gái trong khắp thiên hạ có loại thiên hương quốc sắc nào mà hắn chưa từng nhìn qua, duy chỉ có Đoạn Tiểu Lạt Tiêu này gọi lên mấy phần thích thú trong hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hải Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Phụng Kỳ chưa bao giờ phủ nhận mình là kẻ xấu xa.

Hơn nữa, sau khi gặp Đoạn Cửu Ngân thì toàn bộ con người ác độc trong hắn đều được bộc phát.

Nói đến quan hệ hắn và Đoạn Cửu Ngân, một vì triều đình phục sự, một ở trên biển xưng vương, rõ ràng hai con người không liên quan tới nhau lại bị vận mệnh trêu ngươi mà ở cùng một chỗ với nhau.

Vốn hắn nghĩ là chỉ trêu đùa nàng một chút rồi thả nàng, nhưng mỗi lần tiếp xúc với ánh mắt khiêu khích của nàng - dù nàng mang trên người thân phận tù nhân nhưng vẫn không mất đi tính cách kiêu ngạo tự phụ, khiến hắn nhìn mà không ngừng suy nghĩ muốn phá hủy tính kiêu ngạo của nàng, để xem nàng có thể phách lối đến khi nào.

Vậy nên, khi Đoạn Cửu Ngân trở thành người hầu của hân, Phụng Kỳ không ngừng trêu đùa bắt nạt nàng.

“Cái bàn này lau chưa sạch, lau lại!”

“Trà này hương vị không thơm, đi pha lại ”

“Giường đệm gấp chưa đẹp, đi trải lại.....”

Lười biếng tựa lưng trên chiếc ghế phủ da hồ mềm mại, trong tay cầm quyền sách, trên bàn đặt ấm trà, Phụng Kỳ hơi hé mắt, hân không ngừng ra lệnh cho nữ nhân tay chân đang luống cuống kia làm việc.

Mặc dù nàng đang mang trên người bộ quần áo thô sơ loay hoay làm việc, mặt xám mảy tro, ánh mắt vẫn quật cường không đổi, thái độ vẫn cao ngạo như cũ.

Thấy nàng bận trước bận sau, dù hân cố tình bỡn cợt, nàng vẫn không nói tiếng nào im lặng thi hành mọi mệnh lệnh, khiến hân thất vọng , càng kích thích ý chí chiến đấu trong lòng hân.

“Bản thiếu gia mệt mỏi, qua đây xoa bóp chân cho ta.”

Vì muốn khi dễ nàng mà ngay cả nha hoàn hầu hạ hân nhiều năm Bảo Nhi cũng được hân cho nghỉ.

Công việc trên tay còn đang làm dở dang, Đoạn Cửu Ngân vốn định phản kháng ,nhưng biết rõ là hân cố ý muốn giày vò nàng, chọc nàng tức giận, thay vì chống đối, không bằng thuận theo ý của hân.

Cúi thấp đầu đi đến trước mặt hân, dù đã giao đấu với hân nhiều lần nhưng nàng vẫn không thể đoán ra tâm tư người này.

Khi thì ngây thơ điều ngoa, khi lại khôn khéo quả quyết, rốt cuộc đâu mới là con người thật của hân?

Phụng Kỳ trên người mặc cẩm bào (quần áo) màu xanh nhạt, ngũ quan tuấn mỹ, lộ ra đôi chân thon dài

Đoạn Cửu Ngân khom người đảm chân cho hân nhưng hân lại cố ý né tránh, đồng thời sử dụng quyền sách trong tay nâng cầm nàng lên, trên mặt lộ ra nụ cười mập mờ xấu xa:" Bản thiếu gia có thói quen để người khác quỳ đảm."

Mặc dù nô tài hầu hạ chủ tử là chuyện bình thường nhưng nàng thuở nhỏ tính tình kiên cường, lại lớn lên trong quân doanh, nếu muốn nàng quỳ thì chỉ có quỳ xuống lạy vua, lạy cha, lạy mẹ nhưng nàng chưa từng quỳ trước một thủ lĩnh hải tặc.

Nén lại lời nói ác miệng, nàng cắn răng, đấu tranh rất lớn với việc làm này rồi cuối cùng từ từ khuất phục quỳ rạp xuống tấm da hồ trước giường.

Mặc dù quỳ trên thảm dày nhưng loại khuất nhục này đã xé bỏ tất cả tôn nghiêm của nàng.

Trong nháy mắt đó, Phụng Kỳ tựa hồ thấy được ánh mắt nhẩn nhện lóe lên qua ánh nhìn, mặc dù sở thích lớn nhất của hân là trêu cợt quan viên, nhưng lần này, hân không cảm thấy vui vẻ chút nào, trong lòng ngược lại trào dâng một cỗ đau lòng không nổi.

Đoạn Cửu Ngân nắm quyền, nhẹ nhàng đảm lên chân hân, lực đạo vừa phải làm cho hân cảm thấy thật thoải mái.

Khép hờ mi mắt, quyền sách trên tay tạm thời bị ném sang một bên hưởng thụ sự phục vụ của nàng, trong không khí tràn ngập mùi xạ hương, một căn phòng ngủ to như vậy mà cũng có lúc lại yên tĩnh lạ thường.

"Đường đường là con gái của một tướng quân, vì sao lại lựa chọn nhập ngũ? " Không biết qua bao lâu, Phụng Kỳ đột nhiên hỏi.

"Đền đáp quốc gia là trách nhiệm của con dân Uyên quốc." Nàng trả lời không có kiêu ngạo, không có tự ti, mặc dù thân phận lúc này của nàng là nô tỳ của hân nhưng vẫn luôn một lòng hướng về an nguy của Uyên quốc.

Không nghĩ tới câu trả lời của nàng đôi lấy nụ cười hờ lạnh của hân.

“Thật là một lí do hoang đường, đền đáp quốc gia? Chỉ bằng một đứa con gái như nàng?"

“Thắng bại là chuyện bình thường trong binh gia, ta mặc dù đã bại trong tay ngươi nhưng cũng không có nghĩa ta không quan tâm đến an nguy của quốc gia, hôm nay Đột Quyết ngông cuồng, chủ động làm loạn khiến dân chúng lâm than, lần này ra biên chính là đi tìm kiếm Lạc vương gia anh dũng năm đó, hi vọng người một lần nữa có thể vì Uyên quốc xuất chiến đánh bại kẻ địch."

Nghe đến đó, Phụng Kỳ mở mắt, tuấn dung lộ ra một sự trong trẻo nhưng lạnh lùng:" Thật là một đám thần ngu xuẩn!"

Đoạn Cửu Ngân ngừng lại nhìn hân, nghiêm mặt chất vấn:" Mặc dù ngươi chiếm biển làm vua nhưng đầu gối ngươi cũng là con dân Uyên quốc, hôm nay quốc gia gặp nạn, ngươi há có thể trơ mắt đứng nhìn?"

“Uyen quốc còn hay mất không liên quan gì đến ta?" Hân giễu cợt trào phúng.

Thấy hắn đáp lại vô tình như thế nàng không khỏi cười lạnh một tiếng." Cũng khó trách ngươi chiếm biển làm vua, loại người như ngươi đâu biết sự quan trọng của tình thân, càng không cách nào hiểu được sự thống khổ mất nhà khi không còn nước."

Lời này vừa nói ra liền chạm vào nỗi đau của Phượng Kỳ, hắn đột nhiên đứng dậy, bàn tay to lớn không nể tình đập bàn phát ra tiếng vang lớn, ly trà trên bàn rơi xuống vỡ tan tành, Đoạn Cửu Ngân sợ tới mức ngồi sụp xuống đất.

Người phụ trách quản lý Lý Đại Phú ở ngoài cửa nghe thấy tiếng vang thì vội vàng chạy vào, nhìn thấy cảnh trước mắt thì sợ hết hồn.

"Kỳ thiếu....."

"Cút ra ngoài!" Phượng Kỳ tròn tròn mắt, giọng nói tức giận ngút trời mà trước nay chưa từng có.

Thấy chủ tử mình giận dữ không nhỏ lại nhìn thấy Đoạn Cửu Ngân mới vào làm mấy ngày đang ngơ ngác ngồi dưới đất, ngay lập tức hắn cũng không biết phản ứng ra sao.

"Bảo ngươi cút ra ngoài, có nghe thấy không!"

Âm thanh gào thét này khiến Lý Đại Phú không dám bước thêm bước nữa, đành vén rèm vội vàng chạy ra ngoài.

Trong căn phòng lớn chỉ còn lại hai người đang đối diện nhau.

Đoạn Cửu Ngân không biết mình đã chọc giận hắn khi nào, mấy ngày nay, nàng mặc kệ cái tính bốn cọt, bất cần của hắn nhưng tình cảnh lúc này, ánh mắt thật giống với lần đầu tiên gặp gỡ.

Diễn cuồng phần nộ chính là hắn, vậy mà lúc này lại lộ ra một tia yếu đuối bất lực khiến nàng không khỏi kinh ngạc.

Phượng Kỳ cũng không thể ngờ mình lại luống cuống như thế, mới vừa rồi những lời nói kia của nàng chẳng khác gì lưỡi dao sắc bén đâm vào ngực hắn, làm hắn thập phần phần nộ.

Không biết đã qua bao lâu rồi chưa từng có ai dám chọc giận hắn?

Ở trên biển, hắn là Bá Vương, hắn cố tình tạo ra một thế giới chi thuộc về mình, phạm trần tục thế, nhân nghĩa tình người đã sớm bị hắn ném xa chín tầng mây, không còn quan hệ gì với hắn.

Nhưng những lời nói sắc bén của Đoạn Cửu Ngân lại đâm trúng chỗ đau của hắn.

Cặp mắt hắn lạnh lùng không giấu được vài phần tức giận." Còn đứng ở đó làm cái gì? Đem những mảnh vụn kia, từng mảnh từng mảnh nhặt lên hết cho ta, sau đó cút ra ngoài."

Không biết là giận nàng lắm mồm hay giận chính mình dễ dàng bị nàng chọc giận, khẩu khí của hắn trở nên ác độc, hận không thể chia nàng thành tám miếng.

Lúc này, Đoạn Cửu Ngân đang ngồi trên mặt đất mới đột nhiên định thần lại. Nàng cảm thấy đau lòng vì ánh mắt chột lóe lên rồi vụt tắt kia của hắn, chẳng lẽ vì nàng bị giam nhiều ngày nên hồ đồ rồi sao?

Nghiêm mặt đứng dậy đem cái ly trà bị hắn thuận tay làm vỡ, nhặt từng mảnh để vào lòng bàn tay.

Phượng Kỳ mặt lạnh nhìn mọi thứ trước mắt, cho đến lúc mảnh vụn sắc nhọn cắm vào ngón tay nàng, màu đỏ thẫm của máu chảy ra nhuộm đỏ cả tay nàng đồng thời cũng nhuộm đỏ cả mắt của hắn.

Trong phút chốc, hắn chỉ muốn tiến lên, ôm nàng vào ngực, vì nàng mà hút vết thương đỏ tươi đó, nhưng hắn định thần lại, cảm thấy ý nghĩ vừa rồi của mình thật buồn cười.

Hắn đứng dậy, cao ngạo cúi đầu nhìn cử chỉ gần như hèn mọn của nàng, nàng vẫn như cũ không hề nhăn mặt cau mày mặc dù bàn tay chảy máu đầm đìa.

Tuy trong lòng có nỗi khổ riêng nhưng rất nhanh, Phượng Kỳ khôi phục lại dáng vẻ bình thường, xúc động đã sớm bị hắn ném lên tận trời xanh.

Cánh môi nở một nụ cười lạnh, đưa cọt nói:" Ở nhà quen làm thiên kim đại tiểu thư, bây giờ chỉ mỗi nhặt mảnh vỡ mà cũng để đứt tay, đúng là một phế vật vô dụng."

Câu chỉ trích của hắn khiến nàng không nhịn được giương mắt lên nhìn, ánh mắt bất tuân đứng dậy nhìn thẳng vào hắn : " Nếu như những lời nói vừa rồi ta nói sai, chọc giận ngươi, ta có thể xin lỗi ngươi nhưng đến tận bây giờ, ta không phải là thiên kim đại tiểu thư quen được nuông chiều từ bé."

Hai người nhìn nhau trong chốc lát, Đoạn Cửu Ngân nhìn vết máu tươi trên tay mình, cầm nhặt mảnh vụn xoay người rồi đi. Không gian rộng lớn như vậy chỉ còn lại một mình Phượng Kỳ đứng tại chỗ, ánh mắt cao ngạo cùng kiêu hãnh của nàng tuy bị hắn trêu cọt nhưng vẫn cố ra vẻ ẩn nhẫn.

Giờ phút này, lồng ngực hắn sinh ra một cảm giác khác thường.

Lá cờ chữ " Kỳ " phấp phồng trên mặt biển mênh mông bát ngát.

Mấy ngày nay, Phụng Kỳ chỉ ở trong thư phòng cùng thuộc hạ thảo luận công việc. Tuy ngoài mặt hắn là một hải tặc nhưng phàm là người lẫn lộn trên biển vận chuyển hàng hóa thì không ai là không biết đến danh tiếng của hắn, ngoài mặt thì trộm cướp nhưng trên các bến tàu, hắn đều tổ chức kinh doanh buôn bán rất nhiều.

Đến ngày hôm nay, sản nghiệp dưới sự quản lý của Phụng Kỳ nhiều vô số, chính hắn cũng không thể đếm được mình có bao nhiêu tài sản.

Vất vả xử lý xong mấy việc khó giải quyết, Việt Phong - trợ thủ đắc lực của hắn liền sai người chuẩn bị tiệc rượu thức ăn ngon giống như thường ngày, cùng với mấy thuộc hạ thân cận nâng cốc nói cười, dĩ nhiên không thể thiếu mỹ nữ làm bạn bên cạnh.

Hàng năm ra biển, Phụng Kỳ không bao giờ bạc đãi chính mình, trên chiếc thuyền xa hoa luôn mang theo mười mấy vũ nữ xinh đẹp cấp cho các huynh đệ vui đùa.

Hôm nay, Việt Phong thấy có điều gì đó hơi lạ.

Bởi vì hắn thấy sắc mặt Phụng Kỳ luôn trầm mặc, cho dù bên cạnh có hai mỹ nữ dụ dỗ, vẫn không lộ ra nửa nụ cười.

Cho đến lúc tan rượu, mọi người rời đi, Phụng Kỳ mới lười biếng tựa vào ghế, gò má hơi đỏ hồng càng thêm anh tuấn mỹ người.

"Kỳ thiếu, tối nay để ta cùng Liên nhi bồi ngài có được không?" Hai mỹ nữ tướng mạo xinh đẹp, thân thể mềm mại đáng yêu kề vào ngực hắn ra sức cọ xát.

Trên thuyền này có mười mấy mỹ nữ, mỗi người đều coi Phụng Kỳ trở thành tình nhân trong mộng, chỉ ước mình có thể hầu hạ hắn, dù chỉ trong chốc lát được hắn yêu mến cũng đã đủ thỏa mãn.

Thế nhưng hắn lại phát phát tay, lạnh lùng ra lệnh: " Lui ra "

"Nhưng mà Kỳ thiếu....."

Đôi mắt chim ưng lạnh lẽo khẽ hơi liếc, hai mỹ nữ sợ tới mức không dám nhiều lời, vội vàng đứng dậy rời đi.

Từ đầu đến cuối, Việt Phong không nói câu nào, khẽ chau mày: " Kỳ thiếu! tâm trạng huynh không được vui ? Có phải nữ nhân hầu hạ không tốt khiến cho huynh không vui?"

Phụng Kỳ liếc hắn một cái, bưng lên ly rượu trên bàn ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

"Chẳng qua là mệt mỏi." Dứt lời, hắn hai mắt nhìn ngó xung quanh giống như đang tìm ai đó: " Đã lâu rồi sao không thấy người phục vụ đâu nhỉ, Lý Đại Phú làm việc thế nào vậy? Nha hoàn nữ chủ thấy đâu cả?"

Đang la lớn, thì thấy một người hầu dáng người nhỏ gầy vội vàng từ bên ngoài chạy vào: " Dạ, có nô tỳ, xin hỏi Kỳ thiếu có gì phân phó?" Hắn bỗng dừng ngắn ra, nhìn chăm chăm vào tiểu nha đầu đang sợ hãi trước mặt, đây chẳng phải thị nữ Bảo nhi hầu hạ hắn sao, chân mày khẽ nhíu lại: " Tại sao lại là người?"

Mấy ngày nay, hắn đều ở trong thư phòng cùng thuộc hạ thương lượng công việc, luôn là rất khuya mới trở về phòng nghỉ ngơi.

Kể từ hôm hắn nổi trận nóng nảy sau đó thì không còn nhìn thấy bóng dáng Đoàn Cửu Ngân đâu nữa.

Chẳng lẽ nàng bị hắn làm cho hoảng sợ nên trốn tránh không gặp hắn?

Việt Phong thấy thế bỗng cười một tiếng: " Kỳ thiếu đang tìm Đoàn cô nương?"

Hắn cùng Phụng Kỳ quen biết nhiều năm, mặc dù thân phận là chủ tớ nhưng chẳng khác gì huynh đệ. Một ngày nay, Phụng Kỳ ngoài mặt thì điềm tĩnh nhưng thỉnh thoảng lại mất hồn mất vía, không phải là vì người kia chứ?

Nhưng hôm nay người này.....Việt phong cũng muốn nhìn một chút xem vị chủ tử cao cao tại thượng này sẽ có thái độ thế nào khi đối mặt với vấn đề tình cảm?

Bị người khác nói trúng tâm sự, cảm giác trứng tim đen, Phụng Kỳ mặt trắng bệch liếc nhìn đối phương một cái. Hắn thật sự không muốn thừa nhận nữ nhân ghê tởm này lại làm đảo lộn trái tim hắn của hắn.

Việt Phong thấy thế lộ ra nụ cười lấy lòng: " Thời gian không còn sớm, ta cũng nên quay về nghỉ ngơi rồi. Kỳ thiếu, uống rượu nhiều rất hại sức khỏe, hôm nay chỉ nên uống đến đây thôi>"

Hắn dắt Bảo nhi đang ngật ngóc rời khỏi đại sảnh tráng lệ.

Biết bản thân uống quá nhiều, Phụng Kỳ đi tới boong thuyền, từng đợt gió thổi tới nhất thời làm hấn tỉnh táo một chút.

Bầu trời đêm khuya điểm xuyết những ngôi sao sáng, bên tai nghe tiếng sóng biển đánh (vỗ) vào con thuyền, cuối thu nhiệt độ về đêm xuống thấp, hơn nữa hấn đang đứng trên biển cái lạnh càng thêm thấu xương.

Trái tim có chút rối loạn, mơ hồ không rõ là do cái gì gây ra? Nhắm mắt lại đều xuất hiện một cặp mắt quật cường cùng với dáng người mảnh mai cứ xâm chiếm trong đầu hấn.

Dù là thân tù nhân, dù khi nàng khuất tất quỳ trước mặt hấn, gương mặt nàng vẫn như cũ không hề chịu thua, con người của nàng giống như nữ hoàng kiêu ngạo.

Phụng Kỳ lắc đầu một cái, không hiểu vì sao mình lại nghĩ đến Đoạn Cửu Ngân.

Đi qua boong tàu, hấn đang chuẩn bị bước vào khoang thuyền nghỉ ngơi thì bên tai bỗng nghe thấy từng tiếng xoạt xoạt truyền lại.

Hấn không chú ý chỉ là đảo mắt qua, lại nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đập vào mắt.

Ở một góc nhỏ trên thuyền lớn, Đoạn Cửu Ngân cúi đầu, mái tóc dài rối bù đang ngồi cọ rửa bồn cầu, bên cạnh không ít bồn cầu đã được rửa sạch.

Ban đêm gió biển lạnh thổi vào, khuôn mặt nàng đỏ lên, thân thể mảnh mai không khỏi co rúm lại, nhưng rất nhanh, nàng lại tiếp tục động tác cọ rửa.

Liếc thấy vết sưng tấy chườm mắt trên tay nàng thì ngực của hấn không khỏi đau xót.

Còn nhớ rõ ngày đó hấn ném vỡ ly trà, ra lệnh nàng thu dọn mảnh vỡ thì bị cắt vào tay, chảy ra máu đỏ thẫm, hôm nay vết thương chẳng những không có kịp thời xử lý mà ngược lại, bị ngâm trong nước lạnh băng càng thêm nghiêm trọng.

Thời gian này, tất cả mọi người không phải đều đã nghỉ ngơi hết rồi hay sao? Tại sao nàng vẫn còn ở nơi này chà rửa bồn cầu?

Phụng Kỳ cảm thấy không hiểu, bước chân vội vã đi đến gần nàng, cho đến khi hấn nhìn thấy rõ hình dáng vết thương, đột nhiên kinh hãi.

“Đáng chết! nàng ngốc hay sao? Tay bị thương mà còn dám ngâm trong nước lạnh như băng này?”

Gầm lên một tiếng giận dữ, chẳng những dọa chính hấn mà đồng thời cũng dọa cả Đoạn Cửu Ngân đang tập trung làm công việc.

Không đợi nàng kịp phản ứng, hấn đã mạnh mẽ kéo tay nàng khiến nàng đang ngồi xồm trên mặt đất phải đứng dậy, bàn chải cầm trong tay cũng bị quăng ra xa.

Khi Phụng Kỳ chính mắt nhìn thấy vết thương bị cắt rất nghiêm trọng, trải qua nhiều ngày bị hủy hoại giày xéo đã trở nên sưng đỏ chảy mủ, thậm chí còn bị thối rữa, điều này khiến hấn nảy sinh cảm giác đau lòng, một cảm giác xa lạ lần đầu tiên trong đời hấn được ném trải.

“Đã trễ thế này, sao nàng còn ở chỗ này? Còn nữa.....ai bảo nàng chà rửa những thứ này?” Hấn không nhớ mình từng đưa ra mệnh lệnh này, ai nhẫn tâm hành hạ nàng thế này.

Đoạn Cửu Ngân rút lại tay phải rất nhanh, trong mắt mang theo tia đề phòng: “Ta đã làm rất tận lực, ngươi còn muốn như thế nào?”

Từ lần trước nàng không cẩn thận đắc tội hấn, người phụ trách công việc Lý Đại Phú liền coi nàng trở thành cái đinh trong mắt, chẳng những bắt nàng làm thật nhiều việc, ức hiếp nàng, hơn nữa còn bắt nàng cọ rửa toàn bộ bồn cầu của tất cả mọi người trên thuyền.

Chưa bao giờ, nàng phải trải qua công việc nặng nhọc này, nhưng khi nghĩ đến câu nói thiên kim đại tiểu thư quen thói cung chiều được nâng niu từ bé của hấn là nàng lại can đảm hoàn thành công việc.

Đối mặt với con nhím xù là nàng lên án, Phụng Kỳ không hiểu tại sao nàng lại trả lời như vậy, càng không thích kiểu nói lạnh nhạt của nàng nhưng nhìn thấy vết thương chói mắt trên tay nàng, hấn lại thấy tim mình đau đớn.

Cầm lấy cổ tay nàng, cũng không để ý tới sự giãy giụa của nàng, hấn một mạch kéo nàng trở về phòng ngủ, tìm ra một cái hòm thuốc, thận trọng vì nàng mà thoa thuốc mỡ mát rượi lên vết thương đã bị nhiễm trùng.

Thuốc mỡ bôi ở miệng vết thương khiến Đoạn Cửu Ngân đau đến nổi mồ hôi lạnh chảy ròng nhưng nàng không hề kêu một tiếng đau.

Phụng Kỳ nhìn chăm chăm vào miệng vết thương đã thối rữa lâu ngày, vốn chỉ là một vết cắt nhỏ nhưng lúc hấn đem thuốc bôi lên vết thương lại làm nàng phát run cần mồi chịu đau, trong lòng không khỏi tức giận.

“Nếu như đau quá thì kêu lên đi, nơi này không có ai cười nàng đâu.”

Đoạn Cửu Ngân không chịu yếu thế: “Chỉ có Thiên kim đại tiểu thư bị thương mới làm như vậy, ta nói rồi, ta cũng không phải được quen nuông chiều, cũng tuyệt đối không phải là Thiên kim đại tiểu thư.”

Dưới ánh sáng của ngọn nến, trông mắt Phụng Kỳ đột nhiên lóe sáng, khẽ nhướn đôi lông mày." Không phải nàng nhất định muốn gây sự với ta đấy chứ?"

"Phụng Kỳ, người đừng quên ta đã từng đi lính, bị thương là điều không tránh khỏi, loại vết thương nhỏ này có là gì đâu."

Hắn đột nhiên tốt bụng khiến nàng không cách nào tiếp nhận được, nàng vẫn có thói quen dùng võ ra oai, giả bộ tự cứu mình.

Quả thực, vết thương này khiến nàng đau đến mức muốn bất tỉnh nhưng nàng nhắc nhở mình không được làm ra bộ mặt yếu ớt trước mặt hắn.

Lẽ nào, Phụng Kỳ lại không nhìn ra nàng đang giả vờ?

Đây là một nữ nhân quật cường đến cứng đầu, chỉ là một tù binh của hắn mà lại can đảm dám khiêu khích quyền uy của hắn, nhưng tại sao lại khiến hắn đau lòng thương xót như vậy?

Đáng chết! Thấy nàng liều chết nhẫn nại nhưng vẫn cố làm ra dáng vẻ bình thường (kiên cường) làm hắn thực sự đau lòng vì nàng.

Thậm chí còn muốn ôm nàng vào trong lòng hảo hảo thương tình, thay nàng tháo bỏ lớp vỏ nguy trang giả bộ kiên cường.

Gặp quý (kì quái)! rốt cuộc hắn bị làm sao vậy?

Hai người đều có tâm sự riêng, chẳng hiểu vì sao Phụng Kỳ bắt ngờ cười lớn, bên môi lại nở nụ cười của du côn.

"Thật sự không đau sao? Nhìn nàng xem, mặt thì tiêu tụy, thân hình thì gầy đi hẳn cả một vòng, mấy ngày nay ở trên thuyền của ta trải qua nhiều việc cực khổ lắm đúng không?" Hắn dùng ngón trỏ nâng cằm nàng lên:" Đoàn cô nương, thật ra thì cũng chẳng cần nàng cúi đầu trước ta, khuất phục , chỉ cần thay đổi thái độ của mình với ta là được, từ trước đến giờ Phụng Kỳ ta luôn hiểu thế nào là thương hoa tiếc ngọc."

Hắn rất tự tin, chỉ cần hắn hơi sử dụng mị lực của mình, chắc chắn nàng sẽ phải cung kính quỳ xuống hành lễ trước hắn.

Chỉ có như vậy, ở trong mắt hắn nàng so với những người khác sẽ không còn bất đồng, cũng chỉ có như vậy, hắn sẽ không còn đối với nàng dư thừa đau lòng cùng quan tâm.

Thế gian, nữ nhân tồn tại cũng chỉ là đồ chơi của nam nhân mà thôi.

"Ồ !" nàng nhú mày, không kiêng dè cùng hắn bốn mắt nhìn nhau." Người nói khuất phục chẳng lẽ là muốn ta biến thành những vũ nữ ở bên cạnh hầu hạ người?"

Đề nghị của nàng khiến Phụng Kỳ hơi hưng phấn:" Ừm.....nữ tướng trở thành vũ nữ, quả thật sẽ rất phong tình khác biệt."

Đoạn Cửu Ngân nở nụ cười trào phúng:" Đáng tiếc, người đời này kiếp này sẽ không được cái điểm phúc này."

"Cần gì căng thẳng? Ánh mắt nàng nói cho ta biết, nàng rất tò mò chờ xem ta đối với nàng ân sủng ra sao."

"Vậy ta chỉ có thể nói, khả năng phán đoán của người cần phải tăng cường hơn nữa." Nàng không muốn cùng hắn lãng phí thời gian, nhiều ngày nay, những công việc nặng nhọc vượt sức chịu đựng của nàng đã rút sạch sức lực của nàng, nàng không muốn cùng người nam nhân nguy hiểm này ở chung một phòng.

Thấy mí mắt nàng ngày càng trĩu xuống, Phụng Kỳ biết nàng mệt mỏi nhưng ngoài miệng vẫn không chịu thua, làm khơi dậy bản tính chinh phục trong hắn.

Hắn giả bộ vô tội, dịu dàng cười nói:" Nếu nàng nói phán đoán của ta cần phải tăng cường hơn nữa không phải là muốn chúng ta tối nay liền tán gẫu suốt đêm hay sao, để ta và nàng có thể hiểu rõ lẫn nhau."

Lời này vừa nói ra, hắn thành công nhìn thấy trên gương mặt nàng chợt lóe lên ánh mắt kinh ngạc, trông thật sự rất đáng yêu.

"Thế nào? Nàng không dám?"

"Có cái gì không dám? Cả hai ta sẽ so tài với nhau." Cố chấp ngăn lại cơn buồn ngủ ở mí mắt, nàng nhìn một chút tay mình, chẳng biết từ lúc nào đã được hắn băng bó kĩ càng, bên trên còn dùng băng gạc quấn quanh mấy vòng.

"Được, chúng ta tối nay sẽ nói chuyện trắng đêm," hắn thổi tắt những ngọn nến xung quanh, chỉ để lại một cây chiếu sáng phòng ngủ.

Thứ ánh sáng mập mờ này tạo nên một cảm giác ấm áp khiến đầu của Đoạn Cửu Ngân choáng váng, mơ màng, ý thức cũng dần trở nên mơ hồ.

"Bộ dạng tối nay của nàng trông thật thảm hại." Hắn đem môi kề sát tai nàng, nhẹ nhàng thổi khí, hơi thở ấm áp này giống như là cố ý muốn mê hoặc ý chí của nàng:" Vừa dơ vừa hôi, hình ảnh này bị truyền ra ngoài chẳng phải sẽ bị người khác chê cười sao?"

"Vừa dơ vừa hôi thì thế nào? Ta không giết người cũng không có phóng hỏa, ngay thẳng đoan chính thì việc gì phải sợ....."

Khi nàng nghe thấy giọng nói êm tai của hắn, nàng cảm thấy mí mắt đang cố căng ra đang dần dần....., trên người hắn từ từ bay tới một mùi hương dễ chịu mang hương vị xạ hương.

“Nàng mệt rồi.”

“Không có !.....ta có thể.....cười Hành Vân.....chạy ba ngày ba đêm.....”

Câu cuối dần dần biến mất hẳn, Đoạn Cửu Ngân cảm thấy bản thân vô cùng mệt mỏi, mí mắt rốt cuộc không chịu nổi nữa khép lại, thân thể ngã sang một bên, cả người nàng vô lực ngã vào trong ngực hắn.

Phượng Kỳ ôm lấy thân thể của nàng, rõ ràng chỉ là một cô tiểu nương mà lại ngang ngạnh ương bướng, bất ngờ có một loại cảm giác khiến lòng hắn rung động.

Bên môi hắn nở nụ cười vui vẻ, mừng rỡ khi nàng chủ động " ngã vào lòng yêu thương nhưng nhớ (ôm ấp yêu thương) "

Theo cá tính của hắn, con mỗi một khi đã rơi vào tay thì sẽ không tự nhiên dễ dàng thả ra.

Có thể nhìn thấy Đoạn Cửu Ngân trong ngực hắn đã ngủ say, đôi lông mi thon dài dưới ánh nến khẽ rung rung, hé ra nụ cười nhàn nhạt bóng màu mặt ong, đúng là người nàng có hương vị khác biệt.

Đoạn Cửu Ngân, rốt cuộc nàng là người như thế nào, tại sao cứ khăng kiên trì tự ái cùng kiêu ngạo? Ở trước mắt Phượng Kỳ ta, nàng còn có bao nhiêu năng lực muốn đánh cuộc cùng ta?

Lặng lặng quan sát nàng trong chốc lát, Phượng Kỳ nhẹ nhàng đáp chần cho nàng, đập tắt ngọn nến cuối cùng ở đầu giường, trong phòng rơi vào một khoảng tối đen trong nháy.

Bạn đang đọc truyện *Hải Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Sau khi sự việc xảy ra, Phượng Kỳ mới biết việc Đoạn Cửu Ngân bị sai đi rửa bồn cầu hoàn toàn là do Lý Đại Phú sắp đặt.

Hôm đó, Lý Đại Phú bắt gặp nàng chộc giận chủ tử, liền tự mình làm chủ cố ý gây khó dễ cho nàng, chẳng những tăng công việc lên gấp bội để hành hạ nàng, còn không cho nàng ăn no mặc ấm, thậm chí biết rõ tay của nàng bị thương cũng không sai người lấy thuốc chữa trị cho nàng.

Kết quả, vết thương trên tay nàng bị thời rửa nhiễm trùng dẫn đến sốt cao, nàng ngã bệnh suốt hai ngày hai đêm.

Phượng Kỳ thấy thế không kiềm chế được tức giận, ngay lập tức gọi Lý Đại Phú đến chất vấn. Hắn không thể ngờ, mình một lòng muốn lấy lòng chủ tử lại đôi lần kết quả thế thảm, cuối cùng còn bị biến làm nô bộc.

Sau đó, Phượng Kỳ sai người đốc lòng hầu hạ chăm sóc Đoạn Cửu Ngân, trải qua hai ngày rốt cuộc nàng cũng tỉnh lại, làm cho mọi người được buông tiếng thở dài.

Hai ngày này, Phượng Kỳ vô cùng nóng nảy, nếu không cẩn thận liền nổi giận lôi đình.

Đoạn Cửu Ngân cũng không nhớ rõ thân thể mình sẽ bị suy yếu như vậy, chỉ có mấy ngày làm việc nặng mà đã ngã bệnh. Sau đó, từ trong miệng Bảo nhi - người chăm sóc nàng, nàng mới biết được rằng, nếu Phượng Kỳ không sai người chăm sóc nàng, thì có lẽ bây giờ, nàng vẫn còn ngủ mê chưa tỉnh.

Nghe xong chuyện này, nàng cảm thấy hoài nghi, dù sao nàng và hắn luôn Thủy hỏa bất dung (nước lửa khó dung hợp làm một ^^), lần này nàng bị bệnh, nếu hắn không ở đây chế giễu thì chắc cũng cười trộm nàng, sao tự nhiên lại sai người chăm sóc nàng như vậy?

Bảo nhi được đà nói không ngừng, còn nói khi có thời gian rảnh rồi hắn đều tới phòng nhìn nàng, vì nàng bị bệnh là một chuyện, Lý Đại Phú vì ức hiếp nàng mà Phượng Kỳ hung hăng giáo huấn hắn một trận.

Hơn nữa còn hạ lệnh, sau khi nàng bình phục thì quay lại bên hắn làm người hầu, phục vụ hắn, những công việc nặng kia không cho phép nàng động nửa đầu ngón tay.

A! Điều này chứng tỏ địa vị tối tở của nàng được thăng cấp rồi sao?

Từ ngày gặp Phượng Kỳ, cuộc đời nàng có rất nhiều thay đổi lớn.

“Kỳ thiếu của chúng ta thực ra là người rất tốt, chẳng những vóc người anh tuấn, tính khí rất tốt, hơn nữa đối với người làm chúng ta lại càng tốt, không hề phân biệt đối xử.....”

Bảo nhi nói, từ khi nàng mới mười bảy tuổi đã phục vụ Phụng Kỳ, tính đến nay đã được ba năm.

Nàng kể, từ nhỏ nàng cùng phụ thân đã sống nương tựa vào nhau, sau khi phụ thân qua đời, nàng dựa vào việc hát rong kiếm sống qua ngày, không ngờ gặp phải cường hào ác bá muốn ức hiếp khi dễ nàng.

Thật may, nàng gặp được chủ tử ra tay tương trợ, chẳng những cứu nàng thoát khỏi hiểm nguy, còn chứa chấp nàng, đối với nàng mà nói hẳn chính là ân nhân cứu mạng, nàng cung phụng sùng bái hẳn chẳng khác gì thần thánh.

Nghe Bảo nhi mở miệng là nhắc đến Kỳ thiếu, tâm trạng của Đoạn Cửu Ngân bỗng rối bời, trong đầu hiện lên nụ cười câu hồn ma mị của nam nhân kia.

Trí nhớ nàng đêm đó có chút mơ hồ, chỉ nhớ hẳn cười tà, nói muốn cùng mình nói chuyện trắng đêm, nhưng sau nàng lại mệt đến nỗi ngủ mê man, sau khi tỉnh lại, vừa muốn gặp hẳn, vừa sợ nhìn thấy hẳn, nội tâm thật sự rất mâu thuẫn.

Nàng cầm giẻ ướt lau lau bàn, nghe Bảo nhi mở miệng toàn nói hẳn tốt này nọ, khẽ nhủ mày phản bác: "Ta lại thấy tính hẳn chẳng tốt tí nào."

Đối với chuyện hẳn giấu cọt gây khó khăn cho nàng, nàng đã khắc sâu ấn tượng.

“Đó là cô nương chưa hiểu rõ về Kỳ thiếu, nên mới nói như vậy.....” Bảo nhi đột nhiên hét lớn "Chết rồi!"

Đoạn Cửu Ngân nghe tiếng thì quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn Bảo nhi trắng bệch như tờ giấy, nhìn xuống thấy trong tay nàng là hai mảnh thư họa (tranh chữ) không cẩn thận đã bị xé, Bảo nhi vốn định đặt thư họa (tranh chữ) lên bàn lại không cẩn thận xé thành hai mảnh.

“Thư họa này là do chính tay Phụng Kỳ viết, lại bị ta xé.....”

Đoạn Cửu Ngân ném khăn lau lên bàn đi tới, liếc mắt nhìn thư họa bị xé, phía trên còn viết bốn chữ to "Long Bàn Phụng chữ", lực tay cứng cáp, có thể thấy được chủ nhân của nét chữ này có chí hướng, mục tiêu nhìn xa.

* Long Bàn Phụng chữ: tên giữ nguyên Hán Việt, search google không ra cho nên đây

đơn giản viết ra nhưng không hiểu nghĩa ^^

Không thể tin được, thủ lĩnh hải tặc lại có thể viết ra nét chữ đẹp như vậy!

Nàng lấy hai mảnh giấy ghép lại, nghiên cứu chốc lát: "Bảo nhi, thay tôi chuẩn bị giấy mực, để tôi thử một chút xem."

“Đoạn cô nương sẽ về?” Khuôn mặt Bảo nhi trắng bệch như tờ giấy lộ ra một chút sáng rỡ, vội vàng tìm kiếm giấy bút, đứng một bên đứng nghiên mực.

Đoạn Cửu Ngân cầm bút chấm chấm vào nghiên mực nước, ở trên loại giấy Tuyên Thành (tên hãng giấy ^^) đặt bút viết, đến khi viết xong chữ " chữ ", Bảo nhi cầm hai tờ giấy lên đối chiếu, kinh ngạc hồi lâu không nói nên lời.

“Đoạn.....Đoạn cô nương.....cô thật sự là rất lợi hại đấy, hai tờ giấy này giống y chang nhau."

Hai bộ chữ, trừ vết mực chưa khô ra, vô luận là lực đạo hay cách chấm bút lông để kết thúc bài đều hết sức mạnh mẽ, thật không thể nhìn ra nửa điểm bất đồng.

Đoạn Cửu Ngân cười nhạt: "Từ nhỏ tôi đã theo cha học thư pháp, đối với kiểu chữ của các nhà thư pháp đều biết một chút, đối với kiểu viết chữ khai này chính là sở trường của tôi."

Hai nha đầu cứ như vậy thừa dịp Phụng Kỳ không có ở đây, lấy giả thành thật.

Khi Phụng Kỳ cùng thuộc hạ thảo luận xong công việc trở về thư phòng trên thuyền thì nghe thấy một tiếng nói nhỏ nhẹ.

“Kỳ thiếu ” Bảo nhi nói ngọt vội vàng tiến tới chào hỏi, vừa bưng trà vừa rót nước.

Đoạn Cửu Ngân lại cứng ngắc đứng bên, chờ nghe lệnh. Kể từ khi nàng bị bệnh tới nay, đây là lần đầu tiên nhìn thấy hẳn.

Không thể không nói rằng, hẳn vĩnh viễn đều là tiêu sái tuấn đạt (tự nhiên phóng khoáng), trên người luôn tỏa ra cỗ khí thế bức người.

Phụng Kỳ tùy ý để Bảo nhi bận trước bận sau hầu hạ, đôi mắt liếc nhìn Đoạn Cửu Ngân.

“Thân thể tốt cả rồi chứ?”

Hắn cầm tách trà lên hóp ngậm nhẹ, giống như không chút để ý nhưng kì thật lại rất quan tâm, nhìn nàng sắc mặt bình thường hiển nhiên đã khỏi bệnh của kẻ ốm lâu ngày, tính tình nóng nảy của hắn mấy ngày trước cũng lập tức tan thành mây khói.

Đoạn Cửu Ngân biết hẳn đang hỏi chuyện nàng, cũng không nhanh chậm gật đầu trả lời: "Vô ngại "

Thấy nàng khỏe lại, Phụng Kỳ không nhịn được tiếp tục trêu chọc nàng: "Thân thể thiên kim cùng với dân chúng bình thường như chúng ta quả nhiên bất đồng, mới làm việc có mấy ngày liền ngã bệnh, còn nói mình không phải người quen được nuông chiều từ bé."

Đoạn Cửu Ngân nghe vậy nhũn mảy, không kiêu ngạo, không tự ti trả lời: "Nếu Kỳ thiếu thấy ta cần rèn luyện thêm, ta không ngại trở lại boong tàu tiếp tục chải bôn câu."

Hắn giương mắt, cười như không cười nhìn nàng: "Nàng muốn quay về chải bôn câu ta không ngại, nhưng trên thuyền của ta canh tốt thuốc tốt cũng không nhiều, nàng hôn mê một lần nữa chẳng phải đã lãng phí được liệu trân quý của ta hay sao?"

Hắn rõ ràng trong lòng quan tâm nhưng nhất định không chịu thừa nhận.

Bảo nhi trong khoảng thời gian ngắn mơ hồ chẳng hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Phụng Kỳ đặt ly xuống, ánh mắt lơ đãng nhìn bức thư họa đã khô mực đặt trên bàn.

Một hồi lâu sau, ánh mắt hắn chăm chú quan sát, nghiêm túc đánh giá bức họa.

Bảo nhi sợ bị phát hiện ra, sợ tới mức nắm chặt vạt áo.

Đoạn Cửu Ngân cũng có chút lo lắng. Người này sẽ không phải phát hiện ra cái gì không đúng chứ?

Nhưng vào lúc này, Phụng Kỳ xoay người, trong tay còn cầm một mảnh giấy vụn, đây là chứng cứ Bảo nhi không cẩn thận lưu lại.

"Đây là cái gì?"

Bảo nhi thấy thế, hai đầu gối lập tức mềm nhũn, vội vàng quỳ xuống: "Kỳ thiếu, là do nô tỳ đáng chết làm hỏng chữ của ngài, nô tỳ.....nô tỳ....."

Nàng sợ tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, đôi mắt rơi lệ rất đáng thương.

Phụng Kỳ không chút nào động lòng, lắng tai nghe nàng kể lại sự việc từ đầu đến cuối.

Đoạn Cửu Ngân bắt đầu cau mày. Nha đầu ngọc này, người ta còn chưa hỏi đã nhận hết tội rồi.

"Nói như vậy, người đem bộ chữ do ta viết xé bỏ rồi hả?" Thanh âm không nặng không nhẹ, cũng không nhìn ra rốt cuộc hắn có tức giận hay không.

Bảo nhi sợ tới mức gần chết, thân thể không tự chủ được run rẩy.

Đoạn Cửu Ngân thấy vậy không khỏi có chút đau lòng: "Kỳ thiếu, trong Thóa Ngọc tập (tên một quyển sách) có ghi lại một câu chuyện bình thường nói về cách đối nhân xử thế, nó được viết như thế này: "Tự bước ra tới vô địch thủ. Về phần ý nghĩa, Kỳ thiếu có hiểu là gì không?"

"Đương nhiên là khuyên con người ta cần phải có lòng khoan dung." Hắn thuận miệng trả lời, khuôn mặt sau đó ngẩn ra.

Nàng mỉm cười nói: "Bảo nhi, còn không mau cảm ơn Kỳ thiếu."

Biết mình trúng kế, hắn chẳng những không tức giận ngược lại còn bật cười, đối với nha đầu bị dọa cho sợ tới mức gần chết kia phát phát tay: "Cũng chỉ là một bức thư họa, cần gì phải làm bộ dạng sợ sệt đến vậy? Được rồi, người lui xuống đi."

Bảo nhi liên tục cảm ơn, nàng sợ hắn thay đổi chủ ý, vội vàng đứng dậy nhanh chân bỏ chạy.

Phụng Kỳ hướng về Đoạn Cửu Ngân hừ lạnh: "Nàng ngược lại dám giờ trò bầy ta."

"Bảo nhi nói tính tình người rất tốt, đối đãi với hạ nhân cũng rất hiền, hôm nay được chứng kiến, quả nhiên là được lĩnh giáo." Nàng chấp tay vái. (kiểu chào của các anh hùng hồi xưa khi gặp ấy ^^)

Nữ nhân này so với hắn tưởng tượng càng thêm thông minh gian xảo, luôn không chịu thua kém.

Hắn không nhịn được cảm bức thư họa lên đánh giá một phen: "Ừm, chữ nàng viết không tồi, sao chép cũng rất giống."

Nếu không phải hắn nghĩ thấy mùi mực là lạ, không cẩn thận phát hiện góc bàn có mảnh giấy vụn rơi lại, nhìn bức thư họa trước mắt này, hắn thật không nhìn ra đây là bức họa không phải do mình viết.

Nữ nhân này ngày hôm nay lại để hắn thấy được một tài năng khác của nàng, trong lòng không khỏi khen ngợi nàng mấy phần.

Nghe hắn nói nàng sao chép khiến Đoạn Cửu Ngân cảm thấy khó chịu: "Nếu như lời nói của người có thể thay từ bắt chước bằng từ chép lại, như vậy sẽ khiến người khác dễ chán ghét người hơn đấy."

“Ồ!! Nàng chán ghét ta?” Phụng Kỳ nhủ mảy, trong lòng sinh ra cảm giác vô cùng hứng thú đối với nàng, từ trước đến giờ, hầu hết nữ nhân đều chủ động lấy lòng hắn, nhưng nàng thì.....

“Cửu Ngân không dám.”

“Ngoài miệng nói không dám nhưng trong lòng không phải muốn nói dám hay sao.”

Trên người nàng có vẻ cao ngạo, trong lời nói không thuận phục ngược lại càng khiến hắn để ý. Hắn đi tới trước mặt nàng, mặc dù chiều cao hai người có chênh lệch rất nhiều nhưng ở trong mắt nàng, hắn vĩnh viễn không tìm thấy sự hèn mọn cùng khuất phục.

Phụng Kỳ quan sát nàng hồi lâu như nhìn một tác phẩm nghệ thuật, cuối cùng lại nhủ mảy: “Ta luôn rất hiếu kỳ, cha nàng tại sao lại đặt tên nàng là Đoạn Cửu Ngân.....” “Ừm, cái tên này nghe rất tầm thường.”

Nàng tức giận liếc hắn một cái: “Ở nhà ta, nam nhi lấy tên Kim, nữ nhi lấy tên Ngân, mà ta đứng lúc lại đứng hàng thứ chín.”

“Ồ!” Mặt hắn tràn ngập sự hứng thú: “Vậy nếu như nàng có đại ca chẳng phải liền kêu là Đoạn Đại Kim, nhị tỷ chẳng phải liền kêu là Đoạn Nhị Ngân, tương tự như vậy, Tam Kim, Tứ Ngân, Ngũ Kim, Lục Ngân.....” “ha ha ha.” (em lú cả lười =.=)

Nói xong lời cuối, hắn lại cười lớn càng rõ hơn.

Đoạn Cửu Ngân dư dứ nắm đầm: “Đại ca ta gọi Đoạn Thiếu Khang, nhị tỷ ta là Đoạn Mỹ Ngọc, về phần tên của ta là do bà nội ta đặt cho, á, chết rồi! Sao tự nhiên ta nói những lời này với người làm gì?”

Nàng không hiểu tại sao mình lại giải thích tên huynh muội nhà nàng với tên khốn này, Có thể thấy được đáng về hắn cười như vậy rất đáng ăn đòn, khiến nàng không nhịn được thầm mắng hắn trong lòng.

Trong mắt Phụng Kỳ, đáng về hiện giờ của nàng rất ngây thơ, rất đáng yêu, giống như tiểu nha đầu đang làm nũng (cãi nhau) với người yêu mình, thì ra là.....nàng cũng có vẻ mặt sinh động như vậy vào lúc này.

Phụng Kỳ nhất thời động tình, một tay kéo nàng ôm vào trong ngực, khi nàng không kịp mở miệng kinh ngạc thì cúi đầu xuống che lại đôi môi nàng, không chút kiêng kỵ hôn xuống.

Đoạn Cửu Ngân kinh ngạc, mặc dù từng bị hắn đùa bỡn qua mấy lần nhưng nụ hôn này, không có khiêu khích, không có trêu chọc, giống như sự tiếp xúc thân phận giữa hai người yêu nhau.

Hai người môi lưỡi giao nhau, hơi thở đặc biệt trên người hắn vương vấn quanh mũi nàng.

Nhịp tim bỗng chốc đập dồn dập, tiếng thở dốc ở trong không gian yên tĩnh này càng thêm nghe rõ.

Rầm!

Vào lúc này, một tiếng vang thật lớn, hai người đồng thời lao đảo, nếu không phải nâng đỡ (diu) lẫn nhau thì giờ phút này đã té ngã trên mặt đất.

Ngay sau đó, bên ngoài truyền đến từng tiếng ồn lớn.

Phụng Kỳ sắc mặt cứng đờ, Đoạn Cửu Ngân cũng cảm nhận được nguy hiểm.

“Ngoan ngoãn ở chỗ này chờ ta, không cho phép đi ra ngoài!” Nghiêm nghị dặn dò xong, hắn xoay người rời đi, để lại nàng ngơ ngác ngồi trên mặt đất vuốt vuốt đôi môi ướt át của mình, trong ngực trái tim vẫn như cũ đập thành thạch không theo trật tự, cho đến khi thấy thân thuyền lắc lư dữ dội, nàng mới đột nhiên định thần lại. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Mấy ngày nay thuyền lớn dong duỗi thẳng tiến trên biển, nhiều ngày nay chưa từng cập bờ, nàng đối với mục đích này cũng không hiểu biết, chỉ biết là đội tàu Phụng Kỳ mặt ngoài là cờ hải tặc nhưng thực tế có rất nhiều cuộc mua bán lớn.

Mới vừa rồi trông ánh mắt hắn rất hốt hoảng, còn ra lệnh nàng ở lại chỗ này, không cho phép ra ngoài, chẳng lẽ.....Hắn lo lắng nàng sẽ có thể gặp nguy hiểm?

Phía bên ngoài tiếng ồn ào càng lúc càng lớn, Đoạn Cửu Ngân không khỏi lo lắng.

Đang lúc này, Bảo Nhi mặt hốt hoảng chạy vào: “Không xong rồi, đánh nhau.”

“Đánh nhau? Ai đánh nhau với ai?”

Bảo Nhi bị hoảng sợ: “Đột nhiên có một nhóm người tới, rất hung dữ lại đáng sợ nữa, còn đụng phải thuyền chúng ta, Kỳ thiếu đang dẫn người đi từ đầu với đối phương.”

Đoạn Cửu Ngân đã nghe không vào, xoay người chạy ra ngoài. Khi nàng đi lên boong tàu, phát hiện một chiếc thuyền chiến đứng song song với thuyền

của bọn họ, bên đối phương có rất nhiều người ngựa, đôi bên đều đã giao chiến.

Từ trước tới giờ, Phụng Kỳ không ngờ tới sẽ gặp phải ám toán, mặc dù hấn và Việt Phong võ công rất cao nhưng nhân số đối phương rất nhiều, đã có rất nhiều hải tặc bị thương nghiêm trọng.

Nàng lập tức đoạt lấy một thanh trường kiếm, gia nhập vào hàng ngũ giết địch.

Trong lúc đánh nhau, Phụng Kỳ vẫn nhìn thấy bóng dáng của nàng, ánh mắt lạnh lùng: "Ai bảo nàng ra ngoài? Đi vào ngay cho ta!"

Tay cầm trường kiếm, Đoạn Cửu Ngân một kiếm đâm vào ngực quan địch, bên môi nở một nụ cười lạnh: "Phụng Kỳ, người đừng quên ta cũng là một tướng quân mang binh đi giết giặc."

Nói chuyện giữa chừng, một hồi chém giết, Phụng Kỳ một cước đạp trúng đối phương, bên tai lập tức truyền đến tiếng kêu thảm thiết.

Không bao lâu sau, ba người dựa lưng vào nhau lâm vào một cuộc ác chiến.

Lúc này Việt Phong lấy một địch ba, thể lực dần dần yếu đi, bỗng nhiên có một mũi tên bắn lên nhắm vào hấn, Phụng Kỳ thấy thế vội vàng lao tới, mũi tên lập tức trúng vai trái của hấn.

"Kỳ thiếu!" Việt Phong thấy thế kêu lớn, trong nháy mắt con mắt đỏ ngầu.

Phụng Kỳ một tay rút mũi tên trên vai, miệng vết thương theo đó phun huyết mà hấn vẫn nở một cười tà: "Trường hợp hôm nay chơi thật khá."

Đoạn Cửu Ngân đau lòng mấy phần, nàng không ngờ hấn vì bộ hạ ngăn đỡ mũi tên.

Gió biển thổi làm rối loạn mái tóc của hấn, quần áo tung bay theo gió, máu nhiễm đỏ cả cạt áo hấn đồng thời nhiễm đỏ con mắt của hấn.

Trường kiếm trong tay đến chỗ nào giết kẻ địch chỗ đó.

Hấn và Việt Phong dựa lưng vào nhau, cùng đối mặt với khiêu khích của kẻ thù, không chút e ngại. Nếu như đây là ngao khí của bậc quân vương, ngược lại kẻ địch sẽ sợ tới mức có phần chùn tay.

Trong khoảng thời gian ngắn, khí thế của kẻ địch giảm mạnh, giống như sợ Phụng Kỳ ngoan lệ (tàn nhẫn), tất cả đều rút lui về sau, lo lắng kẻ kế tiếp theo bị Phụng Kỳ chém là mình.

Nhưng đúng vào lúc này, từ phía thuyền lớn của địch bước ra một người, người này chừng bốn mươi tuổi, trên người mặc cẩm bào, toàn thân tản ra một cỗ khí phách bẩm sinh.

Đoạn Cửu Ngân trong lòng căng thẳng. Người này không phải Đại Tướng quân của nước Đột Quyết_ Mục Tát Nhĩ sao!

"Lạc vương gia, đã lâu không gặp."

Một tiếng Lạc vương gia khiến đầu Đoạn Cửu Ngân bỗng có tiếng nổ mạnh, trong chốc lát không thể suy nghĩ được gì hết.

Phụng Kỳ.....Chính là người mà triều đình thiên tân vạn khổ* muốn tìm vị thần dũng mãnh Bình mã Đại Nguyên soái đây sao?

Thiên tân vạn khổ*: Ý chỉ quá trình làm việc cay đắng, khó khăn.

Chỉ thấy hấn đang dùng thanh kiếm chống đỡ sức lực bản thân, liếc nhìn đối phương: "Đúng là đã lâu không gặp, thủ hạ bại tướng."

Mục Tát Nhĩ sắc mặt trầm xuống, cười lạnh một tiếng: "Trận đánh tám năm trước, đúng là ta thua ngươi, nhưng mà Lạc Vương gia, ngươi cũng không thể mãi mãi phách lối được, Binh lính Đột Quyết mấy năm nay không ngừng gia tăng, không biết thắng Uyên quốc các ngươi gấp bao nhiêu lần, huống chi hôm nay, ngươi đã bị triều đình vứt bỏ đành đi làm hải tặc, ngươi cho rằng, ngươi còn là đối thủ của Mục Tát Nhĩ ta sao?"

"Ngài không phải là quá kiêu ngạo đấy chứ, dân chúng Uyên quốc ta đồng tâm đồng lòng há có phải là nơi cho người Đột Quyết các ngươi giương oai?"

Đoạn Cửu Ngân nghe không vào, nghĩ muốn vươn tay đỡ hấn nhưng lại bị Phụng Kỳ một tay bắt được, cũng dùng ánh mắt ra hiệu ngăn lại. Động tác tế nhị này không hề thoát khỏi con ngươi Mục Tát Nhĩ, lão cẩn thận quan sát nàng, cảm thấy quan hệ giữa cô nương này với Phụng Kỳ không hề đơn giản.

Mà điều khiến cho lão bất ngờ chính là, cô nương này rất giống người tên là Đoạn Cửu Ngân, người từng ở trên chiến trường đàm phán với lão.

Phụng Kỳ nhìn hấn nở một nụ cười lạnh: "Mục Tát Nhĩ, ngươi nhiều lần phái người nguy trang thành quan binh nước Uyên quốc, há chẳng phải muốn chia rẽ quan hệ giữa ta cùng triều đình sao? Ông cho rằng ta sẽ không biết, thực ra thì.....là ông sợ ta quay lại triều đình điều binh khiển tướng, một ngày kia cùng ông ở trên chiến trường đôi bên hận thù khó thể buông tha."

Lời nói này chạm vào nỗi đau của Mục Tát Nhĩ. Kể từ tám năm trước bị lạc Vương gia đánh bại nơi sa trường, lão liền ghi hận trong lòng, hận không thể tự tay chặt đầu của Lạc vương gia.

Cho nên nhiều năm gần đây, lão chiêu mộ binh lính, khổ học binh pháp, thao luyện diễn tập, chỉ mong một ngày trả được nỗi nhục kia.

Tiếc rằng, khi lão mang theo đại binh tấn công Uyên quốc thì biết được tin Lạc Vương gia đã rời khỏi triều đình Uyên quốc.

Tin tức này vừa khiến hần vui mừng, vừa khiến hần không cam lòng, lão muốn tự tay làm thịt hần, vừa lo lắng một khi Lạc Vương gia chỉ huy quân đội liệu lão còn có thể thắng trận, đánh bại Uyên quốc.

Nửa năm trước, khi hần mang binh đánh cho Uyên quốc toi bời tan tác, chẳng những thành công làm rối loạn sĩ khí Uyên quốc mà còn khiến cho Uyên quốc liên tục rơi vào thế bị động (hỗn loạn)

Thế nhưng lão chọn cách đánh chuồng thu binh, quyết định trở về Đột Quyết nghỉ ngơi dưỡng sức, đợi thời cơ chín muồi sẽ dẫn binh quay lại chiếm lấy Uyên quốc.

Sau lưng, hần âm thầm nghĩ cách diệt trừ mối họa lớn trong lòng, chính là kẻ đã trở thành Bá vương trên biển Phụng Kỳ.

Mặc dù lần này đánh lên thành công nhưng khí phách nhà binh trong lão vẫn chưa thể gượng dậy sau khi trở thành thủ hạ bại tướng dưới tay Phụng Kỳ.

Mục Tát Nhĩ mặt biến sắc nhưng vẫn không chịu thua: "Cũng tốt, hôm nay phe ta người đông thế mạnh liền tính là đã thắng ngươi rồi, thắng mà không cần dùng võ, ta có mấy lời này muốn nói với ngươi, ta Mục Tát Nhĩ cho ngươi cơ hội cùng ta ở trên chiến trường gặp lại, ta thề, lần sau sẽ khiến ngươi tâm khấp khẩu phục."

Nói xong, hần giơ tay ra hiệu, thủ hạ trùng trùng điệp điệp rời đi, tạo lối thoát cho mình sau khi tập kích thành công.

Xác định nguy hiểm đã qua, Phụng Kỳ không thể chống đỡ được nữa chân bước lảo đảo, Việt Phong vội vàng nâng thân thể hần, ánh mắt chứa đựng lo lắng.

"Kỳ thiếu, thương thế của ngươi....."

"Không sao, chẳng qua chỉ là trúng một mũi tên vụn vặt thôi mà."

Lời nói ung dung nhưng lòng mảy mảy cau lại, đầu có chút choáng váng, mắt Đoạn Cửu Ngân nhìn màu máu từ vết thương hần từ từ chuyển sang màu đen, trong lòng chợt lạnh.

"Mũi tên có độc! Mau đỡ hần vào trong, tránh để bị cảm lạnh."

Mọi người ba chân bốn cẳng nhanh nhẹn diu Phụng Kỳ vào trong phòng nằm xuống giường, Đoạn Cửu Ngân cởi vạt áo hần ra, vết thương trên vai trái đã biến thành đen, sắc mặt hần trắng bệch, đôi môi cũng dần dần mất đi sắc đỏ.

Lúc này thuyền y (thầy thuốc trên tàu) chạy tới bắt mạch cho hần, mọi người đều im lặng đợi nghe kết quả.

"Kỳ thiếu trúng phải loại độc được do chính học trò của Độc Vương Tây Vực nghiên cứu chế tạo ra, nếu sau hai canh giờ không tìm ra giải được, sợ rằng....."

"Chết tiệt!!! Tên Mục Tát Nhĩ khôn khiếp không ngờ hần dùng chiêu này, xem ra chỉ có thể sử dụng phương pháp kia." Đoạn Cửu Ngân đột nhiên mở miệng, ngay sau đó đầy vị thuyền y cũng mọi người ra, nàng không chút nghĩ ngợi cúi người xuống miệng vết thương của Phụng Kỳ ra sức hút độc."

Mọi người kinh hãi không thể tin vào những gì mình đang nhìn thấy, ngay cả Phụng Kỳ cũng không ngờ nàng có hành động như vậy.

Việt Phong vội vàng mang theo người rời đi khỏi phòng ngủ, để không gian lại cho hai người.

Đoạn Cửu Ngân không ngừng dùng miệng hút máu độc nhỏ ra, miệng vết thương từ từ chuyển sang màu đỏ.

Trong lòng Phụng Kỳ có một dòng nước ấm áp khác thường chảy qua. Hần vạn vạn không nghĩ tới, trước đây mình từng ở trước mặt nàng dùng mọi cách bôn cọt bắt nạt, mà nàng không so đo hiềm khích trước đó còn giúp mình hút độc.

"Ta cùng phụ thân trước kia đã từng giao thủ với Mục Tát Nhĩ, hần là loại người hèn hạ, sở trường chuyên dùng những chiêu bi ối, ti tiện, lần trước ca ca cũng trúng phải một mũi tên, lúc ấy không tìm ra giải được, phó tướng ca ca liền dùng loại phương pháp này thay hần hút độc, kết quả chẳng cần uống thuốc mà khỏe lại....."

Thật ra thì ngay cả Đoạn Cửu Ngân cũng không nghĩ tới nàng sẽ ở trước mặt mọi người thay hần hút độc, hiện tại bầu không khí giữa hai người có chút kỳ lạ.

Nhất thời, Phụng Kỳ không biết nên làm thế nào với trường hợp này, hơn nữa trong lòng mơ hồ có chút rung động.

Thấy nàng cẩn thận băng bó vết thương cho mình, con ngươi hần không khỏi vẫn đục.

Lúc này, Đoạn Cửu Ngân nhớ tới hình ảnh hai người ôm hôn lúc trước khiến nàng càng thêm bối rối.

Hắn đột nhiên nở nụ cười ái muội, trong mắt thoáng hiện lên một tia nhìn xấu xa." Nàng không phải là đang đau lòng vì ta đấy chứ?"

Gương mặt vô lại quen thuộc một lần nữa xuất hiện, một Phụng Kỳ như vậy, khiến nàng thờ phào nhẹ nhõm hơn.

Nàng tức giận trừng mắt nhìn hắn, cố ý nhắm vào vết thương trên người hắn dùng sức ấn, thành công đổi lấy tiếng gào thảm thiết của hắn.

"Lần trước ngươi giúp ta băng vết thương, lần này ta lại băng vết thương cho ngươi, từ nay về sau hai ta không ai thiếu nợ ai." Nàng đột nhiên nhún mày:" Ngươi.....Thật sự là Lạc vương gia?"

Phụng Kỳ ngán ra một lúc rồi chợt cười:" Thế nào? Thủ lĩnh hải tặc đột nhiên biến thành Vương gia khiến nàng không thể tiếp thu sao?" Đối với thân phận khác này của mình, hắn dường như rất lạ đến.

"Ngươi đã là Vương gia,.....tại sao.....lúc trước có nhà mà lại vứt bỏ tất cả rồi đi?"

Hắn cười lạnh nói:" Làm vương gia có cái gì tốt? Bảo nói nhiều chút thì là sai, không nói thì bảo là lỗi, làm hơi không tốt, có thể bị người khác tấu thêm nhiều tội dẫn đến họa sát thân, thay vì ở trong hoàng cung dè dặt cẩn trọng, không bằng trên biển làm thủ lĩnh hải tặc tiêu dao tự tại."

Nghe hắn trả lời dễ dàng như vậy, Đoạn Cửu Ngân cảm giác được sự tình không đơn giản.

Phụng Kỳ thấy nàng còn muốn mở miệng nói gì nữa thì nhanh tay che lại miệng nàng:" Nếu như nàng khuyên ta trở về Uyên quốc bán mạng, tốt nhất hiện tại cầm miệng cho ta. Nhưng mà vừa rồi nàng đồng thời cứu ta một mạng, có yêu cầu gì thì cứ nói ra, chỉ cần ta có thể làm được, nhất định sẽ làm. Duy chỉ riêng chuyện muốn ta cùng nàng trở về hoàng cung Uyên quốc thì không bàn nữa."

Lời nói chưa ra khỏi miệng đã bị hắn chặn họng hết, nàng còn có thể nói được cái gì nữa đây. Nàng suy nghĩ hồi lâu vẫn không nhớ ra được có yêu cầu gì muốn hắn đáp ứng.

Phụng Kỳ thấy thế, không khỏi len lén vui sướng trong lòng. Nữ nhân này tự nhiên không nói muốn hắn thả nàng.....

"Được rồi, nếu nàng chưa nghĩ ra được thì sau này hãy nói, dù sao nàng chỉ cần nhớ kỹ ta thiếu nàng một phần ân tình là được." Hắn khôi phục lại bộ dạng bất cần (cả lơ phất phơ), một tay kéo nàng ôm vào trong ngực, không quan tâm mình lúc này còn đang bị thương:" Mới vừa rồi, Mục Tát Nhĩ tới quấy rầy chuyện tốt của chúng ta, bây giờ, để cho ta hảo hảo thân thiết (thân ái, gần gũi) với nàng đi."

Đoạn Cửu Ngân không nghĩ tới thời điểm này hắn vẫn còn tính xấu không đổi, nàng hơi phản kháng lại hắn liền oa oa kêu to, la hét việc nàng ấn vào vết thương của hắn.

Ngoài cửa, mọi người nghe lên một chuyện không khỏi đỏ mặt cười lạnh. Vị nữ nhân tướng quân kia quả nhiên lợi hại, thậm chí nghe thấy chủ tử kêu gào không những không thương xót mà lại còn giầy vò (hành hạ) ngài.

Việt Phong nghe xong không khỏi lắc đầu cười khổ. Kỳ thiếu bất luận là việc gì, hắn cũng không quên chuyện còn làm dang dở, đáng thương cho Đoàn cô nương, một khi Kỳ thiếu để mất tới, đời này kiếp này sợ rằng khó có thể thoát thân.

Thuyền đi được ngàn dặm chung quy vẫn cần cập bờ, điều khiến Đoạn Cửu Ngân kinh ngạc nhất chính là đội tàu Phụng Kỳ dừng lại trên một hòn đảo nhỏ.

Nàng càng không nghĩ tới tiểu đảo (đảo nhỏ) này chính là đảo Thần tiên trong truyền thuyết, nơi Lạc vương gia ở.

Đây là nơi cực kỳ kín đáo, địa hình là những dãy núi cao dốc đứng, không dễ gì phát hiện. Diện tích tiểu đảo dường như không lớn, chỉ cần dõng mắt nhìn qua có thể thấy phương thức kiếm sống của người dân trên đảo cũng không khác biệt lắm so với trên đất liền.

Khi đội tàu Phụng Kỳ trở về, trên đảo vô cùng náo nhiệt, từ xa có một đám người đi ra nghênh đón từ trước.

Đoạn Cửu Ngân theo đám người Phụng Kỳ trở lại chỗ ở của hắn thì sợ ngây người vì cảnh tượng trước mắt mình.

Đây là một tòa dinh thự xa hoa, diện tích hết sức rộng lớn khiến nàng nhớ tới Lạc vương phủ ở kinh thành, nơi đó hôm nay đã không có chủ nhân nhưng nói về sự xa hoa thì không thua kém gì nội viện trong hoàng cung.

Mà tòa phủ đệ trước mắt này và Lạc vương phủ có cấu trúc rất giống nhau, trước cửa chính treo một bảng hiệu trên cao, trên đó cáo viết hai chữ rất to _____ Kỳ phủ.

Điều mà nàng không thể tin được chính là, bên trong phủ lại có thị thiếp?!!!

Thời điểm Đoạn Cửu Ngân thấy những nữ nhân xinh đẹp kia xếp thành đoàn từ trong nhà đi ra nghênh tiếp, chỉ cảm thấy ngực đau xót. Những cô gái xinh đẹp như hoa này so với vũ nữ ở trên thuyền kia có khí chất hơn rất nhiều.

Đúng a!! nàng sao có thể quên, mặc dù Phụng Kỳ là Hải tặc nhưng hắn vẫn là Lạc vương gia.

Địa vị Vương gia tuy kém Hoàng Thượng một chút nhưng thế thiếp bên cạnh ắt hẳn so với Hoàng Thượng không hề thua kém.

Những nữ nhân kia thấy Phụng Kỳ lập tức xông tới hỏi han ân cần, trong số đó, có một thiếu nữ mặc áo tơ màu hồng nhạt rất chăm chú nhìn Phụng Kỳ.

Nàng có một làn da trắng nõn, ngũ quan đẹp đẽ, so với những người khác rất bất đồng.

“Kỳ thiếu! nghe nói lần này, ngài ra biển gặp bọn đánh lén còn bị thương, hiện giờ, thân thể ngài còn gì đáng ngại không?” Một tiếng gọi Kỳ thiếu nghe vô cùng dịu dàng quyến rũ, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú động lòng người lộ ra mấy phần thẹn thùng.

Phụng Kỳ mặt không đổi sắc mỉm cười: “Vết thương nhỏ thôi, không cần để ý? Đã khiến Thất cô nương phải lo lắng.”

Ngoài mặt hắn nói vậy nhưng cặp mắt nhìn về phía Đoạn Cửu Ngân, trong nháy mắt, hai người bốn mắt giao nhau, nàng cảm thấy lồng ngực chấn động.

Vào lúc này, đám nữ quyến rối rít nhao nhao về phía hắn, thô bạo đẩy nàng sang một bên.

Mất thăng bằng, mắt cá chân của nàng bị treo mạng đến từng đợt đau đớn, trong khoảnh khắc, Phụng Kỳ lập tức lao đến, một tay ôm nàng vào lòng.

Hành động bất ngờ này khiến mọi người không nói nên lời vì kinh ngạc (nghe hòng mà nhìn trân trối).

Không quan tâm ánh nhìn chăm chú của mọi người nhìn mình, hắn bỗng Đoạn Cửu Ngân lên, trong nụ cười mang theo vài phần cảnh cáo: “Các người phải cẩn thận một chút, vị này là Đoàn cô nương, là ân nhân cứu mạng Phụng Kỳ ta, đã thương nàng, ta sẽ không tha cho các người.”

Đám lâu la thấy thế, sôi nổi ồn ào: “Kỳ thiếu, nếu ngài quan tâm Đoàn cô nương như thế không bằng giữ nàng bên người, làm áp trại phu nhân được đây.”

Câu áp trại phu nhân vừa nói ra khỏi miệng, Phụng Kỳ và Đoạn Cửu Ngân cùng ngăn ra.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, trong mắt hai bên đều toát ra một cổ hơi thở không tầm thường.

Đoạn Cửu Ngân gương mặt ứng đỏ, Phụng Kỳ nở một nụ cười hài hước rất mập mờ nhìn nàng, nàng cảm thấy không tự nhiên đành nghiêng đầu nhìn sang chỗ khác.

“Buông ta xuống, ta có thể tự đi.”

“Như vậy sao được! nàng hiện tại chẳng những là ân nhân cứu mạng của ta mà còn là áp trại phu nhân của ta đây.”

Về mặt hắn trêu chọc không rõ là thật hay giả khiến cho trái tim nàng càng đập loạn, không nói nổi thành lời, giây dựa mấy cái vẫn không thoát khỏi cái ôm của hắn đành buông xuôi.

Hai người cứ như vậy mặc kệ đám lâu la ồn ào reo hò đi vào phủ.

Sau lưng, Thất cô nương suy nghĩ điều gì đó nhìn theo hình bóng Phụng Kỳ từ từ đi xa, trong mắt dần dần dâng lên mấy phần ý lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Hải Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Đào Thần tiên thì ra chỉ là một hoang đảo.

Sáu năm về trước, Phụng Kỳ dẫn thuyền của mình, bao gồm tôi tớ và rất nhiều của cải có giá trị đến vùng Thụy An này thì dừng chân, từ đó cư dân trên đảo Thần tiên cũng nhiều lên trông thấy.

Lúc đầu, đội tàu xác định lấy nghề bắt cóc cướp giật mưu sinh, nhưng mọi người đều biết, Phụng Kỳ không phải là loại người ác độc mất nhân tính, những thuyền bè bị hắn cướp, nếu là thuyền quan phủ hoặc triều đình phái người tới hắn sẽ ác ý gây khó khăn, còn lại là những kẻ bị cướp đoạt khác, hoặc là gian thương, hoặc là ác bá.

Uy danh hải vương Phụng Kỳ cũng dần dần lưu truyền trong dân gian.

Về sau, hắn sử dụng nhiều phương thức cùng mảnh khõe ở các bến cảng thành lập bến tàu dưới quyền của mình, không chỉ thế, thân phận thực sự của hắn là là diêm thương (thương nhân buôn muối) lớn nhất Uyên quốc, chỉ là rất ít người biết về thân phận này.

Khi những sự thật này bày ra trước mắt Đoạn Cửu Ngân thì nàng kinh ngạc hồi lâu.

Còn nữa....., trong Kỳ phủ, mấy vị nữ quyền kia không phải là thị thiếp của Phụng Kỳ, mà là những cô nương vô tình hấn cứu được trong nhiều năm đi biển.

Trong số các nàng, có nhiều người từng là con gái nhà quyền quý, là nữ nhi giang hồ, hoặc là những cô gái nhà thường dân cô nhi quả mẫu, đằng sau mỗi một người là những câu chuyện quá khứ đau buồn.

Hơn phân nửa trong số họ đều không có nhà để về, một phần cũng vì báo ân ơn cứu mạng mà cam tâm tình nguyện ở lại theo hầu.

Phụng Kỳ bề ngoài phong lưu vô độ, bộ dạng cười cợt, luôn toát ra vẻ lưu manh côn đồ, nhưng những cô gái được hấn cứu về không có một ai bị nhúng chàm qua.

Hấn ra tay hết sức hào phóng, còn đặc biệt xây dựng một trạch viện dành riêng cho những cô gái gặp nạn này, cho các nàng nơi đặt chân, hơn nữa không hạn chế việc họ ra ngoài (xuất môn) kết giao bằng hữu, nếu tìm được ý trung nhân hoặc là có thể phò thác chuyện chung thân cả đời của mình cho bạn đời, hấn sẽ đưa ra một số tiền đáng kể cho các nàng làm của hồi môn.

Tất cả những việc làm này làm cho Đoạn Cửu Ngân bị mê hoặc, đồng thời cũng khiến cho lòng nàng trở nên kích động.

Kẻ có lời nói và cử chỉ mang theo nụ cười xấu xa, khiêu khích, thậm chí tới tấp đến nỗi khiến người ta hận nghiền răng nghiền lợi như Phụng Kỳ, vậy mà chẳng biết từ lúc nào, ở bất cứ thời điểm nào nàng đều nhớ tới lông mày của hấn, mắt của hấn, khi hấn cười,.....

Nhớ hình ảnh hấn đứng lặng hồi lâu trong gió, vì cứu huynh đệ, thân nhiễm máu tươi, khuôn mặt quật cường kia rõ ràng đã khắc sâu vào tận đáy lòng nàng.

Nàng còn nhớ ngực của hấn, nụ hôn của hấn, hành động tùy ý trêu đùa của hấn.....

Cái kẻ xấu xa khốn kiếp kia từng khiến nàng hận đến tận xương tủy, khi hiểu rõ về hấn, tại sao lại càng quan tâm đến hấn?

Lần đầu tiên nhìn thấy nhiều nữ nhân xuất hiện như vậy, trong nháy mắt, đáy lòng nàng có cảm giác mất đi thứ gì đó?

"Mấy năm qua, đã có mười mấy vị cô nương được Kỳ thiếu đứng ra làm chủ gả đi khỏi phủ, cuộc sống hiện tại của họ đều rất tốt, chỉ cần có thời gian, họ sẽ cùng với phu quân và con cái trở về Kỳ phủ thăm Kì thiếu....."

Giọng nói của Việt Phong chậm rãi vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ mơ màng của Đoạn Cửu Ngân.

Tệ hơn nữa, nàng phát hiện lòng nàng đang rất rối loạn, tất cả vì hấn mà làm cho rối loạn.

Thật không ngờ, Đoạn Cửu Ngân cũng có ngày hôm nay, rơi vào lưới tình mà không hề biết, muốn quay đầu lại cũng đã là dĩ vãng (rơi vào quá khứ).

Việt Phong chăm chú quan sát vẻ mặt mắt hờn của cô gái, tuy lúc này, nàng là tù binh của Phụng Kỳ, nhưng vị nữ tướng quân trẻ tuổi này lại để lại cho hấn một ấn tượng sâu đậm.

Còn nhớ rõ lần đó Lý Đại Phú vì muốn lấy lòng Phụng Kỳ, lén lút cố tình chinh nàng, nàng chẳng những không có nửa lời oán hận, ngược lại còn tiếp nhận sự khiêu khích của Phụng Kỳ.

Khi đó, hấn xem ở trong mắt, ghi ở trong lòng, cố ý không nhắc tới trước mặt Phụng Kỳ, hấn muốn nhìn một chút xem, Phụng Kỳ biết nàng bị Lý Đại Phú tự ý chinh nàng sẽ có thái độ gì.

Kết quả như hấn dự đoán, Phụng Kỳ quả nhiên vì nàng mà đau lòng.

"Đoàn cô nương, cô đối với Kỳ thiếu có phải đã động lòng?"

Đoạn Cửu Ngân không ngờ hấn sẽ trực tiếp hỏi như vậy, trong khoảng thời gian ngắn không biết trả lời như thế nào.

Việt Phong quan sát tỉ mỉ, bên môi còn sót lại nụ cười nhạt, ánh mắt sắc bén cực kì, thậm chí còn mang theo vài phần nhắc nhở:" mặc dù, Kỳ thiếu đầu óc khôn khéo, làm việc tàn nhẫn, nhưng về mặt tình cảm là người rất đơn thuần. Dù tương lai có xảy ra chuyện gì, ta không cho phép bất cứ kẻ nào làm tổn thương Kỳ thiếu"

Nàng chợt hiểu rõ, thì ra là hấn muốn thị uy với nàng.

Đoạn Cửu Ngân cười ngao ngễ:" Những lời này của Việt công tử thật khiến ta bất ngờ, nếu ta thật sự có lòng với hấn thì sao?"

Nàng vốn không phải là người câu nệ tiểu tiết, một khi trong lòng thích một người cũng không phủ nhận.

"Trên thế gian có rất nhiều chuyện, người phàm như chúng ta không cách nào biết trước được (dự đoán), ta với Phụng Kỳ tương lai sẽ thế nào ta cũng không biết, chỉ có thể nói, tình yêu của Đoạn Cửu Ngân ta được dựa trên việc cả hai đều yêu thích lẫn nhau.

Việt Phong không ngờ nàng sẽ thẳng thắn như vậy, có chút ngẩn người.

Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy Đoạn Cửu Ngân thì hắn đã bị khí phách quật cường, kiêu ngạo tản ra từ nàng làm cho khuất phục.

Dù là thân nhi nữ nhưng nàng kiên cường, dũng cảm quả quyết, hơn nữa, không câu nệ tiểu tiết, thậm chí vì cứu những thuộc hạ kia (ý chỉ lính của chị Ngân^^!), nàng can tâm trở thành tôi tớ cho Kỳ thiếu.

Nữ tử này toàn thân tràn đầy cổ anh khí, dù chỉ tiếp xúc trong khoảng thời gian ngắn, hắn đối với nàng sớm sinh ra vài phần cảm tình (thiện cảm, hảo cảm) cùng tán thưởng. Trên đời này, sợ rằng chỉ có người như nàng mới xứng đáng ở bên Phượng Kỳ mà thôi.

Trong mắt của Việt Phong, ánh nhìn này chỉ là tán thưởng, nhưng nhìn trong mắt người ngoài lại cảm thấy vô cùng chói (ngứa) mắt.

Phượng Kỳ không nghĩ tới Việt Phong lại thừa dịp mình không để ý, đi gặp Đoạn Cửu Ngân nói chuyện riêng, hơn nữa nhìn hai người họ hàn huyên (nói chuyện, tán gẫu) cực kì vui vẻ.

“Kỳ thiếu? ” Việt Phong lập tức cảnh giác, cảm thấy có gì đó không thích hợp, quay đầu thì nhìn thấy Phượng Kỳ đang từ từ đi tới đây, chưa kể tới trên mặt đối phương còn có một cổ hơi thở khó chịu (bài xích).

Kỳ thiếu chắc sẽ không.....

Hắn không nhịn được cười trộm trong lòng , xem ra vô luận là người cường đại cỡ nào, một khi đối diện với vấn đề tình cảm cũng sẽ trở nên ngây thơ.

Đoạn Cửu Ngân hơi ngẩn ra khi nhìn bóng dáng cao lớn Phượng Kỳ xuất hiện, hắn mặc một bộ nguyệt sắc trường sam (bộ quần áo dài nam màu xanh nhạt hoặc xanh lơ).

Lời nói vừa rồi của Việt phong bỗng vọng lại bên tai, gặp lại hắn, lòng nàng không khỏi xao động.

“Ta chỉ là cùng Đoàn cô nương tán gẫu chút chuyện trên đảo, nếu Kỳ thiếu cho là làm trò (thực ra câu này em không hiểu chém bừa a TT^TT), vậy ta không quấy rầy hai vị nữa ”.

Dưới bóng cây gừa, chỉ dư lại hai người nhìn nhau, Phượng Kỳ mắt không chớp nhìn chằm chằm Đoạn Cửu Ngân. Cả người mặc xiêm áo màu tím nhạt nhẹ nhàng khoan khoái, gương mặt dù không tính là trắng nõn nhưng vô cùng tinh tế như ngọc, tư thế không có nửa điểm nhu nhược (yếu đuối), ngược lại mang theo vài phần anh khí.

Từ sau khi trở lại đảo, hắn bận rộn giải quyết nội vụ trong phủ, chỉ dặn dò mọi người tiếp đãi nàng chu đáo.

Cứ đến nửa đêm, hắn sẽ lơ đãng nhớ tới đôi mắt quật cường của nàng, muốn ôm nàng vào lòng, ý muốn có nàng ngày càng mãnh liệt hơn.

Cho nên, hắn vất vả xử lý xong mọi chuyện, không nghĩ ngợi nhiều, ngay lập tức đi gặp nàng, thật không ngờ bắt gặp cảnh nàng cùng Việt Phong nói chuyện thân thiết đến mức chỉ còn thiếu cảnh hai kẻ độc thân chung sống với nhau.

Trong lòng rõ ràng là ghen tỵ nhưng hắn vẫn không thích biểu lộ quá nhiều tâm tư tình cảm ra bên ngoài, vì vậy hắn bèn mang về không vui biến thành trêu chọc.

“Thân là áp trại phu nhân của ta!!! Tới đảo được mấy ngày, nàng đối với đảo Thần Tiên của ta thấy thế nào? ”

Một câu áp trại phu nhân kia làm nàng nhớ tới những lời trêu đùa của những người dưới trướng hắn, trong khoảng thời gian ngắn, hai gò má hơi ửng hồng lên, vẻ mặt cũng có chút lúng túng.

“Lạc vương gia quả thực sống không tệ, dù ngài không ở triều đình làm quan cũng có thể đạt được thành tựu như ngày hôm nay, chỉ có điều (chỉ bắt quá) ta cũng muốn làm cái người áp trại phu nhân gì đó như trong miệng của tên hải tặc kia. ”

Người này rõ ràng lại đang muốn đùa giỡn nàng, nàng cũng không muốn lần nào cũng đều như ý hắn. Không nhịn được lườm hắn một cái, xoay người muốn đi, đột nhiên bị hắn kéo cổ tay.

“Từ nay về sau, trước mặt ta đừng nhắc tới ba chữ chết tiệt Lạc vương gia kia, ta cùng với triều đình đã sớm không có quan hệ, còn nữa....., ta hôm nay là muốn cho nàng xem một vật.”

Nói xong, không cho Đoạn Cửu Ngân có cơ hội phản kháng, hắn dẫn nàng chạy thẳng đến chuồng ngựa. Mặc dù đã ở trên đảo mấy ngày, nàng vẫn tuân theo nguyên tắc, chưa được sự cho phép của chủ nhân sẽ tuyệt đối không đi lại lung tung tránh cho phạm phải quy củ trong phủ.

Không thể ngờ diện tích chuồng ngựa bên trong phủ lại lớn đến thế, bên trong chuồng, nuôi hơn chục loài với những chủng loại khác nhau, đều là những loại ngựa thượng hạng.

Đáng chú ý nhất là một con ngựa màu đỏ thẫm, cao to kiện tráng, bắp thịt rắn chắc, chỉ đứng ở nơi đó thôi cũng tản ra một cỗ cảm giác oai phong như

hồ*.

* hồ hồ sanh uy: oai phong như hồ

“Nó gọi là Hành Vân, là ái mã của ta ”

“Hành Vân? ” Đoạn Cửu Ngân ngần người, trong lòng đột nhiên giật mình.

Trên mặt Phụng Kỳ nở nụ cười, dẫn nàng vào chuồng ngựa, một tay vỗ vào mông ngựa." Thấy thế nào? Nàng bất ngờ lắm đúng không? Có phải là.....nàng cũng có một con ngựa tên là Hành Vân đúng không?"

Hắn nhớ lúc nàng ngồi trong lòng mình thì miệng vẫn còn lẩm bẩm cái tên Hành Vân.

Đoạn Cửu Ngân không dám tin nhìn con đại mã màu đỏ thẫm trước mắt, không cầm lòng liền đưa tay vuốt nhẹ lên lưng ngựa, nó được chăm sóc rất tốt, màu lông trên mình còn lóe ra tia sáng như màu đỏ chói mắt của mảnh gấm lụa sang trọng!

"Làm sao Ngài biết. Ta có một ái mã, cũng gọi là Hành Vân?"

Nội tâm nàng khó tránh khỏi kích động, đã bao lâu rồi, nàng chưa về nhà? Mấy ngày nay cùng đoàn thuyền của Phụng Kỳ phiêu bạt khắp nơi, nhưng ban đêm buồn xuống, thỉnh thoảng nàng vẫn nghĩ về người thân.

Nhưng nàng tin tưởng Trần Thiệu nhất định sẽ báo tin bản thân mình trước mắt vẫn an toàn nói cho phụ thân. Dừng tự do của mình đổi lấy tính mạng các huynh đệ, nàng chưa bao giờ cảm thấy hối hận.

Chẳng qua, khi nàng nhìn thấy con tuần mã cũng tên Hành Vân này thì có chút âu sầu, hoài niệm trào dâng trong nội tâm sâu kín mà thôi.

Còn Hành Vân. Giờ này Hành Vân của nàng có ổn không?

Ngay lập tức, Phụng Kỳ thông minh nhìn ra tia bi thương vụt lóe nơi khóe mắt của nàng, hắn biết nàng đang đau lòng hoài niệm gia quyến, đáy lòng có chút không đành:"Nàng có dám cỡi Hành Vân cùng đưa mấy vòng với ta không? Chúng ta cùng tỷ thí một chút, nếu nàng thắng, ta sẽ cho người của ta thay nàng đưa thư gửi về cho người nhà của nàng, thế nào?"

"Thật sao?" Đoạn Cửu Ngân trên mặt lộ ra vẻ kích động mạnh mẽ.

Phụng Kỳ thấy thế, nội tâm thực sự cảm thấy vui mừng, xem ra chính mình đang từ từ hiểu rõ được tâm tư của nàng."Là thật hay giả, đấu xong sẽ rõ."

"Tốt, đấu thì đấu, ai sợ ai chứ?"

Hai thân thủ mạnh mẽ, đồng thời nhảy lên lưng ngựa, hướng thẳng hậu viên rộng lớn của Kỳ Phủ mà phi, dưới trời xanh mây trắng, hai người một trước một sau, cùng nhau phi nhanh giữa đất trời bát ngát..

Nhìn qua khung cảnh xinh đẹp đó của hai người như một đôi uyên ương tình nồng ý đậm, rong ruổi giữa bầu trời xanh ngắt, dáng vẻ tiêu sái tuấn dật thu hút tầm mắt của những người khác.

"Thật cô nương, Kỳ Thiếu nhất thời muốn thử tìm cảm giác mới mẻ, hơn nữa mấy năm nay Ngài cũng chưa từng đưa nữ nhân nào trở về, cô nương cần gì phải canh cánh trong lòng như vậy?"

Một góc Hậu viên thấp thoáng bóng dáng nghiêm trang của hai thiếu nữ, trong đó đáy mắt một người lóe lên tia hận ý, đôi tay ra sức xé rách chiếc khăn tay, như hận không thể đem chiếc khăn này biến thành Đoạn Cửu Ngân kia để hung hăng xé nát.

"Nhưng mà, cho tới thời điểm này, Ngài chưa từng dùng ánh mắt dịu dàng ân cần như vậy nhìn qua bất kỳ nữ nhân nào trong phủ, có thật Đoạn Cửu Ngân kia chỉ là nhất thời mới mẻ không. . ."

Kết quả, hôm đó Phụng Kỳ thua!

Nhưng trong lòng nàng biết rõ, hắn là cố ý thua nàng .

Hắn thực sự cho phép nàng viết thư gửi gia đình, còn tự mình phái người đưa thư đến Đoạn Phủ ở kinh thành, mọi chuyện giải quyết xong, lòng nàng có chút lo lắng.

Phụng Kỳ, rốt cuộc là nam nhân như thế nào đây?

Tại sao hắn rõ ràng là một người dịu dàng, chu đáo, lại luôn tỏ vẻ là một kẻ âm hiểm khát máu?

Còn nữa..., tại sao hắn từ bỏ chức vị Vương Gia dưới một người, trên vạn người, tới nơi hoang đảo không người này kiếm sống?

Nàng còn có rất nhiều hiếu kỳ đối với hắn . . .

Dưới trời xanh mây trắng, Đoạn Cửu Ngân vừa kỳ lưng cho Hành Vân, vừa suy nghĩ lung tung.

Sau ngày đó, Phượng Kỳ tự nhiên đem ái mã Hành Vân của hắn đưa cho nàng, sau này nàng mới biết con tuấn mã Hành Vân này chính là Hãn Huyết Bảo Mã thượng hạng(con ngựa tốt nhất của các dân tộc nơi thảo nguyên), là con ngựa mà Kỳ Thiệu hắn tốn rất nhiều thời gian mới mang về Kỳ Phủ.

Không nghĩ tới hắn có thể đem chính con ái mã này tự mình tặng cho nàng, lần này tâm ý của hắn thực sự khiến nàng cảm động.

"Đoạn Cửu Ngân!"

Một tiếng gọi khẽ từ nơi không xa truyền đến, nàng ngẩng đầu nhìn lên, là Thất cô nương.

Từ ngày bước vào Kỳ Phủ, nàng đối với mọi việc trong phủ, ít nhiều có chút hiểu biết. Phượng Kỳ tuy là chủ nhân của Kỳ Phủ, nhưng lại cực ít khi làm ra dáng vẻ chủ nhân.

Đối với lai lịch của những nữ nhân trong phủ, nàng cũng có nghe qua, đại đa số trong họ là những cô nhi không có nhà để về, nhưng vẫn có mấy người mang thân phận đặc thù khác.

Tỷ như vị Thất cô nương dung mạo như thiên tiên này, nghe nói cha nàng từng là Chương Môn Nhân của tổ chức ám sát lớn nhất, tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ, là anh em kết nghĩa với Phượng Kỳ, sau đó tổ chức ám sát này trong một đêm bị tiêu diệt toàn bộ, thế thảm vô cùng.

Mặc dù Phượng Kỳ tức tốc phái người đi cứu trợ, nhưng vẫn đến chậm một bước, lúc ấy chỉ cứu ra được Thất cô nương đang kinh hoàng, sợ hãi.

Mối bận tâm duy nhất của cha nàng chính là tính mạng nhi nữ bảo bối của mình, trước khi chết cầu xin hắn chăm sóc nàng nhiều hơn.

Cho nên ở Kỳ Phủ, thân phận Thất cô nương so với người khác tự nhiên cũng cao hơn một bậc, hơn nữa Phượng Kỳ thường ngày đối với nàng lại cực kỳ ân sủng, hiển nhiên coi nàng như thân tình muội muội của mình, hết mực yêu thương.

Thất cô nương vốn tên là Nhiếp Tiểu Kỳ, khi còn bé cha nàng thường hay gọi nàng là Thất cô nương, vì vậy ở Kỳ Phủ, mọi người cứ thế đồng loạt kêu tên nàng như vậy.

Ngay từ ngày đầu tiên bước vào kỳ phủ, Đoạn Cửu Ngân đã có cảm giác Thất cô nương này đối với nàng dị thường bài xích, bất quá nơi ở của hai người không gần nhau, nên thường ngày cơ hồ không có cơ hội chạm mặt.

Không nghĩ tới nàng mới vừa đem thư giao cho người đưa thư do Phượng Kỳ phái tới, liền gặp phải vị Thất cô nương không dễ chọc này.

Nàng từ tốn nhìn đối phương gật đầu."Thất cô nương có chuyện gì sao?"

Đối phương mặc một bộ sa y màu vàng nhạt, khuôn mặt nở một nụ cười mềm mại như hoa, nhưng đáy mắt lại mang theo nét khinh thường."Con điều của ta không cần thận vương trên cành cây kia, người đi lấy xuống cho ta."

Một bộ ra lệnh, không một chút xem nàng ở trong mắt.

Men theo hướng cánh tay nàng chỉ, quả nhiên Đoạn Cửu Ngân nhìn thấy một con điều đang đung đưa phiêu dang trên đỉnh một cành cây nơi hậu viên.

Chẳng qua là nàng không hiểu, tại sao Thất cô nương lại bảo nàng đi lấy?

"Thế nào? Người không muốn đi?" Nhiếp Tiểu Kỳ nhún mày."Ta nghe hạ nhân nói, người mắc nợ Kỳ Thiệu rất nhiều bạc, hôm nay thân phận là tỷ nữ, người cảm thấy ta sai phải nhảm người sao?"

Nàng còn cố ý tăng thêm hai chữ hạ nhân như đang nhắc nhở nàng đừng quên thân phận của mình.

Đoạn Cửu Ngân khẽ nhún mày. Mấy ngày nay Phượng kỳ cho người lo liệu xếp đặt, nàng không còn bị đối đãi như nô tỳ, nhưng vừa vụn qua buổi nói chuyện với Nhiếp Tiểu Kỳ ngược lại nhắc nhở nàng, thật sự là nàng còn thiếu Phượng Kỳ một khoản bạc chưa trả.

Bất quá, nhìn bộ dạng muốn ăn tươi nuốt sống nàng của Thất cô nương thật sự rất buồn cười nha.

Nàng thông dong để chiếc bàn chải xuống, nhìn chằm chằm Thất cô nương."Thất cô nương cần gì tức giận? Cô muốn ta đi lấy, ta sẽ lấy xuống giúp cô."

Dứt lời, nàng đi về phía cây đại thụ che trời bên cạnh, bắt đầu hướng nhánh cây trên đỉnh leo lên, khi còn bé nàng thường cùng các ca ca luyện công, leo trèo nên đối với độ cao như vậy nàng cũng không cảm thấy sợ hãi.

Thấy nàng càng trèo lên cao, mắt Nhiếp Tiểu Kỳ càng lóe lên vẻ đắc ý. Hừ! Trên nhánh cây kia đã bị nàng động tay động chân, nàng ta chỉ cần trèo nhiều thêm vài phần, nàng không tin không ngã chết nàng ta.

"Thất cô nương, nàng làm như vậy không phải có chút quá đáng sao?"

Mới vừa bước vào hậu viên đã nhìn thấy một màn kính hãi, không ngừng lo lắng nhìn về phía Đoạn Cửu Ngân đang leo. Mặc dù nàng có võ công tự vệ, nhưng nếu không cẩn thận té xuống. . .

Nhiếp Tiểu Kỳ nhìn thấy người đi tới, khẽ cau mày: "Ta chỉ muốn nàng giúp ta lấy lại con điều, cái này thì có gì là quá đáng? Chẳng lẽ nàng không phải là do Kỳ thiếu mua về làm nô tỳ sao?"

Chữ chữ giễu cợt, nghe vào trong tai lại càng dị thường ác cảm.

"Đoạn Cửu Ngân, nàng rốt cuộc đang làm cái gì? Mau lập tức leo xuống cho ta!"

Một tiếng gầm lên, gây sự chú ý của tất cả mọi người trong hậu viên, quay lại thì thấy Phượng Kỳ vẻ mặt hết sức lo lắng, nhìn chăm chăm vào nữ nhân sắp leo đến ngọn cây. Cả người nàng căng cứng, một tay bám chặt vào thân cây đại thụ, tay còn lại thử đưa ra cổ với lấy cánh điều không ngừng đung đưa trong gió trên cành cây kia.

Nghe được sau tai truyền đến tiếng rống giận dữ, trong lòng Nhiếp Tiểu Kỳ không khỏi giật mình.

"Kỳ Thiếu."

"Phượng Kỳ."

Hắn không để ý tới hai người kia, chạy thẳng tới dưới tàng cây, bằng nỗ lực cùng nhãn lực nhảy cảm, ngay lập tức, hắn cảm giác được nhánh cây kia phát ra vài thanh âm không đúng.

Trong lúc đó, Đoạn Cửu Ngân đang cố gắng trèo lên nhánh cây có vẻ chắc chắn kia với hi vọng lên cao thêm một chút thì bỗng nhiên cảm thấy thân thể đột nhiên trầm xuống, dưới chân mất cảm giác, cả người mất điểm tựa rơi xuống dưới.

Bốn phía vang lên tiếng thét, lần này, nàng cảm thấy bản thân mình nặng thì rất có thể đi đời nhà ma, nhẹ thì té gãy tay gãy chân, không ngờ tới thân thể của mình sẽ rơi vào một đôi tay mạnh mẽ, bình yên vượt qua nguy hiểm.

Phượng Kỳ tuy là thành công đón được nàng, nhưng hai người vẫn cùng nhau ngã xuống mặt đất, tư thái hết sức chật vật, bốn mắt giao nhau, nhất thời nói không ra lời.

"Kỳ Thiếu, người có sao không?"

"Phượng Kỳ, huynh té bị thương rồi?"

Từng tiếng hỏi han lo lắng truyền đến, trong nháy mắt, hai người đang ôm nhau trong không khí ám muội, mập mờ giật mình quay về hiện thực.

Phượng Kỳ không để ý tới lo lắng của mọi người, hung hăng trừng mắt nhìn nữ nhân đang được bảo vệ gắt gao trong lồng ngực, bực tức gõ mạnh một cái lên đỉnh đầu nàng quát, "Đoạn Cửu Ngân, ai cho phép nàng trèo lên cái cây chết tiệt này?"

Nếu không phải là hắn kịp thời ôm được nàng, sợ rằng nàng đã tan xương nát thịt rồi, vừa nghĩ việc có thể mất đi nàng, hắn chỉ có thể ra sức giận dữ nắn mó để che dấu khủng hoảng, lo sợ trong lòng.

Mặc dù trước đây, Đoạn Cửu Ngân từng bị hắn ôm qua ôm lại mấy lần, nhưng hơn phân nửa lúc đó đều là hắn đùa giỡn lường gạt nàng, nên nàng liều chết muốn tránh, nhưng lúc này, nàng lại cảm thấy lần ôm này tạo cho nàng một cảm giác an toàn ấm áp.

Nàng len lén ngẩng đầu lên từ trong ngực của hắn. "Ta. Ta chỉ là thấy con điều của Thất cô nương mắc trên nhánh cây kia, nên muốn giúp nàng lấy xuống mà thôi."

"Người ta sai nàng leo lên cây nàng liền leo lên cây? Nàng biết nghe lời như vậy từ khi nào? Nàng có biết tình huống vừa rồi có rất nhiều nguy hiểm không hả?" Đồng thời đang mắng nàng, Phượng Kỳ đột nhiên trừng mắt về phía Thất cô nương, "Là con điều của cô nương quan trọng hay là mạng người quan trọng? Còn nữa..., ta không biết từ lúc nào người của ta có thể để mặc cho cô nương tùy tiện sai bảo?"

*Lúc trước bạn Huyền Phong có edit đề Nhiếp Tiểu Kỳ xưng hô với Phượng Kỳ là ngài, ta, cô nương, ta...nhưng mình thấy như vậy không hợp với việc PK coi nàng ta là muội muội như trong đoạn trước nêu, vì vậy, mình mạo muội chỉnh sửa lại cho có chút hợp lý nhé

Nhiếp Tiểu Kỳ không nghĩ tới việc một Phượng Kỳ đối với mình trước giờ luôn ôn hòa, lại vì Đoạn Cửu Ngân mà dùng thái độ thô bạo đối đãi với nàng như vậy, trong khoảng thời gian ngắn, khóe mắt nàng bỗng ửng đỏ, ngăn ngăn nước mắt vì uất tức.

"Muội...Muội nghe nói nàng là nô tỳ được huynh mang về, lại, lại nghe nói nàng cũng biết chút ít võ công, cho nên...Cho nên..."

Phượng Kỳ nghiêm mặt hạ lệnh, "Từ nay về sau, không có mệnh lệnh của ta, ai cũng không được phép tùy tiện ra lệnh nàng ta làm bất cứ chuyện gì, nếu không một khi bị ta phát hiện ra, lập tức trục xuất khỏi Kỳ Phủ!"

Từ trước đến nay, Nhiếp Tiểu Kỳ chưa từng bị hắn chỉ trích khiển trách, từ ngày phụ thân nàng qua đời, nàng đều được Phượng Kỳ cẩn thận bảo vệ trong Kỳ Phủ, tất cả tội tở trong phủ đều kính sợ nàng vì nàng là Đại Tiểu Thụ tôn kính của Kỳ Phủ.

Hôm nay, ngay trước mặt hạ nhân, hấn nhần tâm trách mắng nàng, đáy lòng nàng đau xót, nước mắt cứ thế không thể khống chế mà tuôn rơi.

Nàng buồn bã trợn mắt nhìn Đoạn Cửu Ngân đang được Phụng Kỳ che chở trong lòng, sau đó xoay người rời khỏi nơi khiến nàng cảm thấy đau lòng, khó chịu này..

Việt Phong không khỏi lắc đầu một cái. Hấn đã biết biết Thất cô nương đối với Kỳ Thiếu có chút tâm tư, nhưng chuyện tình cảm vốn không thể miễn cưỡng.

Phụng Kỳ tức giận không kiềm chế được. Đoạn Cửu Ngân nữ tử ngu ngốc này, mặc dù trên danh nghĩa nàng là tỷ nữ của hấn, nhưng từ khi nàng bước vào đảo Thần Tiên này, hấn chưa bao giờ đối đãi với nàng như đối đãi với tôi tớ? Nàng lại không quan tâm an nguy của bản thân, làm ra loại chuyện ngu xuẩn như thế, thật là tức chết hấn!

Đây cũng là lần đầu tiên, Đoạn Cửu Ngân nhìn thấy Phụng Kỳ dùng thái độ hung dữ như vậy răn đe người khác, trong lòng cảm thấy đồng cảm với Thất cô nương.

"Cái đó. Thật ra thì hôm nay là tự ta không cẩn thận, lúc trước ở nhà, ta cũng vẫn hay cùng các ca ca luyện tập võ công, rồi ngã bị thương lớn nhỏ cũng là chuyện bình thường thôi mà, vậy nên lỡ như có té xuống, cũng không có chuyện gì. . . ."

Nàng chưa nói dứt lời, chỉ thấy sắc mặt Phụng Kỳ càng lúc càng khó coi.

Bị hấn dùng ánh mắt nghiêm nghị, âm trầm nhìn chăm chú không biết làm sao, nàng chỉ còn biết nhắm mắt cười trừ. "Thật. Thật sự không sao mà, còn nữa vốn dĩ ta vẫn còn thiếu nợ người, cái gì cũng không làm, như vậy không được hay cho lắm."

"Tốt, nếu nàng còn nhớ được chuyện nàng thiếu nợ ta, vậy ta sẽ để cho nàng từ từ trả nợ cho tốt."

Phụng Kỳ bị nàng làm cho phát hỏa. Hấn cầm hận đứng lên, trên cao nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn, vô tội của nàng: "Nàng muốn trả nợ, ta cho nàng cơ hội trả. Việt Phong, bắt đầu từ ngày mai, an bài công việc trong phủ cho nàng ta, ngàn vạn lần không cho nàng ta có thời gian nhàn rỗi."

Quảng xuống một câu, hấn mang theo một cỗ tức giận, xoay người bỏ đi.

Đoạn Cửu Ngân cảm thấy mình bị chửi rất vô tội, không hiểu gì nhìn về phía Việt Phong, lại nhận được tiếng cười vô lực của đối phương.

"Hai người các vị thật đúng là." Hấn phẩy tay mờ ra chiếc quạt giấy, lắc đầu thờ dài rồi đi.

Lưu lại một mình nàng ngầy ngốc tại chỗ, trái tim nàng tự nhiên có chút trống rỗng, đồng thời lại có chút kích động. Có phải Phụng Kỳ tức giận như vậy đều là vì nàng hay không?

Từ hôm trở về phủ đến bây giờ, Phụng Kỳ mỗi ngày đều rất bận rộn.

Thật ra, hấn là thương nhân buôn muối lớn nhất Uyên Quốc. Các cảng khẩu đều có tàu bè của hấn, buôn bán càng làm càng lớn, tài phú cũng càng ngày càng nhiều, danh hiệu của Thần Tiên đảo trên giang hồ dĩ nhiên càng ngày càng vang dội.

Hấn sinh ra là người của hoàng thất, sở trường cũng là công việc hoàng gia, mười mấy tuổi đã mang binh đi đánh giặc, vì giấc mộng giang sơn rộng lớn của Uyên Quốc mà lập được bao nhiêu chiến công hiển hách.

Hấn đã từng là Lạc Vương Gia, chiến công hiển hách, được vạn người kính phục, ngưỡng mộ.

Bây giờ cái danh Kỳ Thiếu, có tài phú vô số, so với bộ dạng trước đây đều giống nhau, được vạn người hâm mộ.

Nhưng tất cả những điều đó đều không mang lại niềm vui cho bản thân hấn.

Được rồi! Hấn thừa nhận bản thân mình gần đây rất phiền não, tất cả đều là bởi vì nữ nhân đáng ghét Đoạn Cửu Ngân kia. Nàng biết rõ trong lòng hấn, nàng là người hấn quan tâm nhất, nhưng nàng lại cố ý nhắc đến mối quan hệ chủ tớ chết tiệt kia. . .

30 vạn lượng nàng thiếu hấn, rõ ràng chính là hấn chỉ là đùa giỡn với nàng một chút, hấn vốn không để ý không so đo đối với danh nghĩa chủ tớ kia từ lâu rồi, nàng lại không quan tâm, khăng khăng dứt khoát rạch ròi những thứ đó..

Nếu nàng nghĩ làm việc trả nợ là chức trách của nàng, được, vậy hấn sẽ thành toàn cho mong muốn của nàng.

『 Càng quan tâm đến một người thì người càng để ý những việc có liên quan đến nàng ta, Kỳ Thiếu, người yêu mất rồi! 』

Nhắm mắt lại, lời nói của Việt Phong lơ đãng hiện lên trong đầu hấn.

Mấy ngày nay, hấn cố ý không để ý tới sự tồn tại của Đoạn Cửu Ngân, sau đó lại nghe Việt Phong nói, hấn đã an bài từng việc, từng việc một trong phủ phù hợp với khả năng của nàng, hơn nữa hấn mỗi ngày không sợ làm phiền nàng, lúc nào cũng cho người theo dõi rồi thông báo lại hoạt động hàng ngày của nữ nhân đáng ghét như nàng.

Ngoài mặt, hấn tỏ vẻ rất phiền, ngoài miệng, hấn tỏ ý ngăn cản, nhưng tâm ý như một đứa nhỏ giận dỗi cảm thấy hài lòng, mong muốn mỗi ngày đều

được biết nàng đang làm những chuyện gì.

Nghe được nàng trong lúc làm việc không cẩn thận cắt phải ngón tay, hắn sẽ thấy đau lòng.

Nghe được nàng cùng nam nhân trong phủ thỉnh thoảng nói chuyện phiếm, hắn sẽ thấy ghen tỵ.

Nghe được nàng bị những nữ nhân khác trong phủ khi dễ, hắn sẽ thấy tức giận.

Cũng may, Đoạn Cửu Ngân cũng không phải là nữ tử mềm yếu, dễ dàng bị hiếp đáp, những kẻ muốn khi dễ nàng, cũng cần phải tự ánh sáng chừng chừng xem bản thân mình rốt cuộc có bao nhiêu khả năng đề so đo với nàng. Hắn cũng chưa quên mồm miệng nàng độc ác, ngoa ngoắt như thế nào, quả thực hiệu quả khiến người ta cảm thấy không dễ chịu chút nào.

Cho nên, đột nhiên Việt Phong đưa ra kết luận như vậy, khiến hắn thực sự cảm thấy kinh ngạc.

Trong phòng ngủ ấm áp, sang trọng lộng lẫy, Phụng Kỳ thoải mái ngâm mình trong thùng tắm lớn, nhắm mắt dưỡng thần, trong đầu không ngừng hồi tưởng khoảng thời gian mình và Đoạn Cửu Ngân quen biết, cả hai đã có mấy lần giao chiến.

Rõ ràng là một nha đầu xinh xắn, nhưng toàn thân một chút hương vị nữ nhân cũng không có; nhưng nếu nói nàng lỗ mãng, hung hăng giống một nam hài tử, thì cũng không đúng lắm.

Thỉnh thoảng kiều mỵ nhu nhược, thỉnh thoảng anh khí bùng bùng, rốt cuộc bộ dạng nào mới là diện mạo thật của nàng ta?

Đối mặt thế lực hiểm ác thì nàng bất khuất, một bộ dạng muốn cùng hắn phản kháng tới cùng.

Nhưng khi hắn bị người ta đánh lên, nàng oai hùng, dùng cảm ra tay cứu giúp, thậm chí vì tính mạng của hắn, không để ý đến nam nữ thụ thụ bất thân, trước mặt của mọi người sẵn sàng hút bỏ máu độc nơi bả vai hắn.

Thật là một nữ tử kỳ quái!

Nhưng mà. Cũng bởi vì nàng kỳ quái như vậy, mới có thể vô tri vô giác hấp dẫn toàn bộ sự chú ý của hắn.

Đúng lúc hắn tỉnh người quay về hiện thực, thì truyền tới bên tai tiếng bước chân nhẹ nhàng, hắn vẫn như cũ nhắm mắt, đại khái cho rằng đó là Bảo Nhi, hắn nhớ mình đã phân phó, sau nửa canh giờ nha đầu này đem thêm nước nóng vào cho hắn.

"Rót nước vào xong, người có thể ra ngoài." Hắn nhẹ giọng ra lệnh, để mặc đối phương chấp hành mệnh lệnh của mình.

Một lát sau, cảm giác được một dòng nước ấm đổ thêm vào trong thùng tắm, nhưng bên tai lại không có thanh âm om sòm quen thuộc của nha đầu Bảo Nhi kia.

Hắn mở mắt ra, đứng cạnh thùng nước đang đổ thêm nước nóng hóa ra lại là cái người làm cho hắn tâm tâm niệm niệm nhiều ngày nay - Đoạn Cửu Ngân.

Trong lòng hắn có chút kích động, có chút mong đợi.

"Tại sao là nàng?" Trong lòng hắn rõ ràng rất muốn nhìn thấy nàng, nhưng khi nhìn thấy nàng, khẩu khí của hắn lại không thể kiềm chế mà có chút ác liệt, gay gắt.

Đoạn Cửu Ngân nhìn dáng vẻ Phụng Kỳ trong làn hơi dày đặc, sống lưng hắn thon dài, mái tóc dài đen như mực, khuôn mặt thắm một lớp mồ hôi mịn màng lại càng thêm mỹ lực quyến rũ, làm cho người ta càng thêm mê muội hắn.

Nàng mạnh mẽ đưa tay trấn áp con tim đang nhảy nhót loạn xạ nơi lồng ngực, miễn cưỡng cười nói: "Bảo Nhi bị Việt công tử gọi đi, nói là có chuyện cần nói với nhau, nên nhờ ta tới đây phục vụ Ngài."

Mấy ngày nay, nàng được Việt Phong an bài làm việc ở hoa viên, cũng không mấy khổ cực, chẳng qua là từ hôm đó trở đi, vài ngày rồi nàng không nhìn thấy Phụng Kỳ.

Ngay cả chính nàng cũng cảm thấy tin nổi vào bản thân, trước kia thấy hắn, nàng cảm thấy ghét cay ghét đắng hắn, không biết từ lúc nào, trong lòng của nàng, trong tầm mắt của nàng, tất cả chỉ đều là hắn.

Ngày đó, nàng treo cây lấy con điều xuống, bởi vì lo lắng cho nàng mà Phụng Kỳ hết sức giận dữ, sau đó, hắn vừa như muốn trừng phạt nàng, vừa như muốn trốn tránh nàng.

Mấy ngày đau khổ hành hạ, cũng đã làm cho nàng càng thêm hiểu rõ tâm tư của mình.

Nàng đã bất tri bất giác bị hắn mê hoặc, bề ngoài hắn hung ác, nhưng nội tâm lại vô cùng thiện lương, mồm miệng hắn mặc dù ác độc, nhưng có thể giúp nàng không biết bao nhiêu việc mà kẻ hết.

Xem ra chính mình ngày đó đã bỏ quên cảm thụ của hắn, mới khiến cho hắn vô duyên vô cớ bộc phát tính khí như vậy, hiện tại nhớ lại, nàng còn có cảm

giác hần có chút đáng yêu.

"Nếu nàng làm thay Bảo Nhi, vậy thì lại đây phục vụ cho ta." Phụng Kỳ cố ý suy nghĩ lãnh đạm, vốn bản thân mình khi tắm cũng không thói quen được người khác hầu hạ, nhưng nếu như là Đoàn Cửu Ngân thay thế, hần cũng muốn gây khó khăn cho nàng một chút.

"Nước ấm còn chưa đủ, thêm chút nữa."

"Đạ, Kỳ Thiếu" Đoàn Cửu Ngân đang phục vụ như một hải tử bốc đồng, thấy gương mặt tuần tú của hần lộ vẻ căng thẳng, mày nhíu nhưng không có điểm tức giận, trong lòng nàng khẳng định chắc chắn nam nhân này vẫn còn đang giận nàng việc không thông cảm dụng tâm quan tâm chăm sóc của hần.

Thật ra thì đối với những công việc nặng nhọc như thế này, nàng cũng không để ý, dù sao giấy trắng mực đen viết rất rõ ràng, nàng vẫn còn thiếu hần 30 vạn lượng, mình không làm gì mà công khai tiếp nhận ý tốt của người ta, đó cũng không phải là tác phong của nàng.

Trong lòng suy nghĩ, bên tay cũng không nhàn rỗi, lại cho hần thêm chút nước nóng.

Thấy nàng cứ từng gáo từng gáo múc thêm nước nóng, Phụng Kỳ nhíu mày, "Thêm nhiều nước nóng như vậy, nàng là muốn ta bị chết bỏng sao?"

"Được, vậy ta sẽ lấy thêm chút nước lạnh cho ngài." Đoàn Cửu Ngân giọng điệu từ tốn, dáng vẻ bình tĩnh đem thùng nước lạnh đổ thêm vào trong thùng nước tắm của hần.

Kết quả, Phụng Kỳ lần nữa trừng mắt nhìn nàng. "rốt cuộc nàng có biết phục vụ người khác hay không, có phải muốn làm cho ta bị chết rét chết?"

Hần cố ý chinh nàng, nhưng hôm nay Đoàn Cửu Ngân vẫn giống như xưa, vô luận hần gây khó khăn thế nào, nàng tươi cười chào đón, kêu nàng sang hướng đông liền hướng đông, nói nàng qua hướng tây liền hướng tây.

Ngay cả ra lệnh nàng đến đầm lưng cho hần, nàng cũng đáp ứng.

Rõ ràng lực đạo vừa đủ, nhưng hần lại làm khó nàng, một lúc lại kêu lực quá mạnh, một lúc lại trách lực quá yếu, bị hần khi dễ như vậy, nàng vẫn tuyệt nhiên không một chút phản kháng.

Cuối cùng, nàng làm cho hần cũng cảm thấy vô vị tẻ nhạt. Hôm nay, rốt cuộc nàng là xảy ra chuyện gì? Hần nhớ rõ tiểu tử thân hình hạt tiêu này mặc dù thân là tôi tớ, nhưng tính tình quật cường, khí tiết, là người không dễ dàng cúi đầu trước người khác mà.

Còn nữa..., nàng rất ít khi gọi hần là Kỳ Thiếu, phần lớn là lấy Phụng Kỳ, Phụng Kỳ, hôm nay vì sao.

Hần đột nhiên quay đầu lại, bọt nước trong thùng tùy ý văng theo, hai người nhìn nhau, chỉ thấy trên gương mặt màu mặt ong khỏe mạnh của nàng thấm một lớp mồ hôi mỏng.

Sợi tóc trên trán bị khí nóng hun đến ướt một mảnh, làm dáng vẻ của nàng hấp dẫn kiều mỵ không nói lên lời, đáy mắt nàng mỉm cười, không chút tức giận khi bị hần khi dễ.

Đối mặt cùng nàng như vậy khiến hạ thân Phụng Kỳ lúc này truyền đến một dòng khí nóng, bắt đầu trào dâng nơi bụng dưới.

Trong nhất thời, không khí trong phòng tràn ngập khí tức quý dị, đột nhiên hần kéo lấy cổ tay của nàng, tay kia kéo nàng ngã vào trong thùng nước tắm.

"A ——" Đoàn Cửu Ngân không nghĩ tới hần lại có thể thô bạo như vậy, trong thùng nước vẫn như cũ ấm áp, mà hần sau khi khiến nàng không kịp phòng bị, hung hăng hôn lấy đôi môi của nàng "Umm. Phụng Kỳ. Phụng Kỳ."

"Ta thấy có vẻ vừa rồi khi gọi tên Phụng Kỳ, nàng dường như hết sức vui vẻ."

Phụng Kỳ muốn trừng phạt, thầm suy nghĩ day cán đôi môi mềm mại của nàng.

"Đừng làm rộn. Có người bên ngoài."

"Ta việc quái gì phải quản có ai hay không, Đoàn Cửu Ngân, là nàng chọc ta trước đây!"

"Ummmm. Ta chỉ không hi vọng ngài tiếp tục giận ta, ummm."

"Nàng, nữ nhân ngu ngốc này, đã biết ta rất tức giận, tại sao còn không sớm nói xin lỗi? Không được, mấy ngày nay nàng khiến bản thiếu gia ta không vui, bản thiếu gia quyết định tự mình trừng phạt nàng, tiểu yêu tinh này, tối hôm nay ta liền đem nàng ăn sống nuốt tươi, ăn vào trong bụng, một cây xương cũng không còn thừa."

Nụ hôn của hần nhiệt tình, đầu lưỡi tùy ý chạy loạn trên chọc từng điểm mẫn cảm trên cơ thể của nàng.

Hơi thở Đoàn Cửu Ngân gấp gáp, hô hấp dồn dập, hai gò má nóng ran đỏ bừng. Người này nói chuyện xấu xa, không ngại ngừng như vậy, vậy mà không khiến nàng có nửa phần chán ghét.

"Phụng Kỳ." Nàng động tình ở trong ngực hần, khẽ gọi lên tên của hần. "Phụng Kỳ. Ta. Thật ra ta chỉ là muốn nói cho chàng biết,

ta thích chàng. . . . Uhm. . . ."

Giờ phút này, những lời nói ra chỉ lộ vẻ dư thừa, chỉ còn dư lại âm thanh rên rỉ, kiều mị khiến người nghe thấy thêm đỏ mặt vang vọng khắp phòng. . . .

Bạn đang đọc truyện *Hải Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Lúc Bảo Nhi đẩy cửa phòng chủ tử, có ý định kêu hân rồi giường thì lại bất ngờ nhìn thấy Đoàn cô nương cũng ở trên đó.

Hai người đang ôm nhau ngủ ngọt ngào, mặt nàng lộ vẻ kinh ngạc, không thể tin được mấy ngày trước, hai người này còn gây huyên náo một trận, thế mà giờ phút này lại cùng nhau ngủ trên một chiếc giường.

Nàng che cái miệng nhỏ nhắn, rón rén xoay người khép cửa đi ra, tránh quấy rầy đôi oan gia này.

Ngày hôm qua, Việt công tử có ý gọi nàng đi có việc, sai Đoàn cô nương tới phòng chủ tử phục vụ, còn bảo đảm với nàng sẽ có chuyện bất ngờ xảy ra, quả nhiên không sai.

Cửa phòng nhẹ nhàng được khép lại, hai người trong phòng đồng thời mở mắt ra, khoe miệng Phụng Kỳ đột nhiên kéo dẫn một nụ cười, nhìn nữ tử đang nằm gọn trong lòng mình.

"Sao rồi, ta nói không sai chứ, phản ứng của Bảo Nhi khi nhìn thấy chúng ta ngủ cùng nhau, tuyệt đối là thức thời rồi đi, không giống như nàng nói nha đầu đó sẽ la to."

Hai người vốn tập võ từ nhỏ, thính giác khá nhạy cảm, ngay từ lúc nghe được tiếng bước chân của Bảo Nhi đang từ từ tới gần, đã cùng nhau đánh cuộc.

Đoàn Cửu Ngân lông mày nhíu lại, trừng mắt nhìn hân. "Bảo Nhi thức thời như vậy, nhất định là kết quả do ngài dạy dỗ nhiều năm, là ta quên mất bên cạnh ngài, mỹ nữ đẹp như mây, ngài vốn phong lưu thành tính, ngài đã nuôi bao nhiêu mỹ nữ xinh đẹp như mây như hoa kia, Bảo Nhi lại ở bên cạnh hầu hạ ngài từ nhỏ, nếu không phải hiểu rõ tính khí của ngài, chỉ sợ sớm đã bị ngài trục xuất ra khỏi Kỳ Phủ."

Mặc dù lúc này, nàng ghen tuông nghi ngờ thì có vẻ hơi ấu trĩ, nhưng nghĩ đến Bảo Nhi cư nhiên đúng như lời nói của Phụng Kỳ, nha đầu đó thấy có người ngủ ở trên giường hân liền thức thời tránh đi, không dám quấy rầy, nhất định là nhiều năm qua hân cũng có quan hệ ầm giương với các giai nhân khác.

Thiệt thòi cho nàng đêm qua còn tâm tâm niệm niệm triền miên, hai người sung sướng thỏa mãn cảm giác có được lẫn nhau, lời ân ái nói suốt cả đêm, cho tới khi trời sáng, nàng mới đột nhiên tỉnh ngộ, Phụng Kỳ vốn là một cao thủ hái hoa, mặc dù không trêu ong ghẹo bướm nhưng hân luôn thu hút ánh nhìn của người khác, vậy nên... nàng không phải là người cuối cùng...

Thấy nàng cau mày, vừa rồi còn thuận ý tựa vào ngực hân, nhưng bây giờ lại lộ ra dáng vẻ chán ghét, như muốn đẩy hân ra xa vạn dặm vậy.

Lại nghe nàng nói cái gì mà mỹ nữ xinh đẹp như mây, như hoa, Phụng Kỳ nhớ mới tới khoảng thời gian trước khi hai người mới gặp mặt, mình quả thực trái ôm phải ấp, trông rất phong lưu, cũng khó trách nàng lại để ý đến như thế.

Sau một khắc, hân nở một nụ cười thật tươi, đưa tay vuốt nhẹ gò má mềm mại của nàng một cái. "Cửu Ngân, không phải bây giờ nàng đang ghen đấy chứ?"

Hân thừa nhận trước kia bản thân mình quả thực phong lưu vô độ, nhưng từ khi lòng hân tràn ngập hình bóng của nàng, những chuyện phong lưu, hoang đâm vô độ đó không còn làm qua hay nghĩ đến nữa.

"Được rồi, được rồi, đừng tức giận nữa, khi đó ta ở cùng với những nữ nhân như mây như hoa kia là. . . ." Hân lúng túng ho khan một cái, choàng tay ôm người nàng xoay trở lại. "Những thứ kia đều là bản năng của cơ thể của nam nhân thôi, hơn nữa từ khi thích nàng, thực sự ta vẫn luôn giữ mình rất trong sạch mà."

Đoàn Cửu Ngân vẫn giữ nghiêm nét mặt, khẽ nhếch nụ cười lạnh lùng bên môi. "Đúng vậy a, bản năng của cơ thể, chỉ sợ sau này nếu như ngài lại gặp được những cô nương xinh đẹp tựa thiên tiên, bản năng cơ thể có khi lại bộc phát mạnh mẽ hơn nữa."

"Không có! Ta bảo đảm về sau chỉ nảy sinh bản năng cơ thể đối với một mình nàng mà thôi!"

Phụng Kỳ bá đạo phách lối thành thói, từ trước đến giờ, mọi việc đối với hân đều thuận lợi, hân thích người nào là dễ dàng có được người đó, vô luận là mỹ nữ thướt tha, xinh đẹp hay là giai nhân được nuôi dưỡng trong Kỳ Phủ, chỉ cần hân ngoắc ngoắc ngón tay, không ai cự tuyệt sự xem trọng của hân.

Nhưng sống hai mươi mấy năm, đến bây giờ hắn mới đột nhiên lĩnh ngộ, yêu thương một người từ tận đáy lòng là như thế nào.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Đoạn Cửu Ngân vì hắn mà ghen tuông, nhăn nhó, so với những nữ nhân muốn ra sức níu giữ tầm mắt của hắn hoàn toàn bất đồng.

Trước kia, từng có nữ nhân nằm trên giường của hắn để lộ ham muốn chiếm giữ mãnh liệt, nhưng hắn chỉ cảm thấy chán ghét.

Nhưng một Đoạn Cửu Ngân mặt mày nhăn nhó, sắc mặt tràn đầy tức giận, bộ dạng giằng co cùng hắn, lại khiến hắn không tự chủ được mà cung chiêu, mỗi một vẻ mặt nàng cũng có thể đáng yêu như thế, so với người khác thật bất đồng.

"Mặc dù ta có thể bảo đảm sau này sẽ không làm ra chuyện gì có lỗi với nàng, nhưng mà..." Hắn vừa cười nói vừa nâng cằm của nàng, ánh mắt tự phi tự tiếu, "Nhìn nàng vì ta ghen với bộ dáng đáng yêu như thế, ta lại mong đợi về sau nàng có thể vì ta ghen nhiều hơn một chút nha!"

Nói xong, hắn hôn trộm nàng một cái, khoe môi khẽ nhếch mang theo ý cười sung sướng tựa như mèo con trộm được thịt ngon.

Đoạn Cửu Ngân xụ mặt, thầm nghĩ một số biện pháp đối phó với hắn nhưng đành vô lực, hắn khi thì như nam hài tử bướng bỉnh, khi thì lại có cái vẻ gian xảo, âm trầm, khi thì bá đạo, kiêu ngạo, khi lại nghiêm nghị đáng sợ, nhưng vô luận Phượng Kỳ hắn mang khuôn mặt, đáng vẻ như thế nào cũng vẫn hoàn toàn làm cho nàng thực lòng yêu hắn.

Tuy miệng nói lấy giận hờn, nhưng lòng nàng cũng hiểu rõ con người của hắn, hắn đối với những nữ nhân trong phủ không có dụng qua, cũng có thể thấy được, hắn không phải là kẻ trắng hoa đùa bỡn tình cảm của nữ nhân.

Phượng Kỳ tình nguyện để nàng trêu chọc, ức hiếp mình, hai người đùa giỡn một hồi ở trên giường, tiếng cười đùa trong phòng không ngừng vang lên.

Đến khi hai người mệt mỏi, kiệt sức sau một hồi huyên náo, hắn đột nhiên lấy một tờ giấy từ dưới đuôi giường đưa cho nàng, "Vật này trả lại cho nàng."

Nhất thời, Đoạn Cửu Ngân không hiểu, đem tờ giấy mở ra mới biết đó là khế ước bán thân hắn ép nàng ký.

Giương mắt ngạc nhiên nhìn hắn, nàng lại bị tay hắn kéo vào lòng, gương mặt áp sát lồng ngực của hắn. "Nàng phải nhớ, từ nay về sau, ta không cho phép nàng vì chuyện này mà chọc giận ta, nếu không ta không tha cho nàng!"

Nắm Khế Ước Bán Thân trong tay, trên mặt nàng lộ ra nụ cười lúm đồng tiền hạnh phúc.

Không nghĩ tới Khế Ước Bán Thân này cũng có lúc trở thành khế ước ngọt ngào như vậy.

"Khi đó chàng cũng không thực sự muốn ta bị tán gia bại sản đúng không?"

Ngón tay Phượng Kỳ nghịch ngợm những sợi tóc mềm mại của nàng. "Ta chỉ là... muốn trêu trêu đùa đùa tiểu nha đầu không biết trời cao đất rộng nàng một chút thôi. Trên đời này, duy nhất một người dám sẵn giọng, trợn mắt với ta, thậm chí còn nói trúng điểm yếu trong lòng ta, nếu như không trừng phạt một chút, sao có thể an ủi, bù đắp những bất mãn trong lòng ta chứ?"

Đoạn Cửu Ngân ngẩng mặt, nhíu nhíu mày. "Yếu điểm trong lòng chàng có liên quan đến hoàng thất?"

Hắn ngần ra, trầm ngâm hồi lâu, cặp mắt đen láy nhìn ra bên ngoài cửa sổ, khoe môi miễn cưỡng nở một nụ cười gượng gạo, "Chuyện đã qua rồi, cũng không cần nhắc lại nữa."

Đoạn Cửu Ngân quyết định trầm mặc. Nàng cho tới bây giờ cũng không phải là kẻ ép buộc người khác, dù ngoài mặt Phượng Kỳ luôn tươi cười, phóng khoáng, nhưng đây cũng không phải lần đầu tiên nàng nhìn thấy tâm tư yếu đuối của hắn, có một số việc nàng không cần vội phải biết.

Sớm muộn có một ngày, cả hai có thể cởi bỏ tâm tư, có thể không còn một chút kiêng kỵ lẫn nhau, hắn sẽ thẳng thắn nói cho nàng biết.

Mà nàng, rất mong đợi cái ngày đó đến.

Từ khi đặt chân vào Kỳ Phủ, đây là lần đầu tiên Đoạn Cửu Ngân được Phượng Kỳ long trọng giới thiệu thân phận của mình với toàn bộ giai nhân trong phủ.

"Tuy trước kia nàng là người hầu của ta, nhưng từ ngày, đội quân của Mục Tát Nhĩ tấn công thuyền bè chúng ta, nàng không quan tâm khiếm khích lúc trước còn ra tay tương trợ, hơn nữa còn cứu ta một mạng này, trải qua tối hôm qua, nàng đã thành nữ nhân của ta."

Đoạn Cửu Ngân không nghĩ Phượng kỳ có thể lớn mật như thế, rõ ràng yêu nhau là chuyện của hai người, hắn lại đem chiêu cáo thiên hạ, khiến người người Kỳ Phủ đều biết.

Buổi sáng, hắn nói muốn cho nàng một sự kinh hi, hóa ra là loại vui mừng này!

Nhưng lúc này, lòng nàng ngập tràn kinh hãi, không có sự vui mừng, bởi vì nàng không còn có thể tự tại dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người trong phủ

nữa rồi.

Hơn nữa,Phượng Kỳ nói nàng đã trở thành nữ nhân của hắn sau buổi tối qua, càng khiến nàng thêm lúng túng, muốn tìm một cái lỗ lập tức chui vào.

Kỳ Phủ quả nhiên không giống nhà quan nghiêm túc, lời nói của Phượng Kỳ khiến mọi người nhất thời ồn ào.

Việt Phong ngồi phe phẩy chiếc quạt cầm tay, trên mặt mang rõ ý cười.

Khuôn mặt Bảo Nhi cũng rạng ngời sung sướng, nàng thật lòng vì hai người họ mà chúc phúc.

Trong khi đó, sắc mặt Nhiếp Tiểu Kỳ khó coi vô cùng. Đối mặt với việc Phượng Kỳ quang minh chính đại giới thiệu Đoạn Cửu Ngân, bên cạnh đó là hình ảnh nữ nhân kia núp sau lưng hắn thẹn thùng, những điều đó làm nàng ta chói mắt vô cùng!

"Từ nay về sau, các người đối đãi với Cửu Ngân nhất định phải giống như đối đãi với bản thân ta, hơn nữa ta đã xé bỏ khế ước bản thân của nàng, nàng sẽ trở thành nữ chủ nhân tương lai của Kỳ Phủ chúng ta."

"Kỳ Thiếu chúng ta tìm kiếm nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng tìm được cho chúng ta một đối tượng thích hợp cho vị trí phu nhân rồi!"

Đúng vậy, đúng vậy a, nghe nói Đoạn cô nương từng là nữ tướng quân, nhưng đối với hạ nhân chúng ta hết sức hòa nhã, có Đoạn cô nương làm nữ chủ nhân của Kỳ Phủ mọi người chúng ta có phúc khí rồi."

"Chính là không biết lúc nào Kỳ Thiếu chính thức đón Đoàn cô nương vào cửa lớn của Kỳ Phủ, trở thành thiếu phu nhân của chúng ta đây."

Phượng Kỳ cùng Đoạn Cửu Ngân nhìn nhau im lặng, ánh mắt vô hạn thương yêu.

"Cửu Ngân!!! hôm nay, ta bị bọn họ bức phải đi Lương Sơn á..., nếu ta không cưới nữ tướng quân dịu dàng, hòa nhã như nàng vào phủ, chỉ sợ bọn họ không tha cho ta "

Một câu nói đùa, đôi mắt cười vui vẻ của tất cả mọi người.

Đoạn Cửu Ngân e lệ trừng mắt nhìn hắn, ghé vào lỗ tai hắn thì thầm, "Cái tên hỗn đản này, cũng biết chiếm tiện nghi nha, bắt quá, đường đường muốn nữ tướng ta gả cho thủ lĩnh hải tặc chàng, đợi thông qua sự thẩm tra, khảo sát của bản cô nương mới được."

Lời nói của nàng chọc Phượng kỳ cười ha ha, không để ý ánh mắt người khác, hắn một tay ôm nàng vào lòng, bên tai nàng thì non, "Tốt, Đoạn Tướng quân của ta, chúng ta sẽ mãi mãi mong chờ."

Cử chỉ thân mật của hai người làm cho tiếng cười của mọi người vang lên không ngừng, tự tận đáy lòng mọi người thật tâm chúc phúc bọn họ.

Nhiếp Tiểu Kỳ rút cuộc nhìn không được."Phượng Kỳ, huynh đã muốn kết hôn rồi, vậy những nữ quyến trong phủ, huynh dự tính thế nào?"

Những lời này như cảnh tỉnh, hiện trường nhất thời rơi vào trạng thái đông cứng.

Phượng Kỳ cùng Đoạn Cửu Ngân cùng nhìn về phía những nữ nhân từng được hắn cứu giúp, trong mắt các nàng, sự tồn tại của Phượng Kỳ giống như một sự khao khát, trong lòng mỗi người, hoặc nhiều hoặc ít cũng có sự trông mong, vọng tưởng một ngày, mình có thể trở thành một nửa bên cạnh hắn.

Đối mặt với sự chất vấn ấy, Phượng Kỳ chỉ trầm mặc nửa khắc, sau đó liền nở nụ cười nhạt. "Thất cô nương, vấn đề này ngược lại nhắc nhở ta, mấy năm đã qua, các vị đã ở khá lâu trong Kỳ Phủ, ban đầu ta giúp đỡ các vị từng nói qua, Phượng Kỳ ta tuy là ân nhân của các vị, nhưng không cầu báo ân, ta biết mỗi người đều mang trên mình một đoạn nợ máu, sống ở trên đảo thần tiên, đơn giản chỉ là mong một cuộc sống yên ổn, an lành..

"Ta có thể bỏ trí nơi ở an toàn, nhưng không thể chịu trách nhiệm cuộc đời của các vị, ta cũng không hy vọng bất ai trong các vị vì Phượng Kỳ ta mà chậm trễ cả đời. Cho nên, nếu như cảm thấy có người thích hợp, ta hi vọng các cô nương có thể tìm được hạnh phúc chân chính thuộc về mình."

Lời này của hắn đã rõ tất cả, đời này kiếp này, hắn chỉ có thể để Đoạn Cửu Ngân dựa vào, còn những người khác, hắn có thể ra tay cứu giúp, nhưng sẽ không chịu trách nhiệm cả đời.

Hầu hết các cô nương nghe lời nói này đều lộ vẻ thất vọng, nhưng cũng đành chấp nhận. Cuộc sống kỳ phủ mấy năm nay không phải là các nàng không cố gắng lấy lòng Kỳ Phượng, nhưng bản thân hắn vẫn luôn cư xử đúng mực, nghiêm túc.

Kể từ khi Đoạn Cửu Ngân đặt chân vào Kỳ Phủ, nàng ta giống như tuyệt hết mọi đường đi, nước bước của bọn họ. Họ cũng hiểu, Phượng Kỳ không phải là nam nhân có thể dễ dàng bị khống chế bởi một nữ nhân nào , trước kia họ còn ôm hy vọng xa vời, nhưng bây giờ, tất cả ôn nhu trong mắt hắn đều dành cho một mình Đoạn Cửu Ngân, nữ nhân các nàng vẫn cố chấp níu kéo, cũng chỉ là một mảnh mộng manh.

Họ nhận mệnh, nhưng Nhiếp Tiểu Kỳ lại không chịu chấp nhận.

"Phượng Kỳ, ý của huynh là một khi huynh cùng Đoạn Cửu Ngân thành thân, cũng là lúc muốn đem chúng ta nhất nhất trục xuất ra khỏi kỳ phủ sao?"

Những lời này hỏi ra sao mà tàn nhẫn, càng làm Phượng Kỳ không vui nhứt nháy. "Ta chưa bao giờ nghĩ tới muốn trục xuất các vị ra khỏi phủ, bắt quá ta không hy vọng làm chậm trễ cả đời các vị."

Hắn kiên định giữ chặt vai Đoạn Cửu Ngân, như lời tuyên thệ với tất cả mọi người, hắn chỉ chịu trách nhiệm với cuộc đời một mình nàng.

"Thất cô nương, dung mạo là phù du, phẩm hạnh mới là mãi mãi, ta tin nàng hiểu đạo lý này." Lời này của hắn cũng là có ý nói cho những nữ nhân khác nghe.

Không khí lâm vào một hồi yên lặng, hắn lại thần nhiên ôm vai Đoạn Cửu Ngân xoay người rời khỏi đại sảnh to lớn.

Đến gần tối, nội tâm Nhiếp Tiểu Kỳ rơi vào phiền não ức chế, rốt cuộc phải người truyền lời tới Phụng Kỳ, nàng ta có lời muốn nói riêng với Phụng Kỳ, hẹn hắn gặp mặt ở thư phòng.

Từ lần trước hắn ra biển rồi trở về phủ, ba tháng trôi qua, nàng ta không được gặp mặt hắn, nàng ta ngày đêm mong chờ hắn trở về. Điều nàng không ngờ, nữ nhân trở về cùng hắn lại là kẻ sẽ cướp đi toàn bộ tâm tư của hắn, Đoạn Cửu Ngân.

Từ ngày hắn trở về phủ đến nay, hai người tuyệt đối ít có cơ hội gặp mặt nói chuyện riêng. Trước kia hắn còn có thể bận tâm tới tình cảm của phụ thân, đối với nàng quan tâm, chăm sóc như muối mè.

Nhưng sau khi Đoạn Cửu Ngân xuất hiện, vị muối mè cô độc này đã không còn chút giá trị nào trong ánh mắt của hắn nữa rồi.

Nàng còn nhớ rõ thuở thiếu thời, lần đầu tiên nhìn thấy Phụng Kỳ, trái tim thiếu nữ của nàng đã trầm rung động, ngày phụ thân gặp nạn, hắn không chỉ đứng ra tương trợ, còn hết lòng cứu mạng nàng. Kể từ ngày đó, trong mắt nàng chỉ có một mình hắn.

Nhiều năm qua, nàng chỉ cầu xin có thể ở bên cạnh hắn cả đời, dù bây giờ Phụng Kỳ không yêu nàng, nàng cũng cam tâm tình nguyện, nhưng hôm nay, hắn vì nữ nhân họ Đoạn kia, muốn đuổi nàng ra khỏi thế giới của hắn.

Khi Nhiếp Tiểu Kỳ đi vào thư phòng, nhìn thấy Phụng Kỳ một thân cẩm bào màu bạc trắng đứng nghiêm bên cửa sổ, thì trái tim kích động không thôi.

"Phụng Kỳ ——" rốt cuộc, nàng không khống chế được khát vọng trong nội tâm, nhào thân vào lòng ngực hắn. "Phụng Kỳ, muối thích huynh, coi như muối không thể làm thê của huynh, làm thiếp cũng được, chỉ cần có thể ở lại bên cạnh huynh, vô luận là thân phận gì, muối đều có thể tiếp nhận, cầu xin huynh đừng đuổi muối ra khỏi Kỳ Phủ, có được hay không?"

Bị thân thể mềm mại ôm chặt trong lòng, cùng tiếng nỉ non khóc lóc thương tâm, hắn không cảm thấy nửa điểm thương yêu, ngược lại khẽ nhíu mày, gương mặt lộ vẻ tức giận.

"Thất cô nương, muối chắc hiểu rõ tính khí của ta, nếu ta đã thực lòng tiếp nhận Cửu Ngân, bản thân sẽ khinh thường chuyện tam thê tứ thiếp, muối cần gì phải cố chấp như thế?" Hắn đẩy thân thể mềm mại đang bám víu trong lòng ngực ra, lạnh mặt nói: "Nếu như tối này, muối gặp ta để cầu mong trở thành thê thiếp của ta như lời vừa nói, ta khuyên muối vẫn là chết tâm đi thôi."

Thấy hắn mặt lạnh như băng, đáy lòng Nhiếp Tiểu Kỳ trào dâng một hồi lạnh lẽo. Loại nam tử giống như thần tiên này, rõ ràng đang đứng gần mình như vậy, nhưng khoảng cách giữa hai trái tim, lại xa tưởng chừng như không bao giờ có thể chạm vào được.

Nghĩ như vậy, nước mắt lặng lẽ chảy dọc hai bên gò má, nàng đột nhiên quỳ rạp xuống trước mặt hắn, "Phụng Kỳ, muối cầu xin huynh, coi như huynh thương hại muối cũng được, đồng cảm với muối cũng được, tùy tiện cái gì cũng tốt, để cho muối được ở lại bên cạnh huynh, dù huynh không chịu để muối trở thành thiếp thân của huynh, chỉ cần huynh đồng ý muốn muối, đời này kiếp này, muối chết cũng nhắm mắt."

Tiếng khóc thút thít cầu khẩn của nàng ta, chỉ làm cho Phụng Kỳ càng thêm không vui, thậm chí còn sinh ra chán ghét mà nhíu chặt mày.

"Nhiếp Tiểu Kỳ, muối không nên náo loạn nữa, ta nể mặt cha muối từng là bằng hữu giao tình, chuyện lần trước muối cố ý sắp đặt cho Cửu Ngân, ta không muốn so đo nữa, nhưng nếu như muối vẫn chấp niệm trong lòng dây dưa đoạn tình cảm không rõ này với ta, ngày mai ta sẽ sai Việt Phong lập tức đưa muối rời khỏi Kỳ Phủ. Ta mệt rồi, muối đi về nghỉ đi."

Nghe vậy, sắc mặt nàng tái đi, thân thể khẽ run. "Huynh... huynh biết mọi chuyện rồi?"

Phụng Kỳ mặt đầy hàn khí, liếc mắt nhìn nàng, "Muối cho là một chút thủ đoạn đó, có thể thoát khỏi tầm mắt của ta?"

Cành cây kia dù không chắc chắn, cũng không đến nỗi không đỡ được thể trọng cơ thể của Cửu Ngân, nhưng hắn nhanh mắt nhìn thấy vết chém có sẵn trên nhánh cây đó thì trong lòng có thể đoán ngay được thủ phạm của việc này chỉ có một mình nàng ta.

Sau đó, hắn cho người âm thầm điều tra biết được, quả nhiên nàng ta có ý muốn gây thương tổn cho Cửu Ngân.

Hắn tuyệt sẽ không lưu lại một mầm mống tai họa như vậy bên mình, hơn nữa khi hắn xác định Cửu Ngân chính là nữ nhân sẽ đời này kiếp này bầu bạn cùng hắn, đề phòng ngộ nhỡ, hắn nhất định đưa tất cả những cô nương hắn đã từng tương trợ mời rời khỏi phủ, hoặc giúp các nàng tề gia lập thất, hoặc tìm chốn an ổn khác cho các nàng an cư lập nghiệp.

"Thì ra là... huynh cái gì cũng biết rồi." Không nghĩ tới Phụng Kỳ nhạy cảm, tinh ý như vậy, ánh mắt Nhiếp Tiểu Kỳ lộ vẻ buồn bã, chán chường. Nếu nàng vẫn cố chấp lưu lại nơi này, càng khiến cho bản thân thêm đau lòng, khó chịu mà thôi.

Chậm rãi đứng dậy, nàng thương tâm, tuyệt vọng một lần nữa nhìn lại bóng dáng lạnh lùng, lãnh ý cùng ánh mắt lộ rõ vẻ khinh thường của hắn, không thể

chịu đựng nỗi bất cứ sự khuất nhục nào từ hấn nữa, nàng xoay người nhanh chóng rời khỏi chốn đau thương này.

"Ta nhìn ra được Thất cô nương thực sự là dụng tình chí thâm* đối với chàng."

*Dụng tình chí thâm: tình cảm sâu đậm

Đột nhiên Đoạn Cửu Ngân mang một vẻ mặt thần nhiên, bước ra từ phía sau tấm bình phong trong thư phòng. Giờ phút này, nàng chỉ đơn thuần đứng trên lập trường của một nữ nhân mà bình phẩm, Thất cô nương đối với hấn thực sự là có tình ý.

Thấy nàng xuất hiện, vẻ mặt vừa mới uy nghiêm, lạnh lùng của Phượng Kỳ lập tức biến thành bộ dạng ôn nhu, ý cười tràn ngập, "Không nhìn ra nàng lại có tâm lòng rộng lượng như vậy, nếu chính thể là nàng không ngại, vậy ta sẽ đem nàng ta nạp làm thiếp thân, có được không đây?"

Nàng ngoài mặt thì cười mà trong lòng thì không, quay sang lườm hấn một cái, ngồi xuống thư án nhẹ nhàng lật lật tập sách trên bàn. "Ta chưa bao giờ đáp ứng sẽ làm thê tử của chàng."

Nghe thấy vậy, hấn cau mày đi tới sau lưng nàng, từ phía sau dùng sức ôm lấy thân thể nàng, cằm khẽ dựa lên trên đỉnh đầu của nàng.

"Đúng là nữ nhân không có lương tâm, ta vì nàng mà phế cả hậu viên, nếu nàng dám không gả cho ta, có biến thành quỷ ta cũng sẽ không buông tha nàng!" Nói xong, hấn còn cố ý cắn lấy vành tai mềm mại của nàng.

"Này, chàng là cầu sao, cư nhiên tùy tiện cắn người như vậy." Đoạn Cửu Ngân bị đau, không nhịn được nùng nịu một tiếng.

Phượng kỳ nhìn thấy nàng tức giận nhưng đáng vẻ rất yêu kiều, đáng yêu, trong lòng càng tăng thêm cảm giác bị nàng mê hoặc.

Một tay kéo nàng vào trong ngực, đặt nàng ngồi trên đùi của mình, gương mặt tuấn tú tỏ vẻ lạnh lùng. "Được lắm, Đoạn Cửu Ngân nàng lại dám mắng tướng công tương lai của mình là cầu, hôm nay nhìn xem ta dạy dỗ nàng như thế nào nhé."

Dứt lời, hai tay hấn bắt đầu chọc chọc, trêu đùa hai gò má mềm mại của nàng, khiến nàng cười nắc nẻ không ngừng, không lâu sau nàng chịu hết nỗi đưa tay phản kích.

Một người là Hải Vương khiến người người biến sắc khi nghe tên, một người là nữ trung hào kiệt mang binh đánh giặc khiến người người kính phục, lúc này lại tựa hồ như hai đồng tử chưa trưởng thành, trêu chọc, đùa giỡn lẫn nhau.

Cho đến khi hai bóng dáng bắt đầu quần quýt dây dưa ở chung một chỗ, tiếng thở gấp gấp, yếu ớt như tiếng muỗi kêu trong phòng truyền ra.

Mà lúc này đây, núp ở phía sau cửa, Nhiếp Tiểu Kỳ thấy thế, trái tim nhói lên đau đớn không nguôi.

Phượng Kỳ, tại sao mọi hi vọng ái ố của ngươi, chỉ có thể dành cho một người?

Phượng Kỳ, tôi tận bây giờ ngươi cũng chưa từng nghiêm túc để ý đến ta, có phải hay không?

Phượng Kỳ, ngươi có biết hay không, hiện tại ta thật sự rất hận ... rất rất hận

Thì ra cuộc sống trên đảo thần tiên cũng phồn hoa náo nhiệt đến như thế.

Mặc dù so ra có kém một chút so với kinh thành xa hoa, tráng lệ, nhưng dân chúng tới đây định cư cũng có thể an cư lạc nghiệp, nâng đỡ lẫn nhau.

Trước đây, nghe nói hơn một nửa cư dân ở đây đều từng trải qua cuộc sống thống khổ, vạn bất đắc dĩ mới đưa thân tới đảo thần tiên này, nhưng giờ phút này, trên mặt mỗi người họ lại đều tràn ngập nụ cười hạnh phúc.

Nếu không phải Phượng Kỳ tự mình đưa nàng ra khỏi Kỳ Phủ, nàng cũng không có cơ hội tận mắt chứng thực cuộc sống nơi này.

Trước đó vài ngày, hấn cho nàng viết thư gửi về Đoạn gia ở kinh thành, chỉ hy vọng cha mẹ huynh tỷ biết được nàng vẫn bình an vô sự, có thể không lo lắng nữa.

Trải qua trận thủy chiến trên biển lần trước, tin tưởng trong thời gian ngắn Đột Quyết sẽ không tái chiến nhanh như vậy, cho nên chuyện quốc gia đại sự tạm thời cũng không cần nàng lo lắng.

Mấy ngày này, mỗi ngày nàng cùng Phượng Kỳ sớm tối bên nhau, cuộc sống tựa như thể ngoại đào nguyên, mang cho nàng cảm giác yên bình cùng hạnh phúc mà trước nay chưa từng có được. Kỳ Phủ trên dưới mọi người càng đối đãi với nàng như nữ chủ nhân tương lai, đối với cuộc sống như thế, nàng thực sự rất thỏa mãn.

Ngày hôm đó nhân rồi, Phượng Kỳ liền dẫn nàng xuất phủ, thưởng thức phong cảnh xinh đẹp tuyệt trần trên đảo thần tiên.

Ở nơi này tiêu thương buôn bán, đa số đều là thông qua sự vận chuyển, đưa mỗi của các đội tàu dưới trướng Phượng Kỳ, trong khi trao đổi, đồng thời thúc đẩy thu nhập phát triển thông qua buôn bán đường biển.

Trên đảo, cư dân ai ai cũng tôn trọng Phụng Kỳ, hôm nay nhìn thấy hắn xuất phủ lại mang theo một cô nương xinh đẹp, rồi rít tiến lên hỏi han ân cần.

Nhìn hắn cùng cư dân trên đảo bình bình dị dị đối đãi, Đoạn Cửu Ngân phát hiện tâm mắt của mình đã không thể rời khỏi hắn.

Hồi tưởng lại quãng thời gian hai người từ đối nghịch gay gắt đến thấu hiểu lẫn nhau, tới bây giờ yêu nhau, trong đó có biết bao tư vị, có khổ, có ngọt, nhưng nàng vẫn cảm tạ trời cao đã an bài cho mình và hắn gặp nhau.

Bất tri bất giác, Phụng Kỳ mang nàng tới một tòa Tự Miếu.

Mặc dù Tự Miếu không lớn, nhưng hương khói lượn lờ.

"Thanh Tâm Tự?" Đoạn Cửu Ngân nhìn tên tự treo trên cửa, không khỏi cau mày quan sát khuôn mặt tươi cười gian xảo như hồ ly của Phụng Kỳ. "Ta lại không biết, thì ra Kỳ Thiếu của chúng ta cũng biết tin vào Phật tổ người đấy."

Nàng chưa từng nghĩ tới, hắn lại có chút liên quan đến những chỗ đại loại như thế này.

Không để ý tới sự chọc ghẹo của nàng, hắn dắt tay nàng, bước vào tòa miếu nhỏ không có quá nhiều khách nhân hành hương lễ Phật.

Tiểu Hòa Thượng chấp tay trước ngực, hướng hai người thi lễ. "Nguyên lai là Kỳ công tử, đã lâu không gặp."

Phụng Kỳ cũng khó tránh được bộ dạng nghiêm chỉnh, chấp tay trước ngực đáp lễ. "Lão phượng trượng vẫn tốt chứ?"

"Hồi Kỳ công tử, sư phụ mấy ngày trước đã bế quan lễ Phật, nếu công tử muốn gặp sư phụ, sợ còn phải chờ thêm một chút thời gian nữa."

Hắn mỉm cười gật đầu, "Hôm nay ta chẳng qua là thuận túy tham bái Phật tổ, không có ý quấy rầy tiểu sư phụ nữa."

Sau đó, liền dẫn Đoạn Cửu Ngân bước vào bên trong đại điện Bảo Hùng, hướng Phật tổ phía trên lạy ba lạy.

Đội hai người ra khỏi đại điện, Phụng Kỳ kéo nàng đi tới hậu viện, địa phương này mặc dù không lớn lại có vẻ đơn sơ, nhưng không khí hết sức trong lành, tươi mát.

Khiến cho nàng kinh ngạc chính là, ngay chính giữa hậu viện lại trồng một cây cổ thụ chọc trời, phía trên khắp thân cây, cành cây buộc vô số những mảnh vải màu đỏ, rất hoành tráng, hùng vĩ, uy nghiêm.

"Cây này là cây Nhân Duyên trên đảo thần tiên chúng ta, nghe nói chỉ cần đem tên tuổi của hai người yêu nhau cùng viết trên một mảnh vải đỏ, sau đó đem mảnh vải buộc lên cành cây của cây Nhân Duyên này, Phật tổ sẽ chứng giám phù hộ cho hai người yêu nhau đời đời kiếp kiếp ở chung một chỗ, cho dù trải qua luân hồi chuyển thế, đời sau, vẫn sẽ gặp lại nhau lần nữa, Cửu Ngân."

Đôi tay Phụng Kỳ nắm chặt lấy đầu vai của nàng, hai mắt nhìn nàng chăm chú. "Nàng. Có nguyện ý cùng ta, ở bên ta đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn không xa không rời?"

Đoạn Cửu Ngân nhìn vào đôi mắt sâu thẳm, đen nhánh như mực trước mắt, trên khuôn mặt kia không còn dáng vẻ cười cợt, hài hước thường ngày của hắn, mà thay vào đó là bộ dạng mà nàng chưa từng trông thấy bao giờ.

Gió đưa nhẹ nhẹ, không những thổi tung bay những sợi tóc tơ mềm mại mà còn làm cho hai trái tim yêu nhau xao động.

"Chàng. . . . Là đang cầu hôn ta, nguyện ý ở trước Phật tổ, lập lời thề được ở bên nhau?"

Trong mắt hắn lộ rõ ý cười, ôm nàng vào trong ngực. "Đúng vậy, bên nhau đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn không chia cách."

Đôi tay nàng không tự chủ giữ chặt eo hắn. "Được, bên nhau đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn không chia cách."

Mảnh vải đỏ phát phơ trên thân cây cổ thụ như nguyện đồng ý chứng kiến cho cam kết chân ái của hai người.

Bạn đang đọc truyện *Hải Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Trải qua mấy đợt chiến sự, mối quan hệ của Đột Quyết và Uyên Quốc hết sức căng thẳng. Mặc dù hiện tại vẫn an bình bất động nhưng đại tướng quân

Đột Quyền cũng có chút lo lắng bất an với động thái của Uyên Quốc

Dù đã điều binh đến đóng ở biên cương, Mục Tắt Nhĩ vẫn phái người âm thầm lên vào kinh thành ám sát Hoàng đế Uyên Quốc. May mắn có đại tướng quân Đoạn Tĩnh Minh ở kinh thành kịp thời phòng thủ bảo vệ được Hoàng Thượng. Nhưng Đoạn tướng quân cũng vì vậy mà trọng thương, trước mắt tính mạng vẫn đang trong vòng nguy hiểm

Mặc dù đang ở đảo Thần Tiên, đối với tin tức bên ngoài cũng rất hạn chế nhưng tin tức này Đoạn Cửu Ngân vô tình nghe được

Nàng không biết những người làm nghe được tin tức ở đâu, chỉ biết Hoàng Thượng bị người ám sát, may mắn có đại thần kịp thời hộ giá, nhưng vị đại thần kia lại chịu trọng thương, người đại thần đó không ai khác chính là cha nàng Đoạn Tĩnh Minh

Nàng mang theo tâm trạng phức tạp tìm gặp Phụng Kỳ xin hấn cho nàng trở lại kinh thành thăm phụ thân thì lại bị hấn nghiêm nghị phản đối

"Cửu Ngân, chẳng lẽ đến giờ nàng còn chưa hiểu lập trường của mình sao? Nếu nàng đã đồng ý làm thê tử của ta thì từ nay về sau, chuyện của triều đình không còn chút quan hệ nào với nàng, ta không hy vọng nàng đặt nhiều tâm tư về triều đình, hiểu không?"

Khi thấy Cửu Ngân chủ động chạy đến tìm hấn mà câu đầu tiên đã thỉnh cầu hấn cho phép được rời khỏi đảo Thần Tiên, nhất thời khiến hấn nộ hoá công tâm

Từ nhiều năm về trước, hấn đã lập lời thề, nguyện không can dự vào việc triều chánh nữa. Nếu Cửu Ngân đã gả cho hấn, chính là nương tử của hấn, hấn làm sao lại cho phép nữ nhân của mình nhớ nhung chuyện của triều đình?

"Phụng Kỳ, người đó là cha ta, hôm nay người vì bảo vệ Hoàng Thượng mà bị trọng thương, ta là nữ nhi của người, biết tin tức này, sao ta có thể tro mắt đứng nhìn, không quan tâm đến?"

Mặc dù không hiểu rõ vì sao Phụng Kỳ chán ghét triều đình và đương kim Hoàng Thượng, nhưng nhiều ngày ở chung, nàng phát hiện ra, hấn tuy không dốc sức cho triều đình nhưng cũng không làm chuyện bất lợi với triều đình

Cho nên nàng còn ngây thơ hi vọng rằng một ngày kia Phụng Kỳ sẽ bị mình làm cho động lòng, chia sẻ ưu phiền cho Hoàng Thượng lần nữa. Nàng không ngờ, Đột Quyền lại phái người đi ám sát Hoàng Thượng, khiến cha nàng vì bảo vệ Hoàng Thượng mà nguy hiểm tới tính mạng

"Ta mặc kệ, nếu nàng đã đồng ý làm nữ nhân của Phụng Kỳ ta, chuyện hồi kinh ta vạn vạn không cho phép nàng"

Hấn cũng biết mình yêu cầu thế là vô cùng hà khắc với nàng nhưng nếu đồng ý cho nàng hồi kinh thì hấn không thể làm được. Về mặt tình cảm hấn luôn có tư tưởng bá đạo và ham muốn giữ lấy cực mạnh, tuyệt đối không cho phép người quan trọng nhất trong lòng hấn mạo hiểm hồi kinh

Tình hình hiện nay của Đột Quyền và Uyên Quốc hấn làm sao lại không biết

Nhưng nếu muốn hấn lại dốc sức vì triều đình thì đó là chuyện hấn tuyệt đối không thể làm được

Truyện phạm trần tục thế, đấu tranh quyền lực, hấn không bao giờ muốn quan tâm đến nữa. Hấn chỉ muốn cùng nữ nhân hấn yêu mến sống cuộc sống thế ngoại đào nguyên trên đảo Thần Tiên

Thấy Cửu Ngân trong lòng nhớ thương gia quyến mà nước mắt chực rơi xuống, lòng hấn đau như đao cắt, nhưng một khi gạt đầu đồng ý hậu quả thế nào hấn cũng đã dự đoán được

"Cửu Ngân, ngự y trong cung có y thuật vô cùng cao minh nhất định có thể cứu sống cha nàng, lại nói dù bây giờ nàng trở về cũng không thể giải quyết bất cứ việc gì. Hơn nữa cha nàng không chỉ có một mình nữ nhi là nàng, bên cạnh còn có đại huynh và nhị tỷ của nàng, bọn họ sẽ hết lòng chăm sóc cha nàng"

Nói xong, Phụng Kỳ ôm nàng dịu dàng an ủi:

"Nàng chớ giận, cùng lắm thì ta phái người đi kinh thành thăm dò tin tức, có bất kỳ chuyện gì xảy ra ta sẽ nói cho nàng biết đầu tiên, có được hay không?"

Trên mặt Đoạn Cửu Ngân hiện lên vẻ tuyệt vọng:

"Thì ra hiểu nhau, gần nhau mà chàng luôn nói là như vậy? Phụng Kỳ, người đó là phụ thân của ta, chàng có biết phụ tử liên tâm? Chàng có biết máu mủ tình thân? Chàng có biết... nếu cha ta thật sự có việc không hay xảy ra, ta lại không có ở bên cạnh người, là nữ nhi của người, ta sẽ có tâm trạng như thế nào?"

Phụng Kỳ bị nàng nói đến hồ đồ không thể phản bác được, không khí giữa hai người nhất thời trở nên nặng nề.

Ánh mắt hấn lạnh lùng, tâm ý luân chuyển nghĩ tới sự đau khổ mà nàng đang phải chịu đựng, rồi lại ích kỉ không muốn để nàng hồi kinh.

Đoạn Cửu Ngân khe khẽ mở mắt, đẩy mắt nàng lóe lên bi thương:

"Nếu người cảm thấy cho phép ta hồi kinh là làm khó cho người, Phụng Kỳ, ta không miễn cưỡng."

Nàng quay người rời đi. Trong nháy mắt, Phụng Kỳ cố gắng nắm lấy cổ tay của nàng.

Hắn chỉ muốn dùng phương thức nguyên thủy nhất, cố chấp nhất, bá đạo giữ lấy và bảo hộ người hắn yêu thương, như vậy thì có lỗi gì? Nhưng khi nhìn thấy bóng lưng cô đơn của nàng, hắn không hề cảm thấy thoải mái.

“Kỳ thiếu...” Không biết qua bao lâu, sau lưng hắn truyền tới thanh âm của Việt Phong: “Ta vừa thấy Đoàn cô nương rất đau lòng rời khỏi nơi này, các người... chẳng lẽ lại có hiểu lầm gì?”

Phụng Kỳ không xoay người, mắt vẫn hướng ra ngoài cửa sổ: “Không có hiểu lầm gì, có lẽ qua một thời gian sẽ tốt hơn.”

Việt Phong cười nhẹ giống như thường ngày, tay phe phẩy quạt: “Mặc dù ta biết rõ không thể can thiệp vào quyết định của người, nhưng đôi lại góc độ suy nghĩ một chút. Lúc này tâm trạng của Đoàn cô nương cũng rất đau khổ, suy bụng ta ra bụng người, ta tin Kỳ thiếu có thể hiểu.”

Hắn không phải là người nhiều chuyện, nhưng bên trong phủ không biết người nào thả ra tin tức: Phụ thân Đoàn Cửu Ngân xả thân bảo vệ Hoàng Thượng suýt nữa mất mạng, hiện tại không biết khi nào sẽ cười hạc về trời.

Nói xong lời nên nói, hắn lui xuống để Kỳ thiếu suy ngẫm một mình.

Bất tri bất giác đã tới đêm khuya, khi Phụng Kỳ rời khỏi thư phòng về phòng ngủ thì nhìn thấy gian phòng của nàng vẫn sáng rực ánh nến.

Lông mày cau lại, hắn yên lặng đẩy cửa vào.

Chỉ thấy Đoàn Cửu Ngân gục xuống bàn ngủ say sưa, nơi khóe mắt vẫn còn đọng lại vài giọt lệ. Trong chớp mắt sự kiên trì của hắn đã bị những giọt nước mắt ấy cuốn trôi. Hắn nhẹ nhàng bước đến bên nàng, lấy ra khăn lụa trắng mềm mại, khẽ khàng lau đi những giọt lệ làm cho hắn đau lòng.

Tuy hắn đã rất nhẹ nhàng nhưng cũng khiến nàng giật mình: “Ừm...”

Nhìn kỹ, hắn mới phát hiện mí mắt nàng sưng đỏ, hiển nhiên là nàng đã khóc rất rất đau lòng.

Mặc dù hắn đã cẩn thận ôm lấy, vẫn khiến nàng thức tỉnh: “Phụng Kỳ...”

Hắn ôm nàng đi về phía giường, động tác êm ái đặt nàng lên giường, giúp nàng cởi giày và áo khoác, kéo chăn qua, bọc nàng trong chăn bông ấm áp.

Những hành động dịu dàng liên tiếp khiến Đoàn Cửu Ngân không biết phải đối mặt như thế nào. Nàng biết hắn quan tâm tới nàng, biết hắn thương nàng, cũng chiều nàng. Lại nghĩ tới phụ thân hiện tại sống chết chưa biết, nghĩ đến lời thỉnh cầu của nàng xin hắn cho phép nàng hồi kinh, hắn cự tuyệt lạnh lùng, lòng nàng vẫn còn khó chịu vài phần.

“Cửu Ngân...”

Hai tay trong chăn đột nhiên bị nắm nhẹ, nàng vẫn quay mặt đi, mắt khép hờ, giả như không nghe thấy tiếng gọi của hắn.

“Ta hiểu nàng rất lo lắng cho thương thế của cha nàng, ta cũng biết rõ nếu như ta dùng sức mạnh bắt nàng ở lại, nàng quyết sẽ không cự tuyệt. Nhưng ta không muốn nàng hận ta, bởi vì hạnh phúc do cưỡng đoạt mà có, sẽ chỉ làm hai người đồng thời rơi vào vực sâu của sự đau khổ.”

Thấy nàng vẫn nhắm mắt không nói, Phụng Kỳ nắm thật chặt tay của nàng giống như đang hạ xuống quyết tâm, trầm giọng nói: “Nếu như... nếu như nàng thật sự muốn lập tức trở lại kinh thành, ta để nàng đi!”

Đang giả vờ ngủ, đột nhiên nghe thấy lời này, Đoàn Cửu Ngân mở to hai mắt nhìn về phía hắn. Thấy trong mắt hắn lóe lên tia đau đớn thì trái tim càng cứng: “Phụng Kỳ...”

Ngón trỏ nhẹ nhàng đặt lên môi nàng, hắn nhìn nàng cười cười: “Cái gì cũng không cần nói, tối nay ở bên ta, ngày mai ta sẽ an bài cho người hộ tống nàng hồi kinh.”

Hắn cúi người, hôn nàng tới tê liệt đôi môi. Đoàn Cửu Ngân thấy hắn rốt cuộc chịu thỏa hiệp nước mắt liền không thể khống chế nhẹ nhàng rơi xuống:

“Phụng Kỳ, ta rất xin lỗi vì phải rời đi vào lúc này... người chờ ta, chờ ta tận mắt thấy cha bình an vô sự, ta nhất định sẽ trở về tìm người.”

Mấy ngày kế tiếp, dọc đường đi cũng bình an vô sự. Chỉ là qua những tiếp xúc hàng ngày, Đoàn Cửu Ngân lại phát hiện Phụng Kỳ có tính khí và thói quen mấy phần giống Phụng Kỳ.

Buổi tối hai người cùng dùng bữa, Đoàn Cửu Ngân cũng không phải là người nhiều lời, Phụng Kỳ lại càng không. Ngoài mặt hắn nhìn rất lạnh lùng nhưng trong lời nói lại lộ ra ý tứ hài hước:

“Lần này Kỳ thiếu không tự mình đưa Đoàn cô nương hồi kinh, Đoàn cô nương trong lòng có phải không thoải mái?”

Đoàn Cửu Ngân nhìn hắn, bên môi nở nụ cười yếu ớt: “Mặc dù ta không biết giữa hắn và triều đình có hiểu lầm gì, nhưng mỗi người đều có lập trường riêng, hắn không muốn hồi kinh, ta tự nhiên không thể cưỡng ép hắn.” Ngoài miệng mặc dù nói vậy nhưng trong lòng cũng không khỏi có chút thất vọng.

“Như vậy trong nội tâm Đoạn cô nương, có hay không hi vọng Kỳ thiếu có thể về kinh đốc sức vì triều đình?”

Đoạn Cửu Ngân chậm rãi ăn cơm, đưa mắt tỉ mỉ quan sát tướng mạo bình thường của nam nhân trước mặt. Chẳng nhẽ hắn biết được điều gì?

“Hiện nay, triều đình đang cần người, Đột Quyết cậy mạnh lấn áp Đại Uyên ta. Bất kể người nào, đã là con dân đại Uyên trên người đều mang theo thù nhà hận nước. Phụng Kỳ... nếu đã từng là đại nguyên soái lãnh binh đánh giặc, trong lúc đất nước gặp nạn tự nhiên nên đốc sức vì đất nước!”

Hắn đột nhiên cười lớn: “Hoàng Thượng Uyên Quốc quả nhiên có được một đám ngu trung hiếu nghĩa.”

“Lời này của người là có ý gì?” Đoạn Cửu Ngân bị lời của Phụng Cửu làm cho tức giận: “Chẳng nhẽ khi đất nước gặp nạn, người có thể khoanh tay đứng nhìn sao? Đột Quyết vì tranh đoạt đất đai mà gây chiến với Uyên Quốc khiến cho rất nhiều dân thường và tướng sĩ phải uống mạng, người có biết không? Đã là con dân Uyên Quốc thì không thể để cho đất nước mình bị giặc dã xâm phạm. Nếu không có người tài ra sức bảo vệ đất nước, khi dân chúng rơi vào cảnh nước mất nhà tan thì sao có thể an cư lạc nghiệp?”

Nàng bất bình nói lên ý kiến, nhưng trong mắt Phụng Cửu chỉ tràn ngập ý hài hước. Thấy thế Đoạn Cửu Ngân lại càng tức giận. Người này và Phụng Kỳ có cùng một quan điểm, mỗi lần nhắc tới việc gây dựng nghiệp lớn vì Uyên Quốc, liền tỏ vẻ không quan tâm. Khiến nàng nhìn thấy không nhịn được ý nghĩ muốn đánh hắn một trận.

Không thể nuốt trôi, nàng tức giận buông chén đĩa, ánh mắt lạnh lùng: “Người là thù hạ của Phụng Kỳ, cho nên về lập trường chính trị, ta và người không cùng quan điểm, nói nhiều hơn nữa cũng không có ý nghĩa. Ta đã dùng đủ, Phụng công tử xin cứ chậm rãi...”

Thấy nàng lạnh lùng quay người đi, Phụng Cửu từ tốn cầm đĩa tiếp tục ăn, khoe miệng có vài phần đùa giỡn. Nữ nhân này, mỗi khi nhắc tới chính sự đều sẽ nổi giận tung bừng...

Nén đầy một bụng tức giận, Đoạn Cửu Ngân sau khi trở về phòng liền cảm thấy hối hận. Mình tự nhiên lại nổi giận trước mặt người lạ, hơn nữa còn vô tình coi người đó là Phụng Kỳ mà trút giận, rõ là...

Nàng lấy tay gõ mạnh vào trán, ảo não nằm trên giường. Mấy ngày nay nàng càng cảm thấy Phụng Cửu có rất nhiều điểm giống Phụng Kỳ, chẳng nhẽ nàng đã quá nhớ hắn rồi sao!?

Mí mắt càng lúc càng nặng, nàng từ từ tiến vào giấc mộng mang theo nỗi nhớ thương Phụng Kỳ!

Cũng không biết đã ngủ bao lâu, nàng bỗng nghe thấy tiếng chân rón rén khác thường.

Nàng đột ngột mở mắt, bóng tối bao trùm khắp khoang thuyền. Một bóng đen như ẩn như hiện đang chậm rãi tiến đến gần nàng.

Dưới ánh trăng, lóe lên ánh thép sáng ngời của thanh trường kiếm đâm về phía nàng. Nàng vội vàng nghiêng người thoát được nguy hiểm, thanh kiếm sắc bén cắm sâu vào trong chân.

“Đoạn Cửu Ngân, chịu chết đi!” một tiếng kêu khế, trường kiếm lại nhanh nhẹn đâm tới ra chiêu dồn dập muốn đẩy nàng vào chỗ chết...

Tay không tác sát, nàng chỉ có thể né tránh, người nọ rõ ràng là có chuẩn bị mà đến, hơn nữa lại rất có bản lĩnh. Mắt thấy thanh kiếm sắp đâm thẳng vào cổ họng mình, nàng không còn kịp né tránh đành nhắm mắt đứng im chịu trận. Đúng vào lúc ngàn cân treo sợi tóc, bên tai nàng chợt vang lên tiếng kêu đau...

Người áo đen võ công rất cao, nhưng Phụng Cửu ra chiêu cực kỳ ảo diệu. Chỉ trong mấy chiêu, hắn đã khống chế được người áo đen khiến trường kiếm rơi xuống phát ra tiếng vang thanh thúy, ngón tay hắn khê đề lên cổ họng của người nọ.

Đoạn Cửu Ngân hơi thở dồn dập, chân mày hơi chau lại. Mới vừa rồi, Phụng Cửu sử dụng mấy chiêu kia càng nhìn càng cảm thấy quen mắt, chẳng lẽ...???

Nàng tiến lên gỡ bỏ khăn che mặt của người áo đen. Khi nàng thấy rõ khuôn mặt của đối phương thì không khỏi giật mình đứng lặng người.

“Thất cô nương?”

Nhiếp Tiểu Kỳ thấy sự việc đã bị bại lộ, dung mạo tuyệt đẹp thoáng qua hận ý: “Không sai, chính là ta!”

“Nàng có võ công sao?” Đoạn Cửu Ngân không ngờ tới, Thất cô nương thường ngày mảnh mai như nước lại có một thân công phu thật lợi hại. Bộ kiếm pháp nàng vừa sử dụng, người bình thường tuyệt đối không thể luyện được.

Phụng Cửu khê “Hừ...” một tiếng: “Người thừa kế duy nhất của Âm Lâu, đã từng danh chấn giang hồ. Nàng từ nhỏ đã được cha nàng hết lòng dạy dỗ thì bản lĩnh làm sao có thể bình thường đây?”

“Người nhận ra ta?!” Nhiếp Tiểu Kỳ không nghĩ tới, người nam tử trông hết sức bình thường này chỉ liếc mắt đã nhận ra vừa rồi là nàng sử dụng chiêu thức trong bộ kiếm pháp của Âm Lâu.

Phụng Cửu điểm nhẹ vào hai huyệt đạo của nàng: “Nàng cho là nàng sử dụng chút thủ đoạn kia, có thể qua mặt được ta hay sao? Nhiếp Tiểu Kỳ, Kỳ

thiếu đã cho nàng không ít cơ hội, không ngờ rằng nàng vẫn cứng đầu như vậy!”

“Phượng Kỳ sớm đã biết ta sẽ ra tay với Đoạn Cửu Ngân sao?” Ánh mắt của nàng trở nên hoảng loạn.

Phượng Cửu cười lạnh: “Ngay từ lúc Kỳ phủ trên dưới xô xao tin tức Hoàng Thượng bị ám sát, thì Kỳ thiếu cũng đã biết trong chuyện này chắc chắn có kẻ đang giở trò quỷ. Đào Thần Tiên luôn cùng bên ngoài ngăn cách, ngoài thủ hạ trong mạng lưới thông tin của Kỳ thiếu thì chỉ còn thuộc hạ trong Âm Lâu của nàng mà thôi”

Nghe vậy, Nhiếp Tiểu Kỳ kinh ngạc không thôi.

“Nàng cho là Kỳ thiếu thật không biết? Mấy năm qua nàng mặc dù ở tại đảo Thần Tiên, nhưng những người còn sống sót trong Âm Lâu đã sớm tìm được nàng. Họ hi vọng nàng chấn hưng lại Âm Lâu. Lần này Hoàng Thượng bị ám sát, nàng phải người thả ra tin tức này ở trong phủ là có mục đích, chính là khiến Đoàn cô nương lo lắng. Tiếp theo Đoàn cô nương sẽ yêu cầu được trở về kinh, sau đó nàng có thể thừa dịp Đoàn cô nương trên đường về kinh, liền ra tay giết chết nàng ấy để giải mối hận trong lòng nàng. Ta nói có đúng hay không?”

Lời nói này, chẳng những khiến Nhiếp Tiểu Kỳ khiếp sợ, ngay cả Đoạn Cửu Ngân cũng kinh ngạc không thôi.

Nhiếp Tiểu Kỳ lộ ra nụ cười tuyệt vọng: “Nếu kế hoạch của ta đã bị chàng nhìn thấu, như vậy... Muốn đánh muốn giết thì tùy người”

Vốn là kế hoạch hết sức chu toàn, thật không ngờ tới Phượng Cửu lại xuất hiện phá hư tất cả.

“Tốt, nếu nàng thực sự muốn chết, ta liền thay mặt Kỳ thiếu thành toàn cho nàng!”

Hắn dồn lực vào tay phải phát một chưởng về phía Nhiếp Tiểu Kỳ, giữa chừng thì bị Đoạn Cửu Ngân chặn lại: “Phượng Cửu, chớ đã thương nàng!”

“Vi sao?” Hắn không hiểu, Nhiếp Tiểu Kỳ nhiều lần muốn ám hại nàng, nàng tại sao còn cứu nàng ta?

“Vi ta cảm thấy nàng ấy rất đáng thương...” Đoạn Cửu ngân xoay người nhìn khuôn mặt tuyệt vọng của Nhiếp Tiểu Kỳ: “Thất cô nương, nàng cho rằng chết là có thể giải quyết tất cả? Ban đầu, Âm Lâu trong một đêm bị người ta phá hủy. Cha nàng vì bảo vệ nàng mới cầu xin Phượng Kỳ cứu nàng thoát khỏi nguy hiểm. Mạng này của nàng là do rất nhiều người đã hi sinh để đổi lấy, nàng cũng không hề biết quý trọng sao? Nàng hãy suy nghĩ cho kỹ, chỉ vì tình yêu mà từ bỏ tính mạng của mình, làm như vậy có phải là đã phụ lại tấm lòng mong mỏi của cha nàng. Phụ lại công sức của Phượng Kỳ lúc trước đã cứu nàng?”

Lúc này Đoạn Cửu Ngân chỉ mặc quần áo ngủ, sợi tóc xoắn xếch, nhưng thần sắc kiêu ngạo, thu hút ánh mắt Phượng Cửu không thể rời khỏi người nàng. Kể cả khi đối mặt với kẻ thù muốn giết hại mình, nàng vẫn có thể giữ được sự tỉnh táo.

Nhiếp Tiểu Kỳ nghe nàng nói một hồi thì quay người nhìn mặt biển mênh mông.

“Tánh mạng của mỗi người đều hết sức quý giá! Thất cô nương, đời này kiếp này, Đoạn Cửu Ngân ta mặc dù không thể làm bằng hữu với nàng, nhưng ta cũng không muốn trở thành kẻ địch của nàng. Nếu trong lòng nàng đã hiểu ra, ta hi vọng chuyện tối nay coi như không xảy ra! Mọi người nước sông không phạm nước giếng, sẽ không còn liên quan gì tới nhau nữa.”

Nói xong, nàng đưa tay giải huyệt đạo cho Nhiếp Tiểu Kỳ: “Nàng hãy đi đi...”

Nhiếp Tiểu Kỳ không ngờ tối nay tới ám sát lại có kết cục như vậy, hận ý đối với Đoạn Cửu Ngân đã không còn, ngược lại còn thấy cảm kích nàng. Nhìn bóng lưng kiêu ngạo của Đoạn Cửu Ngân, rõ ràng đều là nữ nhân lại khiến nàng cảm thấy thật khác xa.

Sau khi ý nghĩ đã thông suốt, bên môi nàng xuất hiện nụ cười khổ: “Đoạn Cửu Ngân, đời này kiếp này, ta Nhiếp Tiểu Kỳ sẽ không xuất hiện trước mặt nàng nữa, xin hãy bảo trọng.” Nói xong, nàng liền xoay người rời đi.

Không bao lâu, sau khoang thuyền truyền tới tiếng “Phịch...” Trong thuyền, hai người biết rằng Nhiếp Tiểu Kỳ đã rời đi. Chắc chắn quanh đây còn có người hỗ trợ cho nàng.

Phượng Cửu nhìn bóng lưng Đoạn Cửu Ngân, cười lớn: “Đoạn cô nương thật là độ lượng, ngay cả tình địch của mình cũng có thể dễ dàng bỏ qua như vậy! Hôm nay, tại hạ thật sự phải mở to mắt mà nhìn rồi!”

“Phượng Kỳ! Chớ có giả bộ nữa, ta biết chính là chàng!”

“Cái gì?!”

Đoạn Cửu Ngân đột ngột quay người lại, tự tin tiến gần, trên môi nàng nở nụ cười khoe hai núm đồng tiền duyên dáng: “Phượng Kỳ, thuật dịch dung của chàng mặc dù cao minh. Nhưng vừa rồi khi đối phó với Thất cô nương, chàng đã sử dụng chiêu thức quen thuộc, cho nên ta dám khẳng định Phượng Cửu chính là Phượng Kỳ!”

Hắn cười một hồi dài, rồi đưa tay kéo chiếc mặt nạ người trên mặt xuống.

Đằng sau chiếc mặt nạ quả nhiên là gương mặt vô cùng tuấn mỹ của Phượng Kỳ. Tiếp đó hắn lại uống một viên thuốc, trong chốc lát giọng nói cũng được khôi phục.

Phượng Kỳ cười hi hi, ôm trọn lấy nàng vào trong lòng, mãnh liệt hôn: “Cửu Ngân, đề nén mấy ngày nay ta sắp không chịu nổi nữa rồi...”

Nhìn thấy gương mặt quen thuộc, Đoạn Cửu Ngân nội tâm cực kỳ kích động. Mặc dù dựa vào chiêu thức nàng đã đoán ra là hắn, nhưng cũng không ngờ rằng hắn thật sự sẽ theo nàng hồi kinh.

“Cái tên khốn khiếp này, rõ ràng mấy ngày nay đều ở bên cạnh ta! Tại sao chàng phải dịch dung? Dịch dung còn chưa tính, tại sao lại còn cho ta phát hiện được chàng? Ừm... Cái tên khốn khiếp này, chàng có biết hay không?... Mấy ngày này ta rất nhớ chàng!”

Phượng Kỳ không nói lời nào, trực tiếp ôm nàng ngã xuống giường: “Ta dịch dung vì muốn dụ sát thủ hành động. Về phần cố ý lộ ra sơ hở, đương nhiên là muốn thử nàng một chút, xem nữ nhân này ở sau lưng ta có dám hông hạnh vượt tường không?”

“Phượng Kỳ, chàng là tên hỗn đản khốn khiếp!”

“Được được, ta là hỗn đản khốn khiếp, nhưng hỗn đản khốn khiếp này mỗi ngày nhìn thấy nữ nhân mà mình yêu mến lại không thể hôn, cũng không được đụng vào. Ta đã kim nén đến phát điên rồi, bây giờ cho dù có người nhìn thì ta đây cũng mặc kệ...”

“Ừm... cái tên này, chàng đáng chết!” Tất cả những lời nói của nàng đều được hắn nuốt vào bằng nụ hôn cuồng nhiệt.

Chỉ là, sau một đêm triền miên này, không biết sắp tới sẽ có những điều gì chờ đón hai người!

Sáng sớm ngày hôm sau, Phượng Kỳ sai Bảo Nhi sửa sang hành lý cho Đoạn Cửu Ngân, giao cho nàng không ít ngân phiếu.

Hắn đã chuẩn bị thuyền bè sẵn sàng, tùy lúc có thể khởi hành đi Kinh thành, đoạn đường từ Kỳ phủ tới bến cảng hắn cũng sai người chuẩn bị sẵn kiệu mềm cho nàng nghỉ ngơi.

Khi tất cả đã được chuẩn bị xong, hắn mang theo Việt Phong cùng mấy người làm thân tín tiễn nàng ra khỏi Kỳ phủ bằng cửa chính. Từ đầu tới cuối hắn thủy chung mặt lạnh, bộ dáng như có người đang thiếu hắn mấy triệu lạng bạc vậy!

Đoạn Cửu Ngân biết trong lòng hắn không được thoải mái, nhưng cha nàng hiện nay chưa biết sống chết thế nào, vẫn là quyết định hồi kinh xem một chút.

“Nhớ, sau khi hồi kinh, thấy cha nàng bình yên vô sự lập tức trở về bên ta, ta sẽ sai người ở bên kia tiếp đón nàng. Còn nữa không cho phép sau lưng ta nghĩ tới nam nhân khác, càng không được ở kinh thành ngàn dặm xa xôi len lén cùng thiếu gia công tử gặp mặt riêng tư. Nếu bị ta bắt gặp được, không cắt nàng làm tám khúc thì không phải là ta...”

Phượng Kỳ nói ra những lời này khiến nàng không biết nên tức hay nên cười. Nàng đưa tay giúp hắn sửa sang lại vạt áo, trong mắt mang theo vài phần lưu luyến không thôi.

“Khi không có ta ở bên cạnh, chàng nhớ phải bảo trọng thân thể. Còn nữa, chàng bình thường quá kiêng ăn, buổi tối ngủ lại hay đạp chân, ta đã dặn dò Bảo Nhi quản thúc chút tật xấu này của chàng.”

“Nàng nói ta cũng thật có ý tứ, còn nàng thì không phải vậy, thân thể rõ ràng ốm tong teo, còn ăn ít như vậy...”

“Chàng nha! Mới đó đã không nghe lời, công việc bận rộn không phải làm một lúc là xong được, không có ta ở bên cạnh không cho phép được thức khuya.”

Hai người đều xem đối phương là một đứa trẻ, người một lời ta một câu nói chuyện không ngừng.

Việt Phong đứng một bên không nhịn được cau mày ho nhẹ một tiếng:

“Ta nói hai vị, không phải sinh ly tử biệt, làm chi mà hai vị lại buồn nôn đến vậy? Hi hi... Kỳ thiếu nếu là thật sự không yên lòng, đi theo hồi kinh là được.”

Đề nghị của hắn trực tiếp được đổi lấy cái liếc mắt khinh thường của Phượng Kỳ

Thấy thế, hắn ý cười đầy mặt: “Được được được... cứ cho là ta chưa nói, mọi người cứ coi như là ta không tồn tại.”

Đoạn Cửu Ngân mắt mờ to nhìn chăm chú khuôn mặt tuấn mỹ của Phượng Kỳ. Lần này về kinh, nàng đã suy nghĩ rất nhiều, muốn hắn cùng làm bạn đường, nhưng hắn lại cô chấp không chịu. Cho tới bây giờ, nàng vẫn chưa rõ nguyên nhân là do đâu? Nhưng nàng tôn trọng sự lựa chọn của hắn, nếu như kinh thành là nơi cấm địa của hắn, nàng sao có thể ích kỷ mà miễn cưỡng hắn được.

Chỉ là, lần chia tay này không biết tới khi nào mới có thể đoàn tụ cùng hắn. Những ngày gần gũi gần gũi vừa rồi cũng khiến cả hai thấu hiểu được nhau, trong lòng nàng sớm đã khắc sâu bóng hình của hắn.

Phu kiệu đợi cũng đã lâu, Đoạn Cửu Ngân nói lời từ biệt rồi mới rời đi. Dù cho thiên ngôn vạn ngữ cũng nói không hết nỗi nhớ mong trong lòng nàng.

Vì vậy nàng dứt khoát hạ quyết tâm xoay người bước lên kiệu. Cách màn kiệu bốn mắt nhìn nhau, nàng thấy được trong mắt Phượng Kỳ những tình cảm

nồng nàn không dứt.

Vào giờ phút này, nàng lại kích động muốn xuống kiệu không đi nữa, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống nỗi kích động trong lòng. Buông màn kiệu khẽ lệnh cho phu kiệu khởi hành, cường bách mình bỏ qua đáng điều uất ức đáng thương của Phụng Kỳ.

Khi cỗ kiệu đi tới cảng khẩu, một chiếc thuyền lớn đột nhiên xuất hiện trước mắt. Chiếc thuyền này mặc dù nhỏ hơn chiếc thuyền của Phụng Kỳ rất nhiều, nhưng để chứa tám đến mười người không là vấn đề.

Người lái đò mặc một bộ áo vải thô, vừa nhìn thấy cỗ kiệu, hần liền tươi cười chào đón:

“Xin hỏi là Đoàn cô nương sao?”

“Đúng vậy.” Đoàn Cửu Ngân mặc trường bào màu trắng, mái tóc được buộc cao, rõ ràng là thân nữ nhi, lúc này lại giống như nam nhi, anh tuấn động lòng người. Da thịt nàng vốn là màu mật ong, trải qua nhiều ngày chăm sóc càng trở nên mềm mại đến mê người.

“Kỳ thiếu lệnh cho ta ở nơi này chờ Đoàn cô nương đã lâu, xin mời Đoàn cô nương lên thuyền”

Nhìn chiếc thuyền được chuẩn bị riêng cho mình, Đoàn Cửu Ngân không khỏi cảm kích Phụng Kỳ dụng tâm vất vả. Mặc dù hần không cùng mình hồi kinh, nhưng tấm lòng của hần, sự ân cần quan tâm của hần đủ để nói rõ tất cả.

Nàng lệnh cho phu kiệu hạ kiệu, từ tốn bước lên thuyền. Nhìn vật dụng trong phòng được hần chuẩn bị hết sức đầy đủ, mặc dù phòng không lớn nhưng bên trong lại được phủ lên một tấm thảm dày mềm mại, còn có điểm tâm và một bình trà.

Sau khi người chèo thuyền sắp xếp chỗ nghỉ ngơi cho nàng xong, liền thông báo với nàng mấy tiếng rồi đi tới mũi thuyền.

Lúc này thuyền đã xuất bến tiến ra biển. Để đến được đất liền, lâu thì bảy ngày mau thì năm ngày. Hi vọng lúc đó phụ thân đã vượt qua được con nguy hiểm.

Đang lúc Đoàn Cửu Ngân định thay đổi xiêm y thì phát hiện trên thuyền, ngoài người chèo thuyền tựa như còn có người thứ ba.

“Người nào?” Nàng đột nhiên quay đầu lại, phát hiện rõ ràng một bóng dáng cao lớn xuất hiện tại khoang thuyền. Gương mặt mặc dù cực kỳ bình thường nhưng lại tỏa ra một cỗ khí thế bén nhọn.

Nàng đề phòng nhìn nam tử đột nhiên xuất hiện ở khoang thuyền:

“Người là ai?”

Đối phương co lại hai nắm đấm, ánh mắt sắc bén: “Đoàn cô nương, tại hạ Phụng Cửu là Kỳ Thiếu phái tới bảo vệ Đoàn cô nương hồi kinh.”

Nghe vậy, Đoàn Cửu Ngân chau mày liễu.

Phụng Cửu? Vì sao chưa từng nghe Phụng Kỳ đề cập tới bên cạnh hần còn có một nhân vật như vậy? Chẳng nhẽ, người này là hần nuôi để làm hộ vệ mật?

Đối phương khẽ cười nhạt, mang theo vài phần ý tứ hài hước:

“Đoàn cô nương không cần đề phòng như thế, Kỳ thiếu làm chuyện tự có sự sắp xếp của hần. Tuy nói, Đoàn cô nương cũng có công phu phòng thân, nhưng trên biển có nhiều nguy hiểm, Kỳ Thiếu thật sự không yên lòng. Cho nên mới phái tại hạ là người thân cận tới bảo vệ, kính xin Đoàn cô nương yên tâm”

Đoàn Cửu Ngân nhìn thấy ý hài hước thoáng trên nét mặt hần thì trái tim đột nhiên khẽ run lên.

Phụng Kỳ? !

Đó là nụ cười quen thuộc của Phụng Kỳ? Nhưng gương mặt và thanh âm người này rõ ràng không hề giống Phụng Kỳ! Nàng hạ xuống tâm trạng hoảng hốt, nhất thời cũng tự cười thầm chính mình, mới chia tay chưa tới nửa ngày đã nhớ nhung hần.

Nàng hướng đối phương chấp tay: “Vậy làm phiền Phụng công tử, Cửu Ngân xin được cảm tạ trước.”

“Đoàn cô nương không cần đa lễ tại hạ tên là Phụng Cửu, Đoàn cô nương có thể gọi thẳng tên của tại hạ.”

Hần cùng Phụng Kỳ có tư thái cùng động tác giống nhau như đúc, nam tử trước mắt này giống như là chính Phụng Kỳ vậy, chẳng nhẽ nàng xuất hiện ảo giác?

Trên dưới Kỳ phủ không có người cùng họ Phụng Kỳ, người này nếu được đặt tên là Phụng Cửu chắc chắn cùng Phụng Kỳ có quan hệ mật thiết, nên mới có nụ cười giống nhau đến vậy.

Đoàn Cửu Ngân không muốn tìm hiểu chân tướng nữa, Phụng Kỳ phái người bảo vệ nàng nhất định là có mục đích của hần. Mặc dù người này trong

lúc nói truyện không hề có tư thế khép nép của kẻ dưới, nhưng trên người hắn cũng không tỏa ra ác ý nào.

Mấy ngày kế tiếp, dọc đường đi cũng bình an vô sự. Chỉ là qua những ngày tiếp xúc, Đoạn Cửu Ngân lại phát hiện Phụng Cửu có tính khí và thói quen mấy phần giống Phụng Kỳ.

Buổi tối hai người cùng dùng bữa, Đoạn Cửu Ngân cũng không phải là người nhiều lời, Phụng Cửu lại càng không. Ngoài mặt hắn nhìn rất lạnh lùng nhưng trong lời nói lại lộ ra ý tứ hài hước:

“Lần này Kỳ thiếu không tự mình đưa Đoạn cô nương hồi kinh, Đoạn cô nương trong lòng có phải không thoải mái?”

Đoạn Cửu Ngân nhìn hắn, bên môi nở nụ cười yếu ớt: “Mặc dù ta không biết giữa hắn và triều đình có hiểu lầm gì, nhưng mỗi người đều có lập trường riêng, hắn không muốn hồi kinh, ta tự nhiên không thể cưỡng ép hắn.” Ngoài miệng mặc dù nói vậy nhưng trong lòng không khỏi có chút thất vọng.

“Như vậy trong nội tâm Đoạn cô nương, có hay không hi vọng Kỳ thiếu có thể về kinh đốc sức vì triều đình?”

Đoạn Cửu Ngân chậm rãi ăn cơm, đưa mắt tỉ mỉ quan sát tướng mạo bình thường của nam nhân trước mặt. Chẳng nhẽ hắn biết được điều gì?

“Hiện nay, triều đình đang cần người, Đột Quyết cậy mạnh lấn áp Đại Uyên ta. Bất kể người nào, đã là con dân Uyên Quốc trên người đều mang theo thù nhà hận nước. Phụng Kỳ... nếu đã từng là đại nguyên soái lãnh binh đánh giặc, trong lúc đất nước gặp nạn tự nhiên nên đốc sức vì đất nước!”

Hắn đột nhiên cười lớn: “Hoàng Thượng Uyên Quốc quả nhiên có được một đám ngu trung hiểu nghĩa.”

“Lời này của người là có ý gì?” Đoạn Cửu Ngân bị lời của Phụng Cửu làm cho tức giận: “Chẳng nhẽ khi đất nước gặp nạn, người có thể khoanh tay đứng nhìn sao? Đột Quyết vì tranh đoạt đất đai mà gây chiến với Uyên Quốc khiến cho rất nhiều dân thường và tướng sĩ phải uống mạng, người có biết không? Đã là con dân Uyên Quốc thì không thể để cho đất nước mình bị giặc đã xâm phạm. Nếu không có người tài ra sức bảo vệ đất nước, khi dân chúng rơi vào cảnh nước mất nhà tan thì sao có thể an cư lạc nghiệp?”

Nàng bất bình nói lên ý kiến, nhưng trong mắt Phụng Cửu chỉ tràn ngập ý hài hước. Thấy thế Đoạn Cửu Ngân lại càng tức giận. Người này và Phụng Kỳ có cùng một quan điểm, mỗi lần nhắc tới việc gây dựng nghiệp lớn vì Uyên Quốc, liền tỏ vẻ không quan tâm. Khiến nàng nhìn thấy, không nhịn được ý nghĩ muốn đánh hắn một trận.

Không thể nuốt trôi, nàng tức giận buông chén đĩa, ánh mắt lạnh lùng: “Người là thù hạ của Phụng Kỳ, cho nên về lập trường chính trị, ta và người không cùng quan điểm, nói nhiều hơn nữa cũng không có ý nghĩa. Ta đã dùng đủ, Phụng công tử xin cứ tự nhiên...”

Thấy nàng lạnh lùng quay người đi, Phụng Cửu từ tốn cầm đĩa tiếp tục ăn, khoe miệng có vài phần đùa giỡn. Nữ nhân này, mỗi khi nhắc tới chính sự đều sẽ nổi giận tung bùng...

Nén đầy một bụng tức giận, Đoạn Cửu Ngân sau khi trở về phòng liền cảm thấy hối hận. Mình tự nhiên nổi giận trước mặt người lạ, hơn nữa còn vô tình coi người đó là Phụng Kỳ mà trút giận, rõ là...

Nàng lấy tay gõ mạnh vào trán, ảo não nằm trên giường. Một ngày nay nàng càng cảm thấy Phụng Cửu có rất nhiều điểm giống Phụng Kỳ, chẳng nhẽ nàng đã quá nhớ hắn rồi sao!?

Mí mắt càng lúc càng nặng, nàng từ từ tiến vào giấc mộng mang theo nỗi nhớ thương Phụng Kỳ!

Cũng không biết đã ngủ bao lâu, nàng bỗng nghe thấy tiếng chân rón rén khác thường.

Nàng đột ngột mở mắt, bóng tối bao trùm khắp khoang thuyền. Một bóng đen như ẩn như hiện đang chậm rãi tiến đến gần nàng.

Dưới ánh trăng, lóe lên ánh thép sáng ngời của thanh trường kiếm đâm về phía nàng. Nàng vội vàng nghiêng người thoát được nguy hiểm, thanh kiếm sắc bén cắm sâu vào trong chấn.

“Đoạn Cửu Ngân, chịu chết đi!” một tiếng kêu khê, trường kiếm lại nhanh nhẹn đâm tới ra chiêu dồn dập muốn đẩy nàng vào chỗ chết...

Tay không tác sát, nàng chỉ có thể né tránh, người nọ rõ ràng là có chuẩn bị mà đến, hơn nữa lại rất có bản lĩnh. Mắt thấy thanh kiếm sắp đâm thẳng vào cổ họng mình, nàng không còn kịp né tránh đành nhắm mắt đứng im chịu trận. Đúng vào lúc ngàn cân treo sợi tóc, bên tai nàng chợt vang lên tiếng kêu đau...

Người áo đen võ công rất cao, nhưng Phụng Cửu ra chiêu cực kỳ ảo diệu. Chỉ trong mấy chiêu, hắn đã khống chế được người áo đen khiến trường kiếm rơi xuống phát ra tiếng vang thanh thúy, ngón tay hắn khê đề lên cổ họng của người nọ.

Đoạn Cửu Ngân hơi thở dồn dập, chân mày hơi chau lại. Mới vừa rồi, Phụng Cửu sử dụng mấy chiêu kia càng nhìn càng cảm thấy quen mắt, chẳng lẽ...???

Nàng tiến lên gỡ bỏ khăn che mặt của người áo đen. Khi nàng thấy rõ khuôn mặt của đối phương thì không khỏi giật mình đứng lặng người.

“Thất cô nương?”

Nhiếp Tiểu Kỳ thấy sự việc đã bị bại lộ, dung mạo tuyệt đẹp thoáng qua hận ý: “Không sai, chính là ta!”

“Nàng có võ công sao?” Đoạn Cửu Ngân không ngờ tới, Thắt cô nương thường ngày mảnh mai như nước lại có một thân công phu thật lợi hại. Bộ kiếm pháp nàng vừa sử dụng, người bình thường tuyệt đối không thể luyện được.

Phượng Cửu khẽ “Hừ...” một tiếng: “Người thừa kế duy nhất của Âm Lâu, từng danh chấn giang hồ. Nàng từ nhỏ đã được cha nàng hết lòng dạy dỗ thì bản lĩnh làm sao có thể bình thường đây?”

“Người nhận ra ta?!” Nhiếp Tiểu Kỳ không nghĩ tới, người nam tử trông hết sức bình thường này chỉ liếc mắt đã nhận ra vừa rồi là nàng sử dụng chiêu thức trong bộ kiếm pháp của Âm Lâu.

Phượng Cửu điểm nhẹ vào hai huyệt đạo của nàng: “Nàng cho là nàng sử dụng chút thủ đoạn kia, có thể qua mặt được ta hay sao? Nhiếp Tiểu Kỳ, Kỳ thiếu đã cho nàng không ít cơ hội, không ngờ rằng nàng vẫn cứng đầu như vậy!”

“Phượng Kỳ sớm đã biết ta sẽ ra tay với Đoạn Cửu Ngân sao?” Ánh mắt của nàng trở nên hoảng loạn.

Phượng Cửu cười lạnh: “Ngay từ lúc Kỳ phủ trên dưới xôn xao tin tức Hoàng Thượng bị ám sát, thì Kỳ thiếu cũng đã biết trong chuyện này chắc chắn có kẻ đang giở trò quỷ. Đào Thần Tiên luôn cùng bên ngoài ngăn cách, ngoài thủ hạ trong mạng lưới thông tin của Kỳ thiếu thì chỉ còn thuộc hạ trong Âm Lâu của nàng mà thôi”

Nghe vậy, Nhiếp Tiểu Kỳ kinh ngạc không thôi.

“Nàng cho là Kỳ thiếu thật không biết? Mấy năm quan dù thân nàng ở tại đảo Thần Tiên, nhưng những người còn sống sót trong Âm Lâu đã sớm tìm được nàng. Họ hi vọng nàng chấn hưng lại Âm Lâu. Lần này Hoàng Thượng bị ám sát, nàng phải người thả ra tin tức này ở trong phủ là có mục đích, chính là khiến Đoàn cô nương lo lắng. Tiếp theo Đoàn cô nương sẽ yêu cầu được trở về kinh, sau đó nàng có thể thừa dịp Đoàn cô nương trên đường về kinh, ra tay giết chết nàng ấy để giải mối hận trong lòng. Ta nói có đúng hay không?”

Lời nói này, chẳng những khiến Nhiếp Tiểu Kỳ khiếp sợ, ngay cả Đoạn Cửu Ngân cũng kinh ngạc không thôi.

Nhiếp Tiểu Kỳ lộ ra nụ cười tuyệt vọng: “Nếu kế hoạch của ta đã bị chàng nhìn thấu, như vậy... Muốn đánh muốn giết thì tùy người”

Vốn là kế hoạch hết sức chu toàn, thật không ngờ tới Phượng Cửu lại xuất hiện phá hư tất cả.

“Tốt, nếu nàng thực sự muốn chết, ta liền thay mặt Kỳ thiếu thành toàn cho nàng!”

Hắn dồn lực vào tay phải đánh một chưởng về phía Nhiếp Tiểu Kỳ, giữa chừng thì bị Đoạn Cửu Ngân chặn lại: “Phượng Cửu, chớ đã thương nàng!”

“Vi sao?” Hắn không hiểu, Nhiếp Tiểu Kỳ nhiều lần muốn ám hại nàng, tại sao nàng còn cứu nàng ta?

“Vi ta cảm thấy nàng ấy rất đáng thương...” Đoạn Cửu Ngân xoay người nhìn khuôn mặt tuyệt vọng của Nhiếp Tiểu Kỳ: “Thất cô nương, nàng cho rằng chết là có thể giải quyết tất cả? Ban đầu, Âm Lâu trong một đêm bị người ta phá hủy. Cha nàng vì bảo vệ nàng mới cầu xin Phượng Kỳ cứu nàng thoát khỏi nguy hiểm. Mạng này của nàng là do rất nhiều người đã hi sinh để đổi lấy, nàng không biết quý trọng sao? Nàng hãy suy nghĩ cho kỹ, chỉ vì tình yêu mà từ bỏ tính mạng của mình, làm như vậy có phải là đã phụ lại tấm lòng mong mỏi của cha nàng. Phụ lại công sức của Phượng Kỳ lúc trước đã cứu nàng?”

Lúc này Đoạn Cửu Ngân chỉ mặc quần áo ngủ, sợi tóc xốc xếch, nhưng thần sắc kiêu ngạo, thu hút ánh mắt Phượng Cửu không thể rời khỏi người nàng. Kể cả khi đối mặt với kẻ thù muốn giết hại mình, nàng vẫn có thể giữ được sự tỉnh táo.

Nhiếp Tiểu Kỳ nghe nàng nói một hồi thì quay người nhìn mặt biển mênh mông.

“Tính mạng của mỗi người đều hết sức quý giá! Thất cô nương, đời này kiếp này, Đoạn Cửu Ngân ta mặc dù không thể làm bằng hữu với nàng, nhưng ta cũng không muốn trở thành kẻ địch của nàng. Nếu trong lòng nàng đã hiểu ra, ta hi vọng chuyện tối nay coi như không xảy ra! Mọi người nước sông không phạm nước giếng, không còn liên quan gì tới nhau nữa.”

Nói xong, nàng đưa tay giải huyệt đạo cho Nhiếp Tiểu Kỳ: “Nàng hãy đi đi...”

Nhiếp Tiểu Kỳ không ngờ tới nay tới ám sát lại có kết cục như vậy, hận ý đối với Đoạn Cửu Ngân đã không còn, ngược lại còn thấy cảm kích nàng. Nhìn bóng lưng kiêu ngạo của Đoạn Cửu Ngân, rõ ràng đều là nữ nhân lại khiến nàng cảm thấy thật khác xa.

Sau khi ý nghĩ đã thông suốt, bên môi nàng xuất hiện nụ cười khổ: “Đoạn Cửu Ngân, đời này kiếp này, ta Nhiếp Tiểu Kỳ sẽ không xuất hiện trước mặt nàng nữa, xin hãy bảo trọng.” Nói xong, nàng ta xoay người rời đi.

Không bao lâu, sau khoang thuyền truyền tới tiếng “Phịch...” Trong thuyền, hai người biết rằng Nhiếp Tiểu Kỳ đã rời đi. Chắc chắn quanh đây còn có người hỗ trợ cho nàng.

Phượng Cửu nhìn bóng lưng Đoạn Cửu Ngân, cười lớn: “Đoạn cô nương thật là độ lượng, ngay cả tình địch của mình cũng có thể dễ dàng bỏ qua như vậy! Hôm nay, tại hạ thật sự đã được mở rộng tầm mắt!”

“Phượng Kỳ! chớ có giả bộ nữa, ta biết chính là chàng!”

“Cái gì?!”

Đoạn Cửu Ngân đột ngột quay người lại, tự tin tiến gần, trên môi nàng nở nụ cười khoe hai núm đồng tiền duyên dáng: “Phượng Kỳ, thuật dịch dung của chàng mặc dù cao minh. Nhưng vừa rồi khi đối phó với Thất cô nương, chàng đã sử dụng chiêu thức quen thuộc, cho nên ta dám khẳng định Phượng Cửu chính là Phượng Kỳ!”

Hắn cười một hồi dài, rồi đưa tay kéo chiếc mặt nạ người trên mặt xuống.

Đằng sau chiếc mặt nạ quả nhiên là gương mặt vô cùng tuấn mỹ của Phượng Kỳ. Tiếp đó hắn lại uống một viên thuốc, trong chốc lát giọng nói cũng được khôi phục.

Phượng Kỳ cười hi hi, ôm nàng vào lòng, mãnh liệt hôn: “Cửu Ngân, đề nên mấy ngày nay ta sắp không chịu nổi nữa rồi...”

Nhìn thấy gương mặt quen thuộc, Đoạn Cửu Ngân nội tâm cực kỳ kích động. Mặc dù dựa vào chiêu thức nàng đã đoán ra là hắn, nhưng cũng không ngờ rằng hắn thật sự sẽ theo nàng hồi kinh.

“Cái tên khốn khiếp này, rõ ràng mấy ngày nay đều ở bên cạnh ta! Tại sao chàng phải dịch dung? Dịch dung còn chưa tính, tại sao lại còn cho ta phát hiện được chàng? Ừm... Cái tên khốn khiếp này, chàng có biết hay không?... Mấy ngày này ta rất nhớ chàng!”

Phượng Kỳ không nói lời nào, trực tiếp ôm nàng ngã xuống giường: “Ta dịch dung vì muốn dụ sát thủ hành động. Về phần cố ý lộ ra sơ hở, đương nhiên là muốn thử nàng một chút, xem nữ nhân này ở sau lưng ta có dám hồng hạnh vượt tường không?”

“Phượng Kỳ, chàng là tên hỗn đản khốn khiếp!”

“Được được, ta là hỗn đản khốn khiếp, nhưng hỗn đản khốn khiếp này mỗi ngày nhìn thấy nữ nhân mà mình yêu mến lại không thể hôn, cũng không được đụng vào. Ta đã kim nén đến phát điên rồi, bây giờ cho dù có người nhìn thì ta đây cũng mặc kệ...”

“Ừm... cái tên này, chàng đáng chết!”

Bạn đang đọc truyện *Hải Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

“Lạc vương gia, tên hải tặc ngày đó làm khó lão phu ở trên biển chính là ngài sao?”

Đoạn Cửu Ngân cùng với Phượng Kỳ không tình nguyện hồi kinh bước vào Đoạn phủ, nàng thấy phụ thân sắc mặt trắng bệch vì bị trọng thương.

Thấy cha đang định ngồi dậy bước xuống giường, nàng vội vàng can lại: “Phụ thân, người vẫn còn đang dưỡng thương đó nha!”

Đoạn Tĩnh Minh tinh thần vẫn hoang mang. Nhớ ngày đó, mình bị hải tặc mang ra trôi dạt trước mặt mọi người, bị lấy mất 10 vạn lượng bạc trắng, hại hắn trở thành trò cười trong triều.

Vốn, hắn đối với lũ hải tặc này hận thấu xương. Sau đó, nữ nhi mang binh ra biển cũng bị hải tặc bắt, làm hắn càng hận không thể xẻ thịt lũ hải tặc kia để giải mối hận trong lòng!

Nhưng nay nữ nhi đã bình an vô sự trở về Đoạn phủ, hơn nữa lại tìm được Lạc vương gia nhiều năm lưu lạc, lại tiết lộ Lạc vương gia hắn cũng chính là Hải vương Phượng Kỳ thì thật là bị hắn dọa sợ rồi!

Phượng Kỳ ưu nhã ngồi trên ghế, khẽ nhấp ly trà do nữ tì bưng tới không hề quan tâm tới sự kích động của Đoạn Tĩnh Minh.

Lần hồi kinh này đã là phạm vào đại kỵ của hắn, vì Đoạn Cửu Ngân mà đi tới Đoạn phủ, trong lòng cảm thấy vô cùng mất hứng.

Lần trước Đoạn Tĩnh Minh mang theo binh lính ra biển tìm hắn, lúc đó hắn đã dịch dung nên Đoạn Tĩnh Minh chỉ coi hắn là Hải tặc đã xưng bá nhiều năm trên biển. Không nghĩ rằng, hắn chính là Lạc vương gia mà ông ta vẫn đang tìm kiếm.

Sau khi được Đoạn Cửu Ngân giải thích rõ ràng, Đoạn lão tướng quân lập tức khó kìm chế được tâm tình kích động, thiếu chút nữa lão đã rơi nước mắt:

“Cảm tạ trời xanh phù hộ, cứu tinh của Uyên Quốc ta rốt cục cũng đã xuất hiện...”

Phượng Kỳ lạnh lùng phá tan hy vọng của người: “Nếu cứu tinh trong lời nói của Đoạn lão tướng quân là ta, như vậy ta không ngại nói cho ngài biết, ta đã khiến ngài thất vọng rồi!”

“Lạc vương gia?”

Ánh mắt hần cực lạnh nói: “Đừng gọi ta là Lạc vương gia, người đang ngồi trước mặt ngài hôm nay là Phượng Kỳ cũng chính là Hải vương, còn Lạc vương gia năm đó ra sức vì Uyển Quốc giết giặc đã không còn tồn tại nữa!”

“Nhưng...”

“Cha...!” Đoạn Cửu Ngân thấy trên mặt lạnh lùng của Phượng Kỳ thoáng nét tức giận, vội vàng ngắt lời phụ thân, cũng khẽ nháy mắt với hần:

“Nữ nhi nghe nói thích khách lần này tới ám sát Hoàng Thượng là do Đột Quyết phái tới, Hoàng Thượng không có biện pháp nào để ứng đối hay sao?”

Nhắc tới chuyện này, Đoạn Tĩnh Minh tràn đầy lo âu: “Mộc Nhĩ Tát người này quỷ kế đa đoan, mặc dù giương cờ ngừng chiến nhưng nhiều lần âm thầm ra tay. Lần này, hần phái người vào hoàng cung hành thích Hoàng Thượng, chính là muốn nhân cơ hội quấy nhiễu lòng dân của Uyển Quốc ta. Tuy nói lần này ám sát không thành công nhưng cũng khiến cho lòng người hoảng sợ.”

Phượng Kỳ vẫn chăm chú uống trà nhưng trên nét mặt hiện nên vẻ kinh thường.

“Hoàng Thượng là cửu ngũ chí tôn, thiếu chút nữa lại lâm vào nguy hiểm khiến cho văn võ bá quan lo lắng vô cùng. Thái hậu cũng vì thế mà lâm bệnh.”

Nghe thấy thế, ánh mắt của Phượng Kỳ có chút thất thần, muốn nói gì lại cứng rắn nuốt xuống. Trong chốc lát khôi phục lại vẻ mặt lạnh lùng: “Hừ, vậy chỉ có thể nói là do Uyển Quốc không có người tài, chỉ dựa vào mấy tên thích khách là đã có thể làm loạn lòng dân. Hiển nhiên cũng là do Hoàng Thượng mấy năm qua đã quá mức an nhàn rồi!”

Đoạn Tĩnh Minh trong lòng kinh ngạc, nhưng ngại thân phận của đối phương nên không dám phản bác.

Đoạn Cửu Ngân tỉ mỉ quan sát Phượng Kỳ. Theo nàng biết, hần và Hoàng Thượng là huynh đệ ruột, nhưng trong lời nói của hần chỉ có sự kinh thường khi nhắc tới Hoàng Thượng, chẳng lẽ...

“Phụ thân, thân thể người hiện nay không còn đáng ngại, nữ nhi đã yên tâm, mấy ngày này Phượng Kỳ sẽ ở lại Đoạn phủ. Hi vọng người không đem tin tức hần hồi kinh tiết lộ cho người ngoài biết, được không?”

“Này...” Thật vất vả mới thấy được cứu tinh xuất hiện, lại không thể nói...

Phượng Kỳ lạnh lùng nhìn hần một cái: “Đoạn lão tướng quân nếu không hoan nghênh ta ở lại vương phủ cứ nói thẳng ra. Ta, Phượng Kỳ từ trước đến giờ không dón người khác vào chỗ khó xử.”

“Không phải, không phải lão phu hoan nghênh vô cùng.” Đoạn Tĩnh Minh vội vàng giải thích. Có thể mời Lạc vương gia ở lại Đoạn vương phủ, dù là muốn hần lên trời xuống biển cũng sẽ không từ nan.

Thật may trong Đoạn vương phủ biết mặt Lạc vương gia chỉ có mình Đoạn Tĩnh Minh. Hần gọi Lai quân gia dặn dò phục vụ khách quý.

Lần này Đoạn Cửu Ngân đột nhiên trở về phủ khiến cho Đoạn phủ từ trên xuống dưới đều thấy vui mừng.

Thấy nàng đi cùng một công tử tuấn tú, toàn thân tràn đầy khí chất quý phái, thân là phụ mẫu dĩ nhiên thấy rất vừa mắt, trong lòng không khỏi vui mừng. Dù sao bà cũng từng lo lắng cho nữ nhi này khó có thể tìm được đức lang quân như ý.

Đoạn phủ trên dưới vội vàng dọn dẹp một gian phòng thượng hạng cho Phượng Kỳ. Tiếp đó là nhiệt tình chiêu đãi các món ngon rượu quý.

Hần cũng không hề khách khí mà nhận lấy.

Mà Đoạn phu nhân cùng huynh trưởng của Đoạn Cửu Ngân, tận mắt thấy hần một thân khí phách thế nhưng lại vô cùng che chở, sủng ái Đoạn Cửu Ngân trăm bề, cũng an tâm. Nghĩ đến, nếu đem Đoạn Cửu Ngân giao cho hần cũng có thể xem là một đoạn nhân duyên tốt đẹp.

Đêm đến, sau khi đã tiễn hết với những người trong phủ ân cần tới thăm hỏi, Đoạn Cửu Ngân đang chuẩn bị rửa mặt đi ngủ thì ngoài cửa bỗng nhiên có tiếng gõ nhẹ.

“Phượng Kỳ?” hần cư nhiên lại mặc bộ quần áo dạ hành. Vừa mới định hỏi lý do, lại bị đối phương bịt miệng.

“Ừm, trước tiên đem y phục thay đổi rồi đi cùng ta tới một nơi” Hần lại đem một bộ quần áo đen dúi vào tay nàng.

Đoạn Cửu Ngân biết lúc này không phải là thời điểm đề hỏi, cũng không nhiều lời, cầm y phục vào phòng trong thay, vừa bước ra đã bị Phượng Kỳ thận trọng dẫn ra khỏi Đoạn phủ.

Cho tới khi ra khỏi Đoạn phủ, nàng mới nói ra nghi vấn trong lòng: “Chàng muốn dẫn ta đi tới nơi nào?”

Phượng Kỳ hướng nàng khẽ cười một tiếng: “Vào cung, hơn nữa là đột nhập vào mà không làm kinh động tới bất kì kẻ nào!”

“Cái gì?!”

*

Dù thế nào, Đoạn Cửu Ngân cũng không nghĩ ra, Phượng Kỳ lại dẫn nàng vào nội viện hoàng cung mà thần không biết quỷ không hay.

Nàng ở kinh thành nhiều năm như vậy, cũng không biết hoàng cung lại có cửa sau mà không một ai biết được. Cửa sau này có vị trí cực kỳ kín đáo. Trước kia, nàng cũng từng đi qua nơi này rất nhiều lần, lại không biết từ nơi này có thể đi vào hoàng cung.

Hơn nữa chỗ này thủ vệ rất ít, từ nơi này ra vào, cũng sẽ không bị người nào phát giác.

Khi Phượng Kỳ mang theo nàng quen cửa, quen đường mà đi tới nơi cần đến thì khiến nàng đột nhiên cả kinh “Phượng Hà cung”. Là tẩm cung của đương kim Thái Hậu.

Vào thời gian này bọn người hầu đều đã ngủ, Phượng Hà cung mặc dù thủ vệ thâm nghiêm, nhưng Phượng Kỳ đối với quy luật của thủ vệ nơi đây nắm rất rõ. Hẳn thật sự có thể tránh khỏi tai mắt của người, dẫn nàng tới trước cửa tẩm cung.

Thị nữ bên cạnh Thái Hậu cũng đã ngủ ở một gian phòng nhỏ bên cạnh, lúc này từ trong phòng Thái Hậu truyền tới tiếng ho yếu ớt.

Phượng Kỳ nghe thấy tiếng ho, trái tim bỗng trở nên căng thẳng. Từng biến hóa nhỏ bé trên khuôn mặt hẳn đều bị Đoạn Cửu Ngân nhìn thấy, đột nhiên nhớ lại phụ thân đã từng nói: “Vi chuyện Hoàng Thượng bị ám sát làm Thái Hậu lo lắng, thậm chí còn phát bệnh.”

Mặc dù lúc ấy Phượng Kỳ không lên tiếng, nhưng lại đem việc này để trong lòng.

Đoạn Cửu Ngân cảm thấy một mảng âm áp đang lan tỏa trong lòng mình. Phượng Kỳ... thì ra cũng không phải là kẻ máu lạnh vô tình. Nhưng rốt cuộc là vì nguyên nhân gì khiến cho hắn căm giận triều đình cùng Hoàng Thượng đến thế?

Nàng đang chìm trong suy nghĩ thì hắn đã đẩy cửa bước vào.

“Là nhỏ nhện cao chân sao?”(câu này mình không rõ nên đành để nguyên vậy, hix!) trong tẩm cung u tối truyền tới âm thanh trầm thấp của Thái Hậu.

Phượng Kỳ chợt vùng tay lên thấp sáng mấy cây nến xua tan đi bóng tối trong tẩm cung. Thái Hậu đang nằm trên giường, bị dọa cho hoảng sợ, vừa định thoát ra tiếng kêu sợ hãi đã bị một cánh tay vurun tới bịt miệng.

“Trước hãy nhìn xem ta là ai đã!”

Nằm trên giường là một phu nhân chừng bốn mươi tuổi, mặc dù nằm trên đồng chăn đệm xa hoa nhưng sắc mặt có vẻ tiêu tụy nhợt nhạt.

Đối mặt với Phượng Kỳ, con ngươi xanh biếc của người ánh lên vẻ kinh ngạc, hốc mắt ngấn lệ bỗng chớp động.

Bờ môi hắn nhếch lên thành nụ cười: “Thấy rõ ràng rồi chứ?” Thấy Thái Hậu nhẹ gật đầu, mới buông tay xuống

Thái Hậu đột nhiên ngồi dậy, dùng hai nắm đấm liên tiếp đánh hắn giống như là đang phát tiết. Cuối cùng còn nắm lấy tay hắn, hung hăng cắn mạnh vào mu bàn tay.

Phượng Kỳ cũng chỉ là cau mày chứ không hề né tránh.

Cũng không biết đã trải qua bao lâu, Thái Hậu rốt cuộc cũng mệt mỏi, nước mắt thì nhau rơi xuống: “Lạc, Lạc nhi...!”

“Chính là hài nhi, mẫu hậu!”

“Ngươi... cái tên tiểu tử này, còn nhớ tới trên cõi đời này có một người là mẫu hậu của ngươi sao?”

Hắn nghe xong mỉm cười quỳ xuống: “Mẫu hậu, hài nhi trở về thăm người.”

Thấy thế, đương triều Thái Hậu một mực ôm chặt lấy hắn khóc vô cùng thảm thiết.

Phượng Kỳ đứng dậy ôm người vào trong ngực nhẹ nhàng dụ dỗ: “Được rồi, mẫu hậu đừng khóc, người biết hài nhi vẫn luôn không thể chịu nổi khi nhìn thấy nước mắt của người mà!”

“Nếu thật không thể chịu nổi, thì tại sao năm đó ai gia xin ngươi đừng đi, ngươi vẫn độc ác tuyệt tình mà đi như thế hả?”

Hắn cười cợt: “Bởi vì nước mắt của người khi đó cũng không đáng tiền bằng bây giờ đâu?”

“Nói gì vậy?” chu đôi môi đỏ mọng, điệu bộ có mấy phần giống như là đang làm nũng với nhi tử: “Sớm biết ngươi sẽ làm ai gia đau lòng như vậy, năm đó

cũng không nên sinh hạ cái tên tiểu quý như ngươi. Hại ai gia những năm gần đây sầu muộn, lo lắng cho ngươi khiến đầu bạc trắng cả rồi!”

“Mẫu hậu, người còn trẻ. Mái tóc này mỹ lệ thanh khiết nào có nửa cây tóc bạc? Dù nói mẫu hậu làm tí ti của hài nhi, tất cả mọi người ai cũng sẽ tin.”

Phượng Kỳ đối với lời nói của người đều thuận theo, lời ngon tiếng ngọt không ngừng nói ra miệng.

Thái Hậu bị hấn nói muốn tức cũng không được, muốn giận cũng không xong. Mãi tới khi khước mắt liếc thấy một bóng người vẫn đang đứng trước cửa, không khỏi nhú mày.

“Lạc nhi, vị cô nương này là...”

Vốn là đang đứng xem cảnh phụ mẫu hai người nhiều năm mới gặp lại, thật là cảm động, lúc này Đoạn Cửu Ngân mới đột nhiên hồi hồn, vội vàng quỳ xuống hành lễ: “Đoạn Cửu Ngân tham kiến Thái Hậu nương nương!”

“Mẫu hậu, Đoạn Cửu Ngân chính là con dâu tương lai của người, người thấy thế nào? Ánh mắt của hài nhi không tệ đấy chứ?” Phượng Kỳ một tay đỡ nàng đứng lên, kéo tới trước mặt mẫu hậu, trên khuôn mặt tuấn tú vẫn hiện lên vẻ mặt bất cần.

Thái Hậu cẩn thận đánh giá Đoạn Cửu Ngân, tuy là nàng đang mặc một bộ quần áo dạ hành nhưng mi thanh mục tú, hai mắt lấp lánh có hồn. Mặc dù là nữ nhi nhưng không bởi vì thấy mình mà khiếp sợ hay khúm núm.

Nàng đứng cùng nhi tử trông thật đẹp đôi!

Không nhận được Thái Hậu vội vàng cúi đầu trên giường, ánh mắt nhu hòa nhìn ngắm nàng:

“Nếu ai gia nhớ không nhầm, nàng là tiểu nữ nhi của Đoạn Tĩnh Minh_ Đoạn tướng quân.”

Đoạn Cửu Ngân vội vàng gật đầu: “Phụ thân Cửu Ngân đúng là tướng quân đương triều Đoạn Tĩnh Minh!”

Thái Hậu khẽ mỉm cười: “Mặc dù ai gia chưa từng thấy qua nàng, nhưng nhớ hai năm trước Hoàng Thượng tuyển tú nữ có đem nàng liệt vào danh sách. Tin tức vừa lan ra, Đoạn tướng quân lập tức chạy tới cầu xin ai gia, nói nàng có chí tòng quân, muốn được làm tướng quân đốc sức vì triều đình, chứ không có ý muốn vào cung làm phi.”

Nghe đến đây Phượng Kỳ kéo nàng vào trong ngực: “Mẫu hậu, thật may là lúc đó người đồng ý với Đoạn lão tướng quân, nếu không giờ phút này sao có thể tới lượt hài nhi!”

Thái Hậu vô cùng tức giận, trợn mắt nhìn nhi tử một cái: “Cái tên này, ngươi là kẻ không có lương tâm...”

Bất chợt ngoài cửa truyền đến một hồi tiếng bước chân dồn dập, vang lên tiếng thỉnh an hốt hoảng của Tiểu Hi cung nữ thân cận bên cạnh Thái Hậu:

“Thái Hậu, Hoàng Thượng tới thỉnh an người!”

Nghe thấy Hoàng Thượng đang tới, khuôn mặt cười cợt của Phượng Kỳ trong nháy mắt biến đổi: “Mẫu hậu, hài nhi đi trước có cơ hội lần sau sẽ tới thăm người!”

Đúng lúc hấn xoay người định thoát ra theo đường cửa sổ thì Hoàng Thượng đã đẩy cửa bước vào.

“Lạc đệ, ngươi cứ như vậy không gặp trăm mặt một lần sao?”

Một thân long bào, Hoàng Thượng tia máu hằn lên trong mắt, trầm giọng chất vấn. Hiển nhiên là đang lo toan việc quốc sự, chưa có nghĩ ngơi.

Mới vừa rồi nghe tin báo của tên tiểu thái giám thân cận, phát hiện dấu chân người ra vào hậu hoa viên bằng bí đạo. Mà bí đạo đó là chỗ hời hợt hấn cùng đệ đệ thừa dịp mẫu hậu và phụ hoàng không để ý nhẹ nhàng chuồn ra khỏi cung.

Kể từ tám năm trước khi Lạc đệ rời cung, nơi đó cũng trở thành cấm địa.

Lần này Lạc đệ hồi kinh, đã có mật thám hồi báo cho hấn từ trước. Chỉ là, hấn không nghĩ tới Lạc đệ không kịp chờ đợi đã sớm vào cung.

Đoạn Cửu Ngân nhìn thấy Hoàng Thượng, liền lập tức tiến lên hành lễ, đồng thời len lén quan sát hai huynh đệ.

Bọn họ tuy là cùng mẹ sinh ra, dung mạo Hoàng Thượng rất giống tiên hoàng còn Phượng Kỳ với Thái Hậu lại có tám chín phần giống nhau.

Khó trách, nàng làm quan trong triều đã nhiều năm, mặc dù đã diện kiến thánh nhan nhưng lại chưa bao giờ nghĩ tới Phượng Kỳ cũng là con cháu Hoàng thất.

Phượng Kỳ thấy không chạy thoát, dứt khoát quay người lại: “Hoàng Thượng đã lâu không gặp, thảo dân thỉnh an Hoàng Thượng!”

Một tiếng thảo dân rõ ràng kia, khiến quan hệ của hai huynh đệ họ trở nên xa cách.

Hoàng Thượng sợ run, Thái Hậu mất hồn, chỉ có Đoạn Cửu Ngân là bình tĩnh. Xem ra là nàng đoán quả nhiên không sai.

Nguyên nhân khiến cho Phụng Kỳ không chịu hồi kinh chính là đương kim Thánh Thượng.

Hoàng Thượng âm trầm nhìn đệ đệ đang quỳ dưới đất, chốc lát hắt nắm chặt hai tay: “Lạc đệ, Đoạn tiểu tướng quân hãy bình thân.”

Hai người đồng thời đứng dậy, nhưng sự xuất hiện của Hoàng Thượng khiến cho không khí thân thiện trong phòng trở nên nặng nề.

Thái Hậu thấy thế, tinh thần cũng trở nên căng thẳng.

Trước mắt hai đứa bé anh tuấn xuất sắc này đều là do mình sinh ra, vốn là huynh đệ tốt, chỉ vì lời tiên đoán đó bỗng đưa tới cục diện của ngày hôm nay.

Thái Hậu ho nhẹ một tiếng, thử hóa giải không khí ngột ngạt giữa hai người: “Hoàng Thượng, ai gia biết huynh đệ các ngươi nhiều năm không gặp nhất định sẽ có nhiều lời muốn nói. Nhưng hiện tại đã là canh khuya, cũng không còn sớm nữa! Lạc nhi vừa hồi kinh đi đường chắc cũng vất vả. Không bằng hiện tại an bài cho Lạc nhi cùng Đoạn cô nương ngủ lại đêm nay, có chuyện gì ngày mai hẳn nói!”

Hoàng Thượng cau mày nhìn bộ y phục dạ hành trên người hoàng đệ, mặt lạnh nhạt, trong lòng cũng biết bây giờ không phải là thời điểm tốt để nói chuyện.

“Có ai không?” rất nhanh có một tên tiểu thái giám chạy vào, quỳ trên mặt đất đợi lệnh.

“Lạc vương gia hồi cung, tối nay sẽ ngủ lại Trường Thanh cung cùng Đoạn tiểu tướng quân, hầu hạ cho chu đáo. Nếu có sai lầm gì hoặc chộc cho Lạc vương gia mất hứng, trẫm sẽ nghiêm trị các ngươi rồi đuổi khỏi cung!”

Tiểu thái giám nghe vậy hết sức lo sợ, vội vàng dập đầu: “Nô tài tuân mệnh.”

Phụng Kỳ bỗng cười lạnh, lên tiếng: “Nếu Hoàng Thượng đã có thịnh tình như thế, tối nay thảo dân xin được ngủ lại trong Hoàng cung. Đây không phải là do thảo dân sợ thiên uy của Hoàng Thượng, mà thực sự là trong người đã rất mệt mỏi.”

Nói xong cũng không để ý tới thần sắc khó coi của Hoàng Thượng, dắt Đoạn Cửu Ngân rời khỏi Phụng Hà cung.

Khoe mắt Thái Hậu vẫn còn động lại mấy giọt lệ: “Hoàng Thượng, người sao phải bức bách Lạc nhi đến vậy?”

Hoàng Thượng đau khổ cười một tiếng: “Mẫu hậu, trẫm cũng chỉ muốn chịu trách nhiệm vì sự tùy hứng của mình năm đó!”

“Thậm chí không tiếc lấy cả giang sơn Uyển Quốc ra đặt cược hay sao?”

Chỉ một câu chất vấn khiến Hoàng Thượng thật lâu cũng không thể trả lời.

Phụng Kỳ được tiểu thái giám an bài vào nghỉ ngơi trong Trường Thanh cung đây cũng chính là tẩm cung trước kia của hắn. Kể từ năm mười lăm tuổi được phụ hoàng phong làm Lạc vương gia, hắn mới chuyển đến Lạc vương phủ bên ngoài hoàng cung. Từ đó, Trường Thanh cung trở thành nơi Lạc vương gia ở lại nghỉ ngơi mỗi lần vào cung thảo luận chuyện quốc gia với Hoàng Thượng.

Tỉ mỉ quan sát, hắn không khỏi cảm khái. Tất cả đã trôi qua như mây bay, hoàng cung sớm bị hắn xếp vào cấm địa của kiếp này, nếu không vì Đoạn Cửu Ngân...

Hắn đột nhiên cau mày ánh mắt sắc lạnh: “Là ai?”

Thính giác bén nhạy, hắn nhận ra ngay ngoài cửa có tiếng bước chân mặc dù rất khẽ. Khi hai cánh cửa nhẹ nhàng mở ra, người đang đứng ngoài cửa chính là đương kim Hoàng Thượng _ Lý Đình Tuyên.

Đêm khuya yên tĩnh, thái giám và cung nữ cũng đã ngủ. Tuy nói Thái hậu đã có chỉ, hai huynh đệ có chuyện gì để mai nói, nhưng Hoàng thượng hiển nhiên đã không đợi được.

Phụng Kỳ nhìn thấy đối phương, không quỳ, không hành lễ, vẻ mặt lạnh nhạt như đang nhìn một người xa lạ.

Đối với thái độ kiêu căng này, hoàng Thượng lơ đãng khép cửa, rồi tiến gần hắn, đáy mắt lóe nên thần sắc phức tạp: “Lạc đệ, trẫm cho là... đời này , kiếp này ngươi sẽ không bước vào hoàng cung nữa bước.”

Hắn lãnh khốc cười một tiếng, hàm chứa mười phần trào phúng: “Nếu Hoàng thượng nhìn thảo dân không được vừa mắt, trời vừa sáng thảo dân lập tức rời cung!”

“Ngươi biết rõ ý trẫm không phải như vậy !”

Lạc Đình Tuyên lên ngôi từ năm mười sáu tuổi tới nay, luôn được văn võ bá quan kính ngưỡng , được thiên hạ chiêm bái, lâu rồi trước mặt hắn không có kẻ nào dám bày tỏ uất khí tới mức này? Nhưng hắn biết trên đời này người duy nhất dám khiêu chiến với uy quyền của hắn chính là đệ đệ ruột _ Lý Đình Lạc.

“Đã trễ thế này, Hoàng Thượng tới tìm thảo dân là có chuyện gì?”

“Lạc đệ, ta tin tưởng đối với chiến sự gần đây của Uyên Quốc và Đột Quyết ngươi cũng có nghe qua. Hôm nay hai nước chiến sự vô cùng căng thẳng, đại tướng quân Đột Quyết Mục Tất Nhĩ lại khinh người quá đáng, trẫm... Chỉ là hy vọng ngươi có thể trở về giúp trẫm...”

“Hoàng Thượng!” Phụng Kỳ ngạo mạn liếc hắt một cái: “Ngài hẳn còn nhớ tám năm trước ở chính nơi này, thảo dân đã từng thề đời này kiếp này sẽ không nhúng tay vào chính sự của Uyên Quốc. Uyên Quốc... cùng ta đã không còn có quan hệ gì.”

“Ngươi vẫn để tâm tới sự kiện năm đó sao?”

“Người vẫn để tâm tới sự kiện năm đó là ngài, không phải ta!”

“Được, trẫm thừa nhận năm đó là trẫm có lỗi trước, không nên hoài nghi ngươi. Trẫm nhận lỗi trước mặt ngươi, có được không?” Đặt một cánh tay lên vai Phụng Kỳ, lại nói: “Lạc đệ chúng ta là huynh đệ ruột. Cả hoàng cung này hai chúng ta so với ai cũng thân thiết hơn! Không cần đấu với trẫm tới cùng như vậy, hiện tại trẫm rất cần ngươi...”

Hắn không khách khí thoát khỏi cánh tay Hoàng Thượng, bỏ qua vẻ mặt kinh ngạc của đối phương: “Hoàng Thượng không nên ép ta làm trái lời thề năm đó. Từ tám năm về trước khi ta thề với trời, ta sẽ không mang theo người nào của Uyên Quốc, cũng không xen vào những điều thị phi trong triều đình Uyên Quốc nữa. Tất cả đều không còn liên quan tới ta nữa rồi!”

“Nhưng mà một nửa giang sơn này cũng là của ngươi, Lý Đình Lạc.”

“Hoàng Thượng, năm đó khi người hoài nghi ta, sao ta không hề cảm thấy một nửa giang sơn của Uyên Quốc lại có phần của ta?” Phụng Kỳ không ngần ngại cười cợt hắt, giống như vào thời khắc này, người đang đứng trước mặt _ Đế vương có thể hiệu lệnh thiên hạ _ căn bản không hề đáng giá.

Hoàng thượng bị đá kích lớn, nhắm mắt lại thở dài một tiếng: “Nếu trẫm nhường lại ngôi vị cho ngươi liệu có thể làm dịu đi sự thương tổn năm đó, khiến ngươi chịu ra sức vì triều đình, trẫm nguyện ý chấp tay dâng tặng cho ngươi. Chỉ là hy vọng dân chúng trong thiên hạ có thể an ổn mà sống, không còn phải chịu cảnh chiến tranh loạn lạc. Về phần ngôi vị đế vương do ai ngồi, cũng không sao cả...”

Phụng Kỳ ánh mắt thoáng qua chút khiếp sợ, ngay sau đó lại buông tiếng cười lạnh: “Đáng tiếc, ta không hề mơ tưởng tới ngôi vị Hoàng Đế.”

Đối với thái độ kinh miệt của hắn, Hoàng Thượng cũng không giận chỉ cười nhạt một tiếng: “Lạc đệ, trẫm đề nghị ngươi nên suy nghĩ một chút, thời gian không còn sớm, ngươi hãy đi nghỉ ngơi, có lời gì ngày mai nói tiếp!”

Nói xong liền xoay người, khép cửa đi thẳng.

Phụng Kỳ cao ngạo đứng nghiêm như đang có điều phải suy nghĩ. Đột nhiên từ phía sau có bàn tay ôm ngang lưng hắn.

Hắn không quay đầu lại: “Nàng đều nghe thấy?”

Đoạn Cửu Ngân gật đầu: “Những năm gần đây người không chịu hồi cung, là bởi vì Hoàng Thượng?”

Phụng Kỳ xoay người, nhìn sâu vào mắt nàng, bên môi hiện nên nụ cười đùa giỡn: “Nàng có biết, ta cùng Hoàng Thượng đến tột cùng vì sao lại biến thành cục diện như ngày hôm nay không?”

Nàng ngẩng mặt lên, nhíu mày: “Từ xưa tới nay, tranh đấu trong hoàng tộc không tránh khỏi một chữ Quyền. Nếu ta đoán không sai, năm đó Hoàng Thượng... từng có hành động hoặc ý nghĩ loại bỏ chàng.”

Hắn ngỡ ngàng trong chốc lát sau đó lộ ra nụ cười thương thức: “Cửu Ngân, ta không thể không thừa nhận nàng rất thông minh.” Hắn kéo nàng ngồi xuống giường: “Ta chỉ kém Hoàng Thượng ba tuổi, trong hoàng tộc thì hoàng tử căn bản không có huynh đệ thân tình, kể cả là do một mẹ sinh ra cũng vậy. Nhưng ta với Hoàng Thượng từ nhỏ đã rất hòa thuận, huynh đệ tình thâm.”

“Chúng ta một văn, một võ trong mắt phụ hoàng đều rất xuất sắc, phụ hoàng thiên về văn vì vậy phong hắn làm Thái Tử và phong ta làm Lạc vương gia, cùng làm phụ tá cho Hoàng Thượng, dốc sức vì sự nghiệp của Uyên Quốc. Ta cơ hồ không màng tới tính mạng mình, chỉ vì giúp hắn có thể an ổn trở thành kẻ đứng trên vạn người.”

Năm đó, Lạc vương gia chiến tích vô cùng lừng lẫy, cũng là câu chuyện được dân chúng Uyên Quốc thường xuyên ca tụng trong lúc trà dư tửu hậu.

Mặc dù khi đó nàng còn rất nhỏ, lại một lòng mong mỏi có thể cùng Lạc vương gia trong truyền thuyết kia ra trận giết giặc.

“Nhưng khi ta thắng trận hồi kinh thì bị giam cầm trong Lạc vương phủ, không được đi ra ngoài dù chỉ một bước.”

“Tại sao?!” Đoạn Cửu Ngân đa đầu tê dần

Phụng Kỳ khóe miệng cười nhạt: “Bởi vì khi đó Uyên Quốc xuất hiện một nhà tiên tri vĩ đại, hắn tiên đoán mẫu hậu sinh hạ Văn Long Vũ Long. Mặc dù giang sơn đang ở trong tay Văn Long, nhưng có một ngày sẽ bị Vũ Long đoạt lấy.”

“Ý của chàng là, vị tiên tri kia cho rằng sớm muộn gì có một ngày chàng sẽ...soán vị.” Nàng đối với lời tiên tri đáng sợ này kinh hãi mãi không thôi.

“Hoàng Thượng sau khi nghe lời tiên tri này, lo lắng sự tồn tại của ta sẽ ảnh hưởng tới hoàng vị của hần cho nên muốn loại trừ ta. Đầu tiên là hần nhốt ta trong Lạc vương phủ, loại bỏ hoàn toàn quyền thế của ta, thậm chí ngay cả người làm trong vương phủ cũng được thay đổi hoàn toàn.”

Hần lộ ra nụ cười khổ: “Nàng biết không? Lúc đó, ta ngay cả đi ngoài đều có mười mấy đôi mắt nhìn chăm chăm nhìn chăm chăm...”

Nghe đến đó, Đoạn Cửu Ngân càng ôm chặt lấy hông hần: “Không cần nói nữa Phụng Kỳ! Mặc kệ những gì đã xảy ra, mọi chuyện đều đã qua, đã qua...”

Phụng Kỳ hồi tưởng lại cảnh tượng quần bách năm đó, trên khuôn mặt tuấn tú hiện lên nét ưu thương: “Hoàng Thượng là ca ca mà ta đây tôn kính nhất đời, vì dành giang sơn cho hần ta sẵn sàng hi sinh cả tính mạng, hần vì giang sơn lại muốn lấy đi tính mạng của ta! Buồn cười nhất chính là thời điểm hần sai người bí mật trừ khử ta, thì tra ra nhà tiên tri đó là gian tế Thất hoàng tử phải đến!”

“Thất hoàng tử?!”

“Không sai Thất hoàng tử cũng là một tướng quân đi ra chiến trường cùng ta. Năm đó Hoàng Thượng mang binh quyền trao vào tay ta, tự nhiên trong lòng Thất hoàng tử nảy sinh đồ kỵ. Lại thấy Hoàng Thượng tin tưởng ta, sủng ái ta, liền suy nghĩ mọi biện pháp nhằm khích bác tình cảm tốt đẹp của huynh đệ ta, cho nên hần mới đi tìm một đạo sĩ giang hồ thổi thà rồi dựng lên lời tiên đoán quỷ quái gì đó mà Văn Long Vũ Long. Khi Hoàng Thượng tra rõ tất cả, liền lập tức hạ chỉ đem Thất hoàng tử cùng mấy trăm người trong phủ tử hình trong một đêm.”

Nói đến đây, hần đột nhiên cười cười: “Thật sự là một tấn tuồng quá nhảm chán trong cung đình, có đúng không?”

“Cũng bởi vì điều này chàng mới quyết tâm buông tha binh quyền, ẩn cư trên đảo Thần Tiên không màng tới chính sự triều đình?”

Đoạn Cửu Ngân đã hiểu.

Hồi tưởng lại khoảng thời gian hai người cùng ở Thần tiên đảo, mỗi lần gặp thuyền quan, hần sẽ tìm mọi cách trêu chọc hành hạ. Nghe được tin tức Đột Quyết tấn công Uyên Quốc cũng không hề ra tay hỗ trợ, còn tỏ vẻ không hề liên quan tới mình. Chính bởi hần đã vì Uyên Quốc bỏ ra nhiều công sức, vậy mà kết quả lại là sự nghi kỵ của Hoàng Thượng, suýt nữa còn mang họa sát thân.

Không nhịn được điều đó, nàng dùng sức ôm chặt thân thể hần, đem khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào trước ngực hần: “Phụng Kỳ ta biết rõ điều làm cho chàng đau lòng không phải là mất đi binh quyền, mà là mất đi tấm chân tình đối với người huynh đệ mà chàng tin tưởng nhất!”

Phụng Kỳ thân thể cứng đờ, cổ họng không khỏi nghẹn ngào khi nhớ lại chuyện cũ.

Những năm qua xông xáo chốn giang hồ, ngoài mặt hần luôn là bộ dáng tươi cười, tư thái bất cần đời nhìn xuống mọi người.

Nhưng có ai biết nội tâm hần vô cùng đau đớn, có nhà mà không thể về, có người thân nhưng lại không thể gặp mặt, vác trên lưng quá nhiều áp lực cùng khổ sở, vẫn phải tỏ ra bộ dáng tươi cười cho thiên hạ xem.

Trong bóng đêm yên tĩnh, hần mới để lộ ra sự yếu ớt của mình, nhớ tới mẫu hậu đang ở kinh thành xa xôi, nhớ tới Hoàng Thượng ca ca từng cùng hần chơi đùa, cùng hần ngâm thơ, cùng hần lớn lên.

Rõ ràng là những chuyện đã rất lâu rồi, sao vẫn mãi khắc sâu như vậy?

Hần muốn tìm người tâm sự, nhưng thiên hạ rộng lớn lại không có người nào hiểu được nỗi khổ của hần!

Cho tới hôm nay, khi hần toát ra nỗi thống khổ cùng sự yếu ớt trong lòng thì sự u ám trong quá khứ đã không còn nữa, mà là một đôi tay mềm yếu và tràn đầy ấm áp đang ôm chặt hần, an ủi hần.

Cửu Ngân, kiếp này chỉ cần có nàng là đủ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hải Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Sáng sớm hôm sau, Phụng Kỳ mang Đoạn Cửu Ngân đi tới Phụng Hà cung chào từ biệt mẫu hậu, Thái Hậu mặc dù lưu luyến khó dời nhưng nhớ tới năm đó hoàng thượng vì bản thân mà động sát cơ với hần. Thái Hậu đành phải "nhấn" ... cố gắng đè nén cảm xúc xuống đáy lòng, ân cần dặn dò hần phải

chăm sóc tốt bản thân.

Thừa dịp Hoàng Thượng đang lên triều, hấn mang theo Đoạn Cửu Ngân rời khỏi hoàng cung

Trên những con phố trong kinh thành vẫn là sự phồn vinh, tuy hai người mặc quần áo hết sức bình thường, nhưng không thể nào che lấp khí thế vương giả bẩm sinh trên người Phụng Kỳ.

Tuy Đoạn Cửu Ngân là nữ nhi, nhưng từ nhỏ đã cùng phụ thân sống trong quân doanh, toàn thân cũng tỏa ra một cỗ anh khí bức người.

Hai người cứ như vậy không hề kiêng kị đi dạo quanh khắp các con phố trong kinh thành, trên đường không biết đã có bao nhiêu cô nương liên tiếp liếc mắt đưa tình với Phụng Kỳ.

Nhưng hấn hoàn toàn giả như không thấy, chỉ thân mật nắm tay Đoạn Cửu Ngân đi về phía trước.

Nàng không nhận được len lén quan sát sắc mặt hấn, nhớ lại mấy tháng trước hai người vẫn còn là kẻ đối địch của nhau, hôm nay lại nhân nhả tự tại nắm tay nhau mà tuyên cáo cho người đời biết quan hệ mật thiết của họ.

"Cửu Ngân, nàng đang suy nghĩ gì?" Nàng quay sang nhìn hấn cười cười, bất giác nắm chặt lấy tay hấn: "Đương nhiên đang suy nghĩ, chàng thật là thô thiển, đường hoàng đi dưới chân Thiên Tử không để ý tới ánh mắt của mọi người mà lôi lôi kéo kéo ta, khắp thiên hạ này đại khái cũng chỉ có chàng mới làm ra loại chuyện như vậy thôi!"

"Cửu Ngân!" Phụng Kỳ xấu bụng trừng mắt nhìn nàng: "Nàng như vậy là đang trách ta không lập tức đón nàng vào cửa danh chính ngôn thuận làm lão bà của ta sao?"

Nàng trừng mắt nhìn hấn, nam nhân này thật là, luôn đem chuyện yêu đương ra để trêu chọc nàng, nhưng nàng không thể nổi giận với hấn được.

Phụng Kỳ thấy khuôn mặt nàng ửng hồng, đáy lòng liền thấy hoan hỉ: "Đi!!! ta mang nàng tới một nơi, chỉ là không biết còn ở đó hay không? chúng ta đi thử vận khí một chút..."

Nói xong hấn dắt Đoạn Cửu Ngân rẽ vào một cái ngõ hẻm, bây giờ là sáng sớm nên có rất nhiều quán hàng rong đã dọn ra, thi nhau chào mời khách trên đường.

Hấn nhìn xung quanh trong chốc lát, hai mắt chợt sáng lên: "Tiệm này vẫn còn nha!"

Cách đó không xa có một cửa hàng có treo bảng hiệu của tiệm bánh bao, cửa hàng mặc dù không lớn nhưng khách ra vào tấp nập.

Phụng Kỳ mang theo Đoạn Cửu Ngân chọn một vị trí ngồi xuống.

Tiểu nhị vội vàng bước tới: "Hai vị khách quan, hai vị muốn gọi món gì?"

"Hai lồng bánh bao, hai chén đậu nành nóng, thêm chút thức ăn, tất cả là hai lượng."

"Vâng, được hai vị chờ cho một chút..."

Đoạn Cửu Ngân mặc dù cũng lớn lên ở kinh thành từ nhỏ, nhưng cũng chưa từng đến những chỗ như thế này ăn cơm, không nhận được tiến tới bên tai hấn nói nhỏ:

"Không nghĩ tới chàng lớn lên trong cung mà vẫn có cơ hội ra đây ăn cơm, Phụng Kỳ đây không phải được gọi là vui cùng niềm vui của dân chúng chứ?"

Phụng Kỳ thấy nàng lại gần, vui mừng, nhân cơ hội hôn trộm, nhìn nàng muốn nổi giận, hấn lập tức nắm đôi tay nhỏ bé của nàng lấy lòng: "Chớ giận, chớ giận, ta nói cho nàng hay cửa hàng bánh bao này đã từng là nơi ta và ca ca thích nhất. Nàng đừng thấy cửa hàng này nhỏ, bên trong bài trí đơn giản mà khinh thường, bánh bao ở đây rất ngon, sữa đậu nành cũng rất đặc biệt...uống...uống..."

"Ta còn nhớ hồi nhỏ ta cùng ca ca thường bị ép phải học Tam Cương Ngũ Thường tới chán ngán, chúng ta thường thừa dịp lão Thái Phó không để ý, trộm lệnh bài xuất cung của thái giám chạy tới nơi đây ăn bánh bao, kết quả bị phụ hoàng phái thị vệ tới bắt được, lòi trở về đánh cho mấy roi..." Hồi tưởng lại những năm tháng thơ ấu cả người, mắt hấn tràn ngập vẻ hạnh phúc.

Dù hấn sinh ra trong hoàng tộc vô cùng tàn khốc nhưng hấn có những kỉ niệm đẹp luôn in sâu trong tâm trí hấn, có được sự thương yêu của phụ hoàng mẫu hậu và huynh trưởng, những điều đó cả đời này hấn không thể nào quên được.

Đoạn Cửu Ngân kinh ngạc nhìn khuôn mặt hấn không còn chút đùa cợt, cũng không còn một chút hài hước nào, chỉ còn lại biểu tình của một người đang chìm đắm trong những hoài niệm tốt đẹp.

Mấy năm qua hấn phiêu bạt bên ngoài, có vô số sản nghiệp, được mọi người sùng bái, nhưng những ưu thương trong lòng hấn có mấy người biết được?

Nàng nắm chặt bàn tay thô ráp của hấn: "Phụng Kỳ thật ra thì chàng luôn không thể vứt bỏ tình cảm huynh đệ với Hoàng Thượng."

Tìm loạn nhịp trong chốc lát, chân mày hắn không tự chủ cau lên. Lúc này tiểu nhị đã bê thức ăn tới thấy dung nhan anh tuấn đang nở nụ cười mà hiện tại lại trầm hẳn xuống, có chút hoảng sợ.

“Nếu nàng đang muốn khuyên ta làm hòa cùng người kia, thì không cần phải phí sức.” Nói xong hắn cầm lấy bánh bao thân nhiên ăn.

Còn nhớ lúc nhỏ, hắn thường bị các hoàng tử lớn hơn khi dễ, mỗi lần như vậy, đều là ca ca đứng ra che chắn cho hắn, vì hắn mà hứng chịu đòn roi, hại hắn và ca ca lần nào cũng thương tích đầy mình.

Từ đó trở đi, hắn mới nghĩ không muốn mình bị tổn thương biện pháp duy nhất chính là phải trở nên mạnh mẽ

Cho nên mới năm tuổi hắn đã ra sức tập võ từ đó về sau ca ca đều do hắn bảo vệ.

Ngày qua ngày, năm qua năm, tình cảm huynh đệ ngày càng thân thiết, cho tới khi bị lợi ích quyền lực làm thay đổi tất cả. Hắn hận sự ích kỉ của hoàng huynh, vì quyền lực mà cả huynh đệ tình thân cũng không cần.

Nhưng mà, coi như đáy lòng vẫn còn oán hận thì cũng để làm gì?

Nghĩ đi, nghĩ lại, lòng hắn dâng lên một cỗ phiền muộn: "Cửu Ngân, hiện nay thân thể cha nàng cũng không còn đáng ngại nữa, lựa thời gian chúng ta về đảo Thần Tiên thôi!"

“Này...”

Lúc này, phó phòng đột nhiên truyền tới một hồi huyền ảo.

Chỉ thấy mấy nam tử trang phục kì quái đang ngồi phách lối chính giữa cửa hàng, một người trong đó vỗ mạnh xuống mặt bàn: "Tiểu nhị đâu? Còn không mau ra đây phục vụ gia gia người?"

Tiểu nhị lập tức tiến lên chào đón, mặc dù rất sợ hãi nhưng vẫn tươi cười hỏi: "Đây chẳng phải là Hạng đại gia sao? Ngài hôm nay sao lại rảnh rỗi tới thăm tiểu điểm này của chúng ta ah!"

“Con mẹ nó, ít nói nhảm, nhanh lên một chút đem hết thức ăn ngon, rượu tốt trong tiệm các người lên đây cho đại gia, chậm trễ ta sẽ phá tan tiểu điểm này của các người”

Mấy bàn xung quanh đang ăn điểm tâm, thấy thế lộ vẻ sợ hãi vội vàng tính tiền rồi rời đi.

Tiểu nhị thấy vậy vội vàng gọi chuẩn bị rượu thịt và thức ăn, chỉ sợ sẽ đắc tội với bọn người hung ác này.

Chỉ có Phượng Kỳ cùng Đoạn Cửu Ngân là vẫn ngồi yên lặng, điềm nhiên ăn. Đoạn Cửu Ngân cau mày chăm chú quan sát bọn người ngoại tộc này, phát hiện trang phục của bọn chúng có chút quen mắt...

“A, bọn đáng chết này là người Đột Quyết!”

Nàng vừa định đứng dậy thì bị Phượng Kỳ nhanh tay kéo lại, cũng dùng ánh mắt nhắc nhở nàng chớ làm loạn: "Không nên manh động!"

“Nhưng bọn chúng thật là quá đáng mà!”

Phượng Kỳ cau mày lạnh lùng nói: "Coi như hiện tại nàng giết chết bọn chúng thì sao nào? Người Đột Quyết từ trước tới giờ cạy mạnh không hề nói tới đạo lý, bây giờ nàng chọc vào bọn họ chính là cho chúng cái cớ để tấn công Uyên Quốc."

Đoạn Cửu Ngân nghe xong mặc dù vẫn muốn xen vào nhưng những lời Phượng Kỳ nói cũng không phải là không có lý.

Hiện tại, đang là thời điểm chính sự nhạy cảm của Đột Quyết và Uyên Quốc, nếu có một ngọn gió làm lay động ngọn cỏ, ngược lại tạo cơ hội cho Đột Quyết.

Nàng không nhìn được liếc nhìn Phượng Kỳ, phát hiện ra, hắn vẫn rất lo lắng cho an nguy của Uyên Quốc.

Mặc dù nhìn vào thấy Uyên Quốc yên bình, dân chúng vẫn an ổn sống, nhưng ngay giữa kinh thành Uyên Quốc lại có người Đột Quyết mang đao thương đi khắp nơi làm loạn gây nên bầu không khí u ám.

Không lâu sau lại có tin tức, quan quân đóng tại vùng lân cận của Đột Quyết bị tấn công bất ngờ, bị đánh đến vô cùng chật vật.

Chuyện này khiến triều đình khiếp sợ, văn võ bá quan đồng thời góp lời, hi vọng hoàng thượng có thể phái binh tấn công Đột Quyết, nhưng hoàng thượng lại nói, thiên hạ này tướng lĩnh duy nhất thích hợp mang binh đi đánh Đột Quyết, trừ Lạc Vương Gia, hắn sẽ không phải người thứ hai.

Quần thần không hiểu, sau mới truyền ra tung tích Lạc Vương Gia đã hồi kinh, hiện nay đang ở trong phủ Đoạn tướng quân.

Lạc Vương Gia lại tuyên bố, có thể lấy mạng của hắn, nhưng muốn hắn mang binh đánh giặc, không có cửa đâu.

Hoàng thượng cùng Lạc Vương Gia cứ như vậy giằng co mấy ngày, ngoài quan ải lại liên tiếp truyền đến tin dữ thù thành thất bại.

Quần thần không khỏi vô cùng lo lắng, nhưng binh quyền nắm giữ ở trong tay hoàng thượng, hần không hạ mệnh lệnh, ai cũng không có biện pháp.

Đoạn Cửu Ngân mấy lần khuyên Phụng Kỳ nói chuyện cùng Hoàng Thượng, nhưng hần lựa chọn trốn tránh không gặp, ngay cả Hoàng Thượng phải thái giám đến mời hần vào cung, hần cũng viện cớ, nói thân thể không thoải mái cự tuyệt diện kiến.

Mất thấy tình thế càng ngày càng khẩn trương, Hoàng Thượng chậm chạp không chịu phái binh tiến đánh, tướng lĩnh Đột Quyết cho là Uyên Quốc sợ, càng thêm không kiên nhẫn.

"Người rốt cuộc muốn thế nào?"

Đoạn Cửu Ngân cùng Đoạn Tĩnh Minh không ngừng ở bên khuyên nhủ nhiều ngày, Phụng Kỳ rốt cuộc cũng thấy vô cùng phiền phức.

Vào đêm, thừa dịp cung nhân chưa chuẩn bị, hần một thân y phục dạ hành lén vào hoàng cung, đi tới Ngự thư phòng.

Thấy Hoàng Thượng, hần cũng không quỳ xuống, hiên ngang đứng tại chỗ chất vấn.

Hoàng Thượng vừa thấy hần, trong lòng hoan hỉ vội vàng phía sau thư án đi ra. "Lạc đệ, người rốt cuộc cũng chịu tới gặp trẫm rồi."

Phụng Kỳ trừng mắt nhìn hần. "Hoàng Thượng, hiện tại cũng không phải là thời điểm để người giận dữ, đại binh Đột Quyết đã lấn át dân chúng Uyên Quốc, thân là thiên tử, người không những không ra sức bảo vệ dân chúng, còn dung túng những tên man di kia muốn làm gì thì làm, ta nghe nói khi lâm triều bách quan dâng tấu, hi vọng người giao ra binh quyền, phái người tấn công Đột Quyết, tại sao người khẳng khái án binh bất động?"

Hoàng thượng nghe vậy, không khỏi cười một tiếng. "Lạc đệ, nói đi nói lại, người cuối cùng là không yên lòng về giang sơn Uyên Quốc, đúng không?"

Phụng Kỳ không nói, chỉ lạnh lùng nhìn hần chằm chằm.

"Không sai, trẫm cho án binh bất động, đích xác là có lòng riêng, mà lòng riêng của trẫm, chính là Lạc đệ người! Bởi vì, hôm nay người duy nhất có tư cách nắm giữ binh quyền, trừ người Lý Đình Lạc ra, trẫm thật sự không tìm được người thứ hai để chọn, trăm trăm phương ngàn kế, thậm chí không tiếc mạng theo tiếng xấu, chỉ muốn chờ đợi người, hôm nay. trẫm rốt cuộc đã chờ được."

Nghe đến đó, Phụng Kỳ nhất thời lĩnh ngộ tất cả, vẻ mặt cứng lại. "Cho nên trước người loan tin Uyên Quốc không địch lại Đột Quyết, đang ở thế bất lợi, hơn nữa, mấy tháng trước còn truyền tin Mục Tát Nhĩ phách lối cậy mạnh lấn áp dân chúng Uyên Quốc khắp nơi, tất cả, đều là do người giờ trò quỷ?"

Thấy Hoàng Thượng không nói, hần lại tiếp tục suy đoán, "Tiếp, người lại nói cho những đại thần kia rằng trong thiên hạ, người duy nhất có thể trị Đột Quyết chỉ có Lạc Vương Gia, cũng thừa dịp Đột Quyết tạm đình chiến sai người tìm kiếm tung tích của ta, đây tất cả tất cả, đều là người bày ra, mục đích mà người làm như vậy, chính là muốn bức ta phải lộ diện, tiếp lấy binh quyền trong tay người?"

Phụng Kỳ thật sự không dám suy đoán tiếp, bởi vì sự thật này khiến cho hần kinh hãi. Hần vạn vạn không nghĩ tới, Hoàng Thượng cư nhiên lấy giang sơn để làm tiền đặt cược, chỉ vì muốn đền bù lỗi lầm năm đó!

Hoàng Thượng dịu dàng cười cười. "Trẫm ở trước mặt người đã từng nói qua, vì trẫm muốn bù đắp sai lầm đã phạm phải với người. Trẫm không tiếc bất cứ thứ gì."

Phụng Kỳ giận dữ, vung quyền vào mặt hần. "Người điên rồi ư! Coi như người đem Uyên Quốc ra làm tiền đánh cược, thế còn sinh linh khắp thiên hạ này thì sao?"

Bị một quyền này, Hoàng Thượng chỉ dùng tay lau nhẹ vết bầm tím nơi khóe môi. "Người không phải đã từng nói qua, từ xưa Đế Vương là vô tình nhất, trăm ngàn tính mạng của đệ đệ ruột cũng có thể không để ý, thì dân chúng là cái gì?"

Hần lén lút ra quyền, lại thấy Hoàng Thượng nhắm hai mắt, dáng vẻ một mực chờ đợi bị đánh, nắm đấm chột ngừng.

Người này mỗi lời nói ra đều vô cùng lãnh khốc, không phải là muốn làm người con giận của hần chứ? Nhớ khi còn bé, hai huynh đệ giận dữ, khi đó ca ca cũng tùy cho hần đánh chửi.

"Lạc đệ, nếu như người cảm thấy đánh ta có thể nguôi giận, ta để cho người tùy ý."

Kỷ niệm ấu thơ, thoáng như hôm qua, khi đó Lý Đình Tuyên cũng nhắm chặt hai mắt như vậy đáng điệu một mực muốn để hần hả giận.

Phụng Kỳ từ từ buông tay xuống, kéo lấy cổ áo của hần. "Nếu như người cảm thấy làm như vậy là có thể đền bù tất cả những việc từng làm, vậy ta có thể nói cho người biết, người đừng nằm mộng, binh quyền này, ta sẽ không nhận lấy!"

Nói xong, không thèm nhìn hần, nổi giận dùng dưng đi ra ngoài.

"Lạc đệ, có muốn cùng ta đánh cược một chút, sớm muộn gì cũng có một ngày, ta sẽ khiến người đón lấy đạo binh phù này." Hoàng Thượng nhìn theo bóng lưng của hần hồ lớn.

"Hừ! Đánh cuộc thì đánh cuộc, ta sẽ không sợ người." Phụng Kỳ cũng không quay đầu lại.

Kết quả, Hoàng Thượng từ ngày đó giống như là bị kích thích, mượn lý do ngã bệnh, không thiết triều sớm, cũng không phê duyệt tấu chương.

Cả triều đình một phen hốt hoảng, các đại thần từ Tứ Phẩm trở lên rồi rít yêu cầu Tổng Quân thái giám được gặp Hoàng Thượng, nhưng Tổng Quân thái giám truyền lại lời Hoàng Thượng không muốn gặp bất cứ kẻ nào, đem tất cả những đại thần kia bị đuổi về hết.

Vì vậy mọi người lại đem thân quan hướng tới Đoàn Tĩnh Minh, bởi vì bọn họ biết, người có thể thay đổi cục diện này, chỉ có đệ đệ ruột của Hoàng Thượng _ Lạc Vương Gia.

Hắn hiện tại ở trong phủ Đoàn tướng quân, cho nên bọn họ mỗi ngày đều tới cửa tìm Lạc Vương Gia, cố gắng thuyết phục hắn đi khuyên Hoàng Thượng.

Nhưng bọn họ thật không nghĩ tới, muốn gặp Lạc Vương Gia tựa hồ còn khó hơn so với gặp Hoàng Thượng.

Lại thêm mấy ngày, các đại thần vô cùng nóng nảy, đành phải đi cầu Thái hậu, Thái hậu mặc dù là một nữ lưu, nhưng dù gì cũng là mẹ ruột đương kim thiên tử cùng Lạc Vương Gia, lão nhân gia ra mặt, hai nhi tử chắc cũng phải nể nang đôi phần.

Thái hậu bắt đầu đi ra mặt, vẫn không có hiệu quả, hoàng thượng vẫn trốn tránh không gặp; Thái hậu ra chiếu mời Phụng Kỳ vào cung, hắn cũng cự tuyệt không vào diện kiến.

Cuối cùng, Thái hậu không kềm chế được, lén phái người truyền Đoàn Cửu Ngân tới Phụng Kỳ cung gặp mặt.

"Cửu Ngân, ai gia không coi nàng là người ngoài, sớm đã cho rằng nàng là con dâu ai gia, nàng khéo hiểu lòng người, Lạc Nhi lại coi nàng là bảo bối trân trọng, nếu có một ngày nàng cùng Lạc Nhi thành thân, sinh được một đôi long phụng, đó chính là phúc khí của ai gia..."

"Thái hậu, người đừng nói như vậy, Cửu Ngân biết, lần này Thái hậu tìm thần vào cung, hẳn là có chuyện giao phó."

Đoàn Cửu Ngân là người thông minh, hiện tại hoàng thượng cùng Phụng Kỳ đều cố chấp không ai chịu nhường, nàng cũng là thấy ở trong mắt, gặp ở trong lòng.

Mấy ngày nay, Phụng Kỳ chỉ cần nhìn thấy nàng là đều nói chuyện trở về đảo Thần Tiên, nhưng bên ngoài phủ mỗi ngày đều có một đám đại thần coi chừng, áp lực mà cha nàng phải chịu càng ngày càng lớn, nàng khổ khổ xin Phụng Kỳ ngàn vạn lần không được rời đi vào lúc này.

Trong hoàng cung lại truyền tới tin tức hoàng thượng thân thể không được khỏe, không chịu vào triều, thật là trên dưới rối như tơ vò.

Hoàng thượng chỉ buông lời rằng lúc nào Lạc Vương Gia nhận lấy binh quyền, thì hắn sẽ lên triều chủ trì đại cục.

Hai huynh đệ này thật đúng là một người so với một người càng tùy hứng, không biết trong mắt bọn họ đặt thiên hạ và dân chúng ở chỗ nào?

Cho nên lần này Thái hậu phái người gọi nàng vào cung, nàng đã đoán ra mấy phần.

Thái hậu thấy Đoàn Cửu Ngân thông minh lanh lợi như vậy, đáy lòng đối với con dâu tương lai này có rất nhiều hảo cảm, người thân thiết lời kéo tay của nàng. "Lạc Nhi có thể có nàng làm bạn, chẳng những là phúc khí của ai gia, cũng là phúc khí của Lạc Nhi! Cửu Ngân, ai gia hi vọng có thể tự mình làm chủ trì hôn lễ cho các người..."

Đoàn Cửu Ngân sắc mặt đỏ lên. "Thái hậu, hiện tại lấy việc quốc gia đang lâm nguy làm trọng, Cửu Ngân sao dám nghĩ tới những chuyện nhi nữ tình trường."

Một câu quốc gia lâm nguy làm trọng, khiến vẻ mặt Thái hậu bi thương thâm thiết mấy phần. "Cửu Ngân, chắc hẳn chuyện hiểu lầm giữa hoàng nhi cùng Lạc Nhi nhiều năm trước, nàng từng nghe thấy chứ?"

Nàng không dám phủ nhận, gật đầu một cái. "Phụng Kỳ xác thực từng nói qua chuyện này cùng Cửu Ngân."

"Ai! Đều do ai gia lúc ấy không kịp thời ngăn cản, mới gây thành sai lầm lớn, phá hủy tình cảm huynh đệ của bọn họ." Thái hậu vẻ mặt chăm chú nhìn nàng, "Nhưng cái gì qua cũng đã qua, ai gia không hy vọng bị kịch xảy ra lần nữa, theo như lời nàng nói hiện nay quốc gia đang gặp nạn, nhi nữ tình trường, tình huynh đệ những thứ này đều là nói sau, ai gia chỉ là hi vọng quốc thái dân an! Cửu Ngân... coi như là ai gia cầu xin nàng, không cần biết là dùng biện pháp gì, chỉ cần khiến Lạc Nhi mang bình xuất chinh."

Đoàn Cửu Ngân ngăn ra. Mấy ngày nay Phụng Kỳ rất bài xích khi nghe người khác khuyên, mặc dù hắn thương nàng yêu nàng, nhưng nàng cũng không dám bảo đảm hắn sẽ nghe nàng khuyên!

Nhưng, Thái hậu đột nhiên đứng dậy quỳ gối trước mặt nàng. "Cửu Ngân, tương lai Uyên Quốc tất cả dựa vào nàng."

"Thái hậu..." Đoàn Cửu Ngân sợ hết hồn, vội vàng đứng dậy đỡ người. "Thái hậu, người đây là muốn hại chết Cửu Ngân sao?"

"Ai gia quỳ xuống đây, không phải vì mình, không phải vì hoàng nhi, càng không phải là vì đại thần trong triều, mà là cho tất cả sinh linh trong thiên hạ"

này!"

Đoạn Cửu Ngân trong lòng đau xót, cũng quỳ xuống."Thái hậu, tấm lòng của người Cửu Ngân hiểu, mặc kệ Cửu Ngân phải dùng tới biện pháp gì, nhất định sẽ khiến Phụng Kỳ lãnh binh xuất chinh!"

Hôm nay, trong cung ngoài cung đã náo loạn lên hết rồi, duy nhất chỉ có một nơi an tĩnh, chính là hậu viện của Đoạn phủ.

Vào lúc đêm khuya, Phụng Kỳ thường thích leo lên nóc nhà ngắm những vì sao, hiện tại là mùa hè, ban đêm có những cơn gió mát lạnh thổi tới, thật là sáng khoái, ngược nhìn ánh trăng, lại làm cho người ta có cảm giác thư thái.

Nàng lén lút cùng Thái hậu nói chuyện, không cho hắn biết, nhưng hôm nay chứng kiến Thái hậu vì chúng sinh trong thiên hạ mà quỳ xuống. ...

Cho dù biết rất khó khăn, nhưng nàng phải nghĩ ra biện pháp thuyết phục hắn.

Phụng Kỳ nhìn lên trời đêm mờ mờ, thần nhiên nói: "Thì ra là ánh sao trong Đoạn phủ nhìn thật sáng trong, so với trong hoàng cung nhìn cũng sáng hơn nhiều."

Đoạn Cửu Ngân không khỏi bật cười."Đoạn phủ hay hoàng cung đều là ở Kinh Thành, nên bầu trời đêm cũng sẽ giống nhau như đúc thôi."

"Không giống nhau." Hắn lắc đầu một cái."Hoàng cung bầu trời đêm mặc dù cũng có sao, nhưng không có Đoạn Cửu Ngân ... " Biết rất rõ ràng hắn đang trêu chọc nàng, làm cho trong lòng nàng ảm áp vô cùng.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Phụng Kỳ đứng dậy một tay kéo nàng vào trong ngực, trên mặt mỉm cười mê người."Ban ngày nàng đã làm cái gì ? Cha nàng nói nàng có chuyện đi ra ngoài, hại ta tìm nàng thật lâu."

Nàng do dự một chút, mới nói: "Đúng vậy a, cha ta phái ta giúp người mua vài món đồ."

Đoạn Cửu Ngân không dám nhìn thẳng mắt của hắn, mỗi lần nói dối tinh thần nàng đều có chút căng thẳng mắt tập chung, hướng chỉ nguyên nhân để cho nàng nói dối vẫn là hắn.

Phụng Kỳ nhìn nàng thật sâu một lúc, không hỏi tới nữa, vừa cười hi hi vừa ngắt gương mặt của nàng."Nhớ lần sau nếu cha nàng phái nàng đi mua đồ cho người nữa, nhớ gọi ta, mỗi ngày ta đều đợi ở Đoạn phủ buồn bức muốn chết, nghĩ muốn ra ngoài lại bị những lão đại thần đáng ghét kia dây dưa mãi không thôi!"

Nói xong, hắn lại như trẻ con nhăn mày: "Lại nói, Cửu Ngân a, nàng tính toán lúc nào thì cùng ta về đảo Thần Tiên? Ngày hôm qua ta nhận được báo cáo tin của Việt Phong, hắn nói mấy vị cô nương trong Kỳ phủ dưới sự an bài của hắn, nên gả thì gả, nên đi thì đi, bên trong phủ hiện tại trống không, tất cả mọi người đang chờ chủ nhân cùng phu nhân của bọn họ trở về nhà đấy."

Đoạn Cửu Ngân thuận thế tiến sát trong ngực hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn ngửa lên nở nụ cười."Phụng Kỳ, chàng có nghĩ tới hay không, nếu như có một ngày Đột Quyết tấn công tới đây, chúng ta ở đảo Thần Tiên có thể nào còn an tĩnh giống như trước không?"

Phụng Kỳ chợt nhíu mày, làm ra vẻ hỏi thăm."Chỉ giáo cho?"

"Đừng quên, đảo Thần Tiên mặc dù địa thế kín đáo, nhưng vẫn ở trong biên giới Uyên Quốc, hiện tại binh lính Đột Quyết tùy ý làm bậy, chàng thật cho là, Mục Tát Nhi sẽ không có chủ ý đánh tới đảo Thần Tiên sao?" Nàng nhẹ nhàng kéo tay của hắn nắm lấy, nói."Phụng Kỳ, có nhân tài ra sức bảo vệ đất nước mới có thể có nhà, nước mất rồi, thì dân chúng sao có thể an cư lạc nghiệp?"

"Cửu Ngân, tối nay nàng làm sao vậy hả ? Vì cái gì phải nói tới chuyện này? Ta đã sớm nói qua, quốc gia đại sự cùng Phụng Kỳ ta không liên quan, chẳng lẽ nàng cũng học những tên đại thần đáng ghét kia muốn chỉ bảo cho ta hay sao?"

"Phụng Kỳ, chàng có còn nhớ lúc Mục Tát Nhi đánh lên thuyền của chàng ở trên biển, chàng bị trúng tên độc chính là ta đã cứu chàng, giúp chàng hút máu, chàng đã từng đồng ý với ta, thực hiện cho ta một điều kiện."

Thấy hắn cau mày, Đoạn Cửu Ngân trong lòng vô cùng thấp thỏm, nhưng vẫn nhắm mắt nói tiếp.

Phụng Kỳ thật lâu không nói, vốn là khuôn mặt tươi cười, dần dần nghiêm túc."Vậy thì như thế nào?"

Tránh khỏi ngực của hắn, nàng lộ vẻ mặt phớt tình nhìn hắn."Nếu như. chàng thật muốn trả lại nợ ân tình đã thiếu của ta, hãy đồng ý với ta, vì Uyên Quốc xuất chinh."

Thời gian giống như dừng lại!

Phụng Kỳ mắt cũng không chớp nhìn nữ nhân dám can đảm đề xuất yêu cầu này với hắn, hai người cứ như vậy nhìn nhau, giống như người nào mở miệng trước, sẽ phải chịu thua.

Đoạn Cửu Ngân thấp thỏm lo âu. Nàng làm sao không biết hắn ghét việc phải tiếp tục tham dự chánh sự, ngay cả Đường Kim hoàng thượng cùng Thái

hậu hân còn không thêm nề mặt, huống chi là nàng.

Từ lúc rời hoàng cung, nàng luôn vắt óc suy nghĩ nên làm như thế nào để khuyên hân xuất chinh, nghĩ tới nghĩ lui, rốt cuộc nhớ tới lần đó lúc hân trúng tên độc từng nói sẽ giúp nàng thực hiện một ước nguyện, vốn là sự kiện này nàng đã quên, nhưng hôm nay, nàng lại không thể không dùng biện pháp này.

Trầm mặc hồi lâu, Phụng kỳ rốt cuộc nhàn nhạt cười cười. "Ta còn tưởng rằng nàng sớm quên sự kiện kia. Chỉ là ta không hiểu, tại sao hiện tại nàng mới nói ra?" Hân tiến tới gần mặt của nàng. "Nhớ lần đầu tiên ta hỏi nàng có yêu cầu gì thì nàng lúc đó chính là nô lệ của ta, khi đó tại sao nàng không đề cập tới chuộc thân cho mình?"

. Nàng không nói gì.

"Còn lần trước, nàng nghe nói cha nàng bị thích khách tấn công, thân chịu trọng thương, nàng cố ý muốn rời khỏi đảo Thần Tiên, khổ khổ cầu xin ta để nàng trở lại, nhưng nàng vẫn như cũ không lợi dụng điều kiện kia."

. Nàng vẫn là không nói gì.

"Còn tưởng rằng đời này nàng sẽ không bao giờ sử dụng tới ước nguyện này, không ngờ." Phụng kỳ dừng lại, thanh âm hơi có vẻ đùa cợt. "Có thể để cho nàng nói ra cái yêu cầu này, không phải vì chính nàng, cũng không phải là vì cha nàng, lại là vì hoàng thượng, vì triều đình! Cửu Ngân, ta và nàng từng ở đảo Thần Tiên vô lo vô nghĩ, từng thề bên nhau trọn đời, những thứ này đối với nàng đều là không quan trọng?"

"Phụng Kỳ."

"Kết quả quay đầu lại, ở trong lòng nàng điều quan trọng nhất, không phải là nàng, cũng không phải là ta, mà là trách nhiệm trên người nàng."

Đoạn Cửu Ngân cơ hồ nghĩ muốn lên tiếng phủ nhận, nhưng vừa nghĩ tới hình ảnh Thái hậu quỳ xuống chân mình, tất cả tất cả chỉ đành phải nuốt trọn vào lòng.

Nàng suy nghĩ nếu nói cho hân biết, nàng rất muốn có thể cùng hân tư thủ cả đời, rất muốn tới sống trên đảo Thần Tiên cùng hân, nàng không quan tâm cái gì gọi là quyền thế tiền bạc, không quan tâm trách nhiệm quốc gia, thiên hạ rộng lớn, có thể để cho nàng quan tâm, chỉ có hân Phụng Kỳ!

Nhưng chút lời nói này, nàng thế nào cũng không thể nói ra.

"Cửu Ngân, nếu như cho nàng thêm một cơ hội nói lên yêu cầu với ta, yêu cầu của nàng có phải là. không thay đổi?"

Nàng nuốt nước miếng, nhìn xuống nội tâm đang giãy giụa, nặng nề gập đầu.

"Thà rằng phải từ bỏ ta, nàng vẫn muốn yêu cầu điều này sao?"

Nghe vậy, nàng sợ run, ánh mắt kinh hoàng vô dụng.

"Cửu Ngân, nàng chỉ có một lần cơ hội!"

"Phụng Kỳ."

"Chỉ một cơ hội!" Hân bức bách.

Đoạn Cửu Ngân cảm thấy ngực chua xót khác thường, nàng muốn khóc, làm thế nào cũng không khóc nổi.

Từ ngày nàng bắt đầu biết mình đã yêu Phụng Kỳ, sự dịu dàng của hân, sự bao dung của hân, sủng ái của hân, che chở của hân, đã làm cho nàng không cách nào quên.

Hôm nay, thế nhưng hân lại nói ra những yêu cầu tàn khốc như vậy, nhưng. Nếu như nàng thật sự bỏ qua, đối với hoàng thượng, đối với Thái hậu, đối với Uyên Quốc, nàng không biết phải đối mặt như thế nào?

Thấy nàng không nói, Phụng Kỳ trầm mặc chốc lát, rốt cuộc nở một nụ cười lạnh lùng xa cách, ghé sát bên tai nàng. "Đã làm khó nàng rồi, ta thiếu nàng, trả lại cho nàng là được."

Nói xong, hân đột nhiên phi thân xuống đất, mang theo sự tức giận chỉ có Đoạn Cửu Ngân mới hiểu, rời khỏi nơi đây.

Cô đơn dưới bầu trời đêm, nàng một mình rơi lệ, hai tay gấu gao nắm chặt, trái tim đau đớn vô cùng.

Phụng Kỳ. Chớ có trách ta, ta cũng là bất đắc dĩ !

Bạn đang đọc truyện *Hải Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Mọi người vạn vạn không nghĩ tới, Lạc Vương Gia luôn cự tuyệt kiến giá, cự tuyệt tiếp kiến bất kỳ đại thần nào, nay đột nhiên tuyên bố muốn dẫn binh xuất chinh.

Hoàng thượng đang ở tẩm cung già bộ thân thể lâm bệnh nhẹ nhận được tin tức này, lập tức triệu kiến Phụng Kỳ, trong lòng vui sướng không nói nên lời, hoàng thượng tự tay giao binh quyền cho hắn, đồng thời cho cử hành hào hoa dạ yến.

Ngược lại, Phụng Kỳ vẫn như thường ngày không chút để ý, tiếp nhận mọi sự an bài của hoàng thượng.

Trước khi xuất chinh, hắn chỉ yêu cầu được trở về Lạc vương phủ ở. Hoàng thượng biết được, trong lòng cực kỳ vui mừng, hạ chỉ thưởng vạn lượng vàng, phái mấy trăm tên gia đinh tới sửa sang quét dọn lại Lạc vương phủ.

Lạc Vương Gia xuất chinh, tất cả thần tử, dân chúng đều là vui mừng khôn xiết, chỉ có Đoạn Cửu Ngân vẻ mặt tiêu tụy, cả ngày tâm sự nặng nề.

Bởi vì từ hôm nọ cầu xin Phụng Kỳ đồng ý mang binh xuất chinh, hai người không hề gặp mặt nhau.

Phụng Kỳ mỗi ngày đều bận rộn, gặp hoàng thượng, gặp Thái hậu, vội vàng chuẩn bị thủ hạ và chấn chỉnh lại quân doanh.

Nếu như vô tình chạm mặt thì cũng làm như không thấy, biểu hiện của hắn giống như hai người chưa từng quen biết.

Cho đến hai mươi tám tháng tám âm lịch, biên quan truyền đến tin Đột Quyết chính thức tuyên chiến với Uyên Quốc, Phụng Kỳ cũng đã chuẩn bị thỏa đáng tất cả, hắn thân chinh thống lĩnh bốn mươi vạn đại quân, nhằm biên quan đi tới.

Trước khi đi, hoàng thượng suất lĩnh bách quan thành kính đưa tiễn ra tận cổng thành.

Phụng Kỳ trên người khoác chiến bào, tóc đen vấn cao, tay dắt chiến mã, ngoài cổng thành binh lính xếp thành hàng ngũ chỉnh tề, tinh thần phấn chấn.

Đoạn Cửu Ngân cũng ở trong đám quan viên đi đưa tiễn, nàng đứng cách hắn không xa, nhưng hắn vẫn cố chấp không có liếc nhìn nàng một cái.

Bất cần đòi phớt lờ tất cả, Phụng Kỳ giống như chưa từng tồn tại, hôm nay, hắn tay cầm thiên quân vạn mã, một thân chánh khí nghiêm nghị, phong thái vô cùng tự tin, làm cho người ta tự cảm thấy không thể sánh bằng.

Khó trách hoàng thượng rất sùng ái Lạc Vương Gia, người thống lĩnh thiên quân vạn mã nên có cái phong thái tự tin này mới đúng.

"Lạc đệ, mặc dù lần này ngươi cùng trăm đánh cuộc, trăm thắng được cũng không quang minh chính đại, nhưng vô luận như thế nào, nhưng cuối cùng ngươi vẫn là người thua cuộc, trăm chỉ hy vọng. Bỏ qua ân oán, ngươi có thể đem tất cả bỏ lại sau lưng, về sau, ngươi cùng trăm vẫn là huynh đệ tốt." Hoàng thượng thừa dịp đưa tiễn, ghé vào lỗ tai hắn nhỏ giọng thì thầm.

Nhưng Phụng Kỳ vẫn không nhúc nhích vẫn đứng thẳng tắp, hoàng thượng thấy thế lơ đãng cười, lấy Hộ Thân Phù trong ngực ra đưa cho hắn.

"Lần này xuất chinh, ta và ngươi không biết ngày nào mới có thể gặp nhau, đây là mẫu hậu mong trăm giao Hộ Thân Phù cho ngươi, xuất binh đánh giặc, dẹp an tất cả, mong ngươi có thể vì bách tính mà suy nghĩ."

Phụng Kỳ khom người nhận lấy, đem đạo phù giắt trên người, mặt không chút thay đổi nói: "Hoàng thượng, lần này cùng Đột Quyết giao chiến, thần nhất định không làm nhục sứ mạng, chiến thắng trở về. Nếu nếm mùi thất bại, thần. Đời này kiếp này, sẽ không bước vào Kinh Thành nửa bước."

Hoàng thượng nghe vậy sắc mặt cứng đờ, đôi tay ôm hai vai của hắn. "Trăm không cho phép! Mặc kệ là bại hay là thắng, trăm đều muốn ngươi còn sống, trăm sẽ ở nơi này chờ ngươi chiến thắng trở về, sau đó tự mình làm tiệc đón gió tẩy trần cho ngươi. Còn nữa, trăm càng hy vọng một ngày kia. Ngươi có thể tìm được hạnh phúc thuộc về mình."

Nói xong, ánh mắt xa xa nhìn về phía quần thần nơi Đoạn Cửu Ngân đang đứng.

Hắn như thế nào lại không biết, Lạc đệ lần này xuất chinh chính là có liên quan tới Đoạn tiểu tướng quân kia.

Phụng Kỳ cũng không quay đầu nhìn tới ánh mắt nóng rực kia, chỉ cười nhạt một tiếng. "Hạnh phúc cả đời của thần cũng không nhọc đến hoàng thượng quan tâm, mặc dù hiện tại nói những lời này có chút tục khí, nhưng thần hi vọng. Hoàng thượng có thể chăm sóc thật tốt cho Thái hậu, thần hàng năm không có ở trong cung, tương lai, làm phiền hoàng thượng chăm sóc cho Thái hậu." Lời nói mặc dù xa lánh lạnh nhạt, nhưng vẫn lộ ra một cổ thân tình.

Nghe vậy, hoàng thượng nhú mày, trong lòng hoan hỉ hỏi: "Lạc đệ. Ngươi tha thứ cho sự hồ đồ của trăm năm đó rồi hả ?"

Phụng Kỳ chỉ lạnh lùng liếc hắn một cái, đột nhiên quỳ xuống hành đại lễ. "Thần ở chỗ này xin từ biệt."

Đứng dậy kéo cương ngựa, quan viên ở hai bên ánh mắt cung kính, hần thẳng tắp đi đến trước đại quân.

Khi bước chân của hần đi qua bên cạnh Đoạn Cửu Ngân thì hơi dừng lại.

Hai người cùng nhìn nhau, Phụng Kỳ nhìn chăm chăm, nàng đang cắn chặt môi dưới.

Đột nhiên, hần nở một nụ cười hấp dẫn, dưới cái nhìn chòng chọc của mọi người, đột nhiên kẻ sát vào tai nàng nói: "Cửu Ngân, mặc dù ta rất thất vọng đối với lựa chọn ban đầu của nàng, cũng rất tức giận nhưng ta vẫn muốn nói, coi như ban đầu, sự lựa chọn của nàng là ta không phải là giang sơn Uyên Quốc, ta cũng sẽ vì nước xuất chinh, bởi vì ta chỉ muốn chứng minh ở trong lòng nàng đến tốt cùng là ta quan trọng, hay là trách nhiệm trên người nàng quan trọng hơn?"

Đang trong lúc Đoạn Cửu Ngân vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, nháy mắt Phụng Kỳ đã nhảy lên lưng ngựa, cưỡi ngựa bay, bá quan cùng hô to: "Lạc Vương Gia Thiên tuế Thiên tuế thiên thiên tuế! Chúng thần xin đợi Lạc Vương Gia sớm ngày chiến thắng trở về"

Thanh âm kia vẫn còn vang vọng, bóng dáng của hần trong tiếng cung tiễn của mọi người cũng càng lúc càng xa.

Đoạn Cửu Ngân cao ngạo đứng nghiêm trong gió, từng cơn gió thổi rối loạn tóc của nàng, mặc cho nước mắt tùy ý chảy xuôi, trong lòng nàng đã sớm tan nát thành từng mảnh vụn.

Nháy mắt đã qua hơn một tháng, biên quan liên tiếp truyền tin chiến thắng, Lạc Vương Gia dụng binh như thần đem đại quân Đột Quyết đánh lui liên tiếp như thế nào, ngưng chiến liên tiếp.

Trong triều vô cùng sung sướng, ai ai cũng khen ngợi Lạc Vương Gia anh dũng thần vũ, là rường cột nước nhà; ở dân gian, bách tính nói hần là Chiến thần, là cứu thế của Uyên Quốc.

Đoạn Cửu Ngân nghe, tâm tình cũng càng ngày càng cô đơn hơn. Từ sau khi Phụng Kỳ đi, nàng đều là nhớ nhung hần mà sống qua ngày, hơn nữa cứ đến đêm khuya, nàng sẽ lại nhớ lúc hần tới gần nói ra những lời kia.

Trong lòng nàng đến tốt cùng là trách nhiệm quan trọng hay là hần quan trọng? Lúc ấy, nàng bỏ qua tình cảm cá nhân lựa chọn trách nhiệm quốc gia nặng nề.

Nàng đã quên, mặc dù thời gian đó hần mỗi ngày đều núp ở trong Đoạn phủ không chịu gặp người, lại không chịu đồng ý với hoàng thượng sẽ xuất chinh, nhưng dù sao hần là Lạc Vương Gia của Uyên Quốc, là đệ đệ ruột Đường kim hoàng thượng, là con ruột Thái hậu, làm sao có thể không để ý tới hưng vong quốc gia?

Mà nàng chẳng những không đủ tin tưởng hần, ngược lại vào lúc quan trọng, quảng lời thề của bọn họ ra sau lưng, khiến hần tổn thương, nếu hần không bao giờ tha thứ cho nàng, nàng cũng không có lời nào để nói.

Nàng ngày ngày chờ đợi tin tức, nghe được biên quan truyền đến tin chiến thắng, chân mày vô thức giãn ra; nếu biên quan mấy ngày chưa có tin trở về, nàng liền ngày đêm ăn ngủ không yên, nguyên bản là thân thể gầy mòn, cơ thể nàng đã gầy đến đáng sợ, sắc mặt cũng không còn sắc đỏ thắm kiều mỵ.

Phụ thân Đoạn Tĩnh Minh cũng chỉ có thể ở một bên đau lòng cho sự ngu dại của nữ nhi, cũng tự trách mình không thể giúp gì cho nữ nhi.

Mà Đoạn Cửu Ngân cũng nhân dịp này dâng tấu xin từ quan.

Hoàng thượng mặc dù không nỡ nhưng vẫn đồng ý yêu cầu của nàng. Bãi triều, hoàng thượng cố ý lưu nàng ở lại.

"Trẫm biết trong lòng nàng có tình cảm với Lạc đệ, hiện nay hần đang ở biên quan ra sức vì nước, nhi nữ tình trường, tự nhiên sẽ muốn ở bên cạnh hần. Đoạn tiểu tướng quân, trẫm cũng biết nàng tại sao khẳng khái từ quan, nhất định là Lạc đệ đã làm khó nàng, nàng mới có thể hạ quyết định ấy."

Đổi mặt Đường Kim Thiên Tử, Đoạn Cửu Ngân cũng không có nửa phần sợ hãi. "Hoàng thượng, Cửu Ngân đã từ quan, về sau liền không còn là Đoạn tiểu tướng quân rồi, nhưng thân là con dân Uyên Quốc, về sau nếu hoàng thượng có chuyện gì cần Cửu Ngân dốc sức, Cửu Ngân nhất định dốc toàn lực mà làm."

Hoàng thượng cười cười ôn hòa. "Trẫm sao còn dám làm phiền Đoạn tiểu tướng. Ách, Đoạn cô nương vì trẫm dốc sức, lần này Lạc đệ chịu mang binh xuất chinh, đều là nhờ Đoạn cô nương dốc sức giúp đỡ, nàng biết tính khí Lạc đệ. ài. " Than nhẹ một tiếng, "Đều là do hồi trước, trẫm cùng mẫu hậu đã làm hần hư rồi, hần mới tùy hứng lớn lối như vậy, thôi, không đề cập tới cũng được."

"Trẫm nghe mẫu hậu nói, Lạc đệ cùng nàng dự định bên nhau cả đời, cho nên trẫm đã quyết, nhất định đợi đến lúc Lạc đệ thu quân hồi Triều, trẫm sẽ hạ chỉ, cử hành hôn lễ cho các người."

Đoạn Cửu Ngân cung kính từ chối nhã nhặn, "Hoàng thượng, chuyện này. Còn chờ Phụng Kỳ hồi triều sau đó hãy bàn tiếp."

Coi như từng ước định cả đời thì như thế nào, hiện tại Phụng Kỳ cùng nàng đã đến mức này, sợ rằng trong lòng hần, sớm không thừa nhận quan hệ này nữa rồi.

Nhưng nàng không trách hần, bởi vì người ban đầu lựa chọn buông tay, là nàng.

Là nàng vào thời điểm mấu chốt lựa chọn quốc gia mà bỏ qua tình yêu, Phụng Kỳ oán nàng hận nàng, cũng là điều hết sức bình thường mà thôi.

Hoàng thượng nghe vậy cười. "Chẳng lẽ nàng không muốn gả cho Lạc đế, không muốn làm phu nhân của Lạc đế?"

Đoạn Cửu Ngân trầm mặc, không biết nên trả lời như thế nào.

Hoàng thượng bước tới gần nàng. "Nàng vẫn lo lắng, Lạc đế sẽ trách nàng đã buộc hắn xuất chinh?"

Bị nói trúng nỗi đau trong tim, nàng không dám ngẩng đầu, nắm chặt hai tay, cổ nín chặt nỗi lòng.

"Đoạn cô nương, Lạc đế mặc dù tùy hứng bá đạo, nhưng tâm địa cũng vô cùng thiện lương, chuyện của các người, trăm ít nhiều cũng biết một chút, mặc kệ như thế nào, trăm hi vọng nàng có thể đặt niềm tin ở Lạc đế. Dĩ nhiên, nếu có một ngày Lạc đế không chịu cưới nàng làm thê tử, trăm sẽ hạ chỉ đưa nàng vào hậu cung làm phi tử của trăm."

"Hoàng thượng." Đoạn Cửu Ngân kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn về mặt hài hước của hoàng thượng, bộ dáng này, cùng Phụng Kỳ có chín phần tương tự.

"Xem đi, trăm vừa nói muốn đem nàng chọn vào hậu cung nàng lại bị hù thành bộ dáng này, nếu người nào không biết chuyện, còn tưởng rằng trăm có bệnh không tiện nói ra đây."

"Hoàng thượng, Cửu Ngân cảm thấy chuyện đùa này tuyệt không buồn cười." Nàng vô lực nhìn hoàng thượng một cái. Nàng đã sớm quen biết hoàng thượng, khi đó hoàng thượng mới ngồi lên ngôi vị hoàng đế, Thái hậu từng cười nói muốn nàng tương lai vào cung làm phi tử.

Sau nàng lại theo cha nhập ngũ, nếu không gặp Phụng Kỳ, sợ rằng cuộc đời này cũng sẽ không chạm đến chuyện nhi nữ tình trường.

"Trăm không nói giỡn với nàng. Tóm lại nàng phải tin tưởng trăm, nếu nàng cùng Lạc đế tan rã không thể ở bên nhau là do trăm tạo thành, vậy trăm sẽ cho nàng hạnh phúc."

Mục Tát Nhĩ không nghĩ tới lần này xuất chiến, mình sẽ bị bại thế thảm như thế, càng không nghĩ tới, trải qua kiếp sống mấy năm làm Hải Tặc, binh pháp của Phụng Kỳ chẳng những không có kém đi, ngược lại càng ngày càng tinh xảo.

Trên chiến trường tràn ngập xác người ngựa, chiến bào của hắn đã rách, binh lính Đột Quyết vẫn theo sát phía sau, muốn đánh một trận cuối cùng.

Mấy ngày này, Lạc Vương Gia Uyên Quốc quả thật như thần tiên hạ phàm, sử dụng các loại trận pháp làm cho bọn họ thua tan tác, rõ ràng binh lính Đột Quyết vượt quá trăm vạn, mà hắn chỉ dẫn theo bốn mươi vạn tinh binh, nhưng không tới hai tháng ngắn ngủn, bọn họ lại bị bại thế thảm.

Mục Tát Nhĩ trời sanh có sức mạnh phi thường, những năm qua luôn cố công học tập binh pháp Trung Nguyên, vốn tưởng rằng có thể dễ dàng đánh cho Uyên quân thất bại thảm hại, không nghĩ tới Lạc Vương Gia lại sử dụng mấy cái trận pháp mà hắn đều là chưa từng thấy qua.

Hai bên giao chiến, Phụng Kỳ ở trước mấy vạn đại quân, cười chiến mã, tay cầm trường kiếm, uy phong凛冽, thu hút mọi ánh nhìn, binh lính Đột Quyết nhìn thấy, cũng không khỏi kinh sợ.

"Lạc Vương Gia, người không phải ở đảo Thần Tiên làm Hải Tặc rồi sao, tại sao lại vì triều đình Uyên Quốc mà xuất binh chinh chiến? Năm đó người đánh bại ta, nhưng sau khi hồi triều, bị đối xử ra sao, người nghĩ là ta không biết? Hoàng đế Uyên Quốc tuy là ca ca người, nhưng hắn vô cớ hoài nghi người sẽ đoạt quyền soán vị, hắn nhốt người ở trong vương phủ không được ra ngoài nửa bước."

"Hiện tại Đột Quyết chúng ta hướng Uyên Quốc tuyên chiến, tên Hoàng đế nhát gan lại sợ phiền phức mới biết là người quan trọng, sai người tìm người trở về, lợi dụng người đối phó đại quân Đột Quyết ta, người cam tâm tình nguyện vì tên Hoàng đế ngu ngốc đó bán mạng sao?"

Cười trên chiến mã, chiến bào Phụng Kỳ lồng lộng đón gió, tay kéo dây cương, hắn nghe những lời nói khích bác này, chẳng những không tức giận, ngược lại, ư ư cười một tiếng.

"Mục Tát Nhĩ, người không có quyền ở chỗ này nói người khác hèn hạ, người hãy tự nghĩ lại mình xem? Ta còn nhớ ngày đó, chúng ta cùng đánh một trận trên biển, người nói rõ không dùng mách khỏe đánh lén, lại lén lút sai người bắn tên độc, nếu người thật có đạo nghĩa, tại sao còn sử dụng loại hành vi của lũ tiểu nhân?"

Nghe hắn nói một hồi, Mục Tát Nhĩ vốn sắc mặt đã khó coi lại bị phủ thêm mấy phần lo lắng.

Hắn cắn răng tay cầm thiết chùy, mắt lộ ra hung quang "Hừ! Ta thừa nhận vì đạt được mục đích không chừa thủ đoạn nào, vốn tưởng rằng mũi tên độc lần trước có thể lấy được cái mạng nhỏ của người, không nghĩ tới người phúc lớn mạng lớn, còn có thể sống tới ngày hôm nay, nhưng người không phải là quá kiêu ngạo rồi chẳng, không tới phút cuối, ai chết vào tay ai, còn rất khó nói."

"Mục Tát Nhĩ, ta khuyên người bỏ bớt hơi sức đi, tám năm trước thảm bại như vậy còn chưa đủ nhục nhã sao? Chẳng lẽ người muốn lần nữa quỳ gối trước mặt của ta cầu xin tha thứ?"

Những lời này ừa nói ra quả thật đã đâm vào chỗ đau của hắn, khiến hắn giận đến cực độ, đột nhiên nhấc thiết chùy, giục ngựa chạy thẳng tới trước mặt Phụng Kỳ.

Tướng lĩnh hai quân giao chiến, dù Phụng Kỳ so sánh với Mục Nhĩ Tát đáng người có nhỏ hơn mấy phần, nhưng hắn thuở nhỏ tập võ, cộng thêm kinh nghiệm nhiều năm làm hải tặc, trên phương diện võ học hắn càng ngày càng tinh tiến hơn, Mục Nhĩ Tát mặc dù có sức khỏe kinh người nhưng thiếu các chiêu thức cùng kinh nghiệm giao chiến nên không thể địch lại sự khôn khéo của hắn.

Sau ba mươi bốn mươi hiệp đấu, Mục Nhĩ Tát liền bị đánh rơi thiết chùy xuống mặt đất, hắn thấy thế cả kinh, suýt nữa té ngựa, một hồi chê cười của binh lính Uyên Quốc vang vọng khắp chiến trường, làm hắn tức sùi bọt mép.

Nhưng vào lúc này, trong đám tướng sĩ Đột Quyết đột nhiên có một tiểu tướng tuổi còn rất trẻ phi ngựa lao tới.

Người này mặc chiến bào màu đỏ, tay cầm bảo kiếm, mi thanh mục tú, trên mặt tràn đầy căm hận, thẳng hướng Phụng Kỳ mà đến.

"Phụng Kỳ, nạp mạng đi...."

Một tiếng kêu to duyên dáng, chân mày hắn khẽ nhúc nhích, theo tiếng kêu nhìn lại, hiện lên ngũ quan tinh xảo xinh đẹp

Cửu Ngân? !

Vô luận là vóc người, tướng mạo, ngay cả anh khí giữa hai lông mày, đều giống Đoạn Cửu Ngân như đúc.

Điều càng làm cho hắn kinh ngạc chín là người này không gọi hắn là Lạc Vương Gia, mà lại gọi Phụng Kỳ.

Ở nơi chiến trường này, hắn chỉ dùng danh hiệu Lạc Vương Gia để phát hiệu lệnh, ngay cả binh lính Uyên Quốc tất cả đều xem hắn là Lạc Vương Gia anh minh thần võ.

Kể từ hôm từ biệt đã hai tháng, hắn mặc dù oán Cửu Ngân vô tình nhưng lòng vẫn không thể nào hận nàng.

Mỗi ngày sau khi cùng thuộc hạ bàn luận về chiến sự, một mình hắn nằm ở doanh Nguyên soái, dù hắn muốn đọc sổ sách nhưng trong đầu đều hiện lên hình ảnh tiểu nữ nhân chết tiệt nọ.

Ngay từ lúc nàng bị Thái hậu gọi vào cung, Thái hậu vừa dỗ vừa xoa mà nhờ cậy nàng khuyên hắn mang binh xuất chinh, hắn biết nàng đứng trên lập trường của mình khó xử vô cùng.

Trong lòng, hắn đã chuẩn bị tới đầu hàng hoàng thượng, nhưng hắn vẫn muốn biết suy nghĩ trong lòng nữ nhân ngốc nghếch đó, bản thân mình cuối cùng chiếm bao nhiêu phần lợi?

Hai nước giao chiến, tư tình nhi nữ vốn cũng không nên so đo quá nhiều, hắn cũng biết Cửu Ngân là một người cố chấp, trong lòng nàng lúc nào cũng canh cánh chuyện quốc gia đại sự.

Nhưng hắn không cam lòng! Hắn muốn được đứng thứ nhất trong lòng nàng, cho dù bị người trong thiên hạ coi là tùy hứng làm bậy cũng được.

Hắn thua, thua chặt vật như vậy lại càng không cam tâm.

Hai tháng này, nói không nhớ nhưng nàng là gạt người, hơn nữa trước đây không lâu hoàng thượng phái người chạy qua năm trăm nghìn dặm đưa tin, Cửu Ngân đã từ quan, chính thức cùng quan trường không hề có liên quan gì nữa.

Hắn càng muốn mau sớm đánh thắng trận này tướng tượng cánh thu quân hồi Triều, sau đó hắn bắt tiểu nữ nhân khiến hắn thương tâm, hại hắn khổ sở, dạy dỗ một phen thật tốt.

Nhiều ngày nhớ nhung, đã thành sự thật sao?

Nhìn thẳng vào khuôn mặt giống Đoạn Cửu Ngân như đúc của tên tiểu tướng Đột Quyết, hắn chợt thất thần, chỉ kịp thấy thanh trường kiếm của đối phương đâm thẳng vào hắn.

Hắn không hề né tránh, trong miệng không tự chủ được thì thầm: "Cửu Ngân."

Người nọ nhếch môi, cười đến cực kỳ mỉa mai."Phụng Kỳ, thì ra ngươi còn nhớ rõ ta."

Phụng Kỳ trong lòng cả kinh, mất đi sức phán đoán, cho đến khi thanh trường kiếm kia nhắm tâm hướng thẳng ngực hắn hung hăng đâm tới.

Đoạn Cửu Ngân không thể tin vào tin tức vừa nghe được, thời gian trước còn liên tiếp truyền đến tin chiến thắng, sao đột nhiên trong thơ hỏa tốc chạy suốt ngày đêm lại báo tin Đại nguyên soái Lạc Vương Gia bị người Đột Quyết ám toán, thân trúng một kiếm.

Rồi lại truyền đến Mục Nhĩ Tát đột nhiên ngưng chiến đồng ý cử người tới nghị hòa cùng Uyên Quốc, năm mươi năm tới tuyệt không tuyên chiến nữa,

còn đưa ra điều kiện bồi thường rất lớn, cam tâm tình nguyện cúi đầu xưng thần với Uyên Quốc.

Cũng có nơi đưa tin, cuối cùng, Mục Tát Nhĩ sợ hãi thần uy của Lạc Vương Gia, tự động bỏ qua lần giao tranh này.

Đại quân Uyên Quốc chuẩn bị trở về, nhưng vào thời khắc này — Lạc Vương Gia lại biến mất không thấy!

Nghe nói, Lạc Vương Gia bị trọng thương, là vì trên chiến trường, đột nhiên xuất hiện một tiểu tướng Đột Quyết có dáng dấp giống nhau như đúc với Đoạn Cửu Ngân, khi hắn đang thất thần không kịp ứng phó, tên tiểu tướng này đã đâm hấn trọng thương.

Trong lòng nàng lo lắng, nhìn không được hồi tưởng lại sự gian trá của Mục Tát Nhĩ. Chẳng lẽ. Tên tiểu tướng đó cùng mình dáng dấp giống nhau như đúc, là quý khách của Mục Tát Nhĩ?

Nếu đó là sự thật, Mục Tát Nhĩ lợi dụng người giống nàng tới mê hoặc Phượng Kỳ, và Phượng Kỳ đã trúng quỷ kế của tên tiểu tướng đó, vậy Phượng Kỳ có phải vẫn quan tâm nàng như cũ.

Nghĩ tới đây, Đoạn Cửu Ngân nhìn không được xao động trong lòng, liền bái biệt cha mẹ và huynh trưởng, quyết định đơn độc đi ra quan ải tìm kiếm tung tích của Phượng Kỳ.

Đời này kiếp này, nàng sống là người của Phượng Kỳ, chết là ma của Phượng Kỳ, nếu như hấn thật sự xảy ra gì việc không hay, như vậy nàng. sẽ không chút do dự đi theo hấn.

Liên tục hai ngày, dọc theo đường đi, nàng giục ngựa chạy như điên, trong đầu tất cả đều là bóng dáng của Phượng Kỳ.

Không biết hấn hiện tại như thế nào? Có nguy hiểm tính mạng không?

Nếu như ban đầu không phải nàng khổ khổ cầu khẩn hấn xuất chinh, như vậy hấn sẽ không gặp phải nguy hiểm; nếu như hấn xuất chinh mà mình cố ý đồng hành, vậy sẽ không khiến hấn cả ngày nóng ruột nóng gan, ăn ngủ không yên.

Trong lòng nàng càng nghĩ càng khổ sở, càng nghĩ càng tự trách. Phượng Kỳ, mặc kệ như thế nào, cầu xin chàng chờ ta!

Trong lúc này, đầu nàng chỉ toàn tâm toàn ý nghĩ tới Phượng Kỳ, bỗng cảm thấy phía dưới chợt hụt hẫng, con ngựa vốn đang chạy như bay bỗng hí lên một hồi dài chói tai.

Sau một khắc, Đoạn Cửu Ngân cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm, người và ngựa cùng nhau rơi vào cạm bẫy.

Bạn đang đọc truyện *Hải Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Đầu rất đau, thân thể cũng rất đau, một lòng chỉ nghĩ tới cách nào để thoát khỏi nơi u ám này.

Đoạn Cửu Ngân không ngừng nhắc nhở mình, không thể tiếp tục ngủ mê man.

Nàng còn nhớ mình đang trên đường ra biên ải, trúng mai phục của kẻ địch, nàng và ngựa đồng thời rơi vào bẫy rập, cũng không biết mình đã hôn mê bao lâu, nhưng luôn cảm thấy có nguy hiểm rình rập bốn phía.

Cho đến khi mí mắt nặng trĩu vô lực mở ra, mơ mơ hồ hồ, nàng nhìn thấy trước mắt xuất hiện một đám nam nhân mặc trang phục quái dị, một người đang nở nụ cười tà khí, trong mắt lóe ra vài tia hung phấn giống như dã thú bắt được miếng mồi ngon.

"Tĩnh tĩnh." Một người trong đám đi đến trước giường, đưa tay sờ sờ cái trán của nàng. "Không có phát sốt, xem ra tạm thời không chết được."

Đoạn Cửu Ngân theo bản năng né tránh bàn tay đưa tới, chán ghét cau mày. "Các người. Là ai?" Nàng phát hiện cổ họng rất khô và đau rát, ai đó tốt bụng cho nàng chút nước chẳng?

Đám người kia cười gian tà rồi đột nhiên kéo nàng một cái, nàng cảm thấy đầu óc choáng váng, cúi đầu nhìn qua thân thể, phát hiện trên người mình chính là trang phục của một tân nương.

Trang phục tân nương sao? ! Nàng kinh hãi.

"Thật tốt, tới vừa kịp lúc, nhanh lên một chút, nhanh lên một chút, lão đại của chúng ta đã đợi nàng suốt hai ngày nay rồi nha!"

Đoạn Cửu Ngân hoàn toàn bị bọn họ làm cho hồ đồ rồi, nàng chẳng những bị người ta cưỡng bách kéo xuống giường, vừa bị đẩy vừa bị kéo ra ngoài cửa.

"Này, các người rốt cuộc muốn làm gì? Còn nữa, các người muốn dẫn ta đến nơi nào?"

Đám người kia cười to một hồi. "Tiểu mỹ nhân, chúng ta là thổ phi của núi Thổ Đậu này, và nàng đã được lão đại trong sơn trại của chúng ta nhìn trúng, lão đại của chúng ta năm nay sắp bốn mươi tuổi rồi, vẫn chưa có áp trại phu, lão đại đang lo lắng không có nữ nhân nào chịu gả cho hắn, không nghĩ tới nàng - một tiểu mỹ nhân chủ động nhảy vào bẫy rập do lão đại bày ra, ha ha ha. Cái này gọi là gì nhỉ?"

Sau lưng có người nói tiếp, "Đương nhiên gọi là đi mòn gót giày cũng không thấy, đến khi gặp được chẳng tốn chút công phu." Một lời vừa nói ra, cả đám cười rộ vui vẻ.

Đoạn Cửu Ngân cả người vô lực, lại nghe bọn họ nói cái gì lão đại sơn trại, cái gì thổ phi, trong lòng cả kinh.

Phượng Kỳ sống chết không rõ, mà nàng lại rơi vào tay tặc nhân, làm sao nàng có thể thoát thân đây?

Bọn chúng kéo kéo đẩy đẩy, nàng bị đưa tới trước một căn phòng có dán chữ hi đỏ thắm, trong phòng có một bàn gỗ, bên trên có bày tượng phật Quan Âm, hai bên đều là lũ thổ phi lâu la, ở giữa có một người chừng bốn mươi tuổi đang được mọi người vây quanh.

"Lão đại, chúng ta đã mang tiểu mỹ nhân đến, ngài có muốn chính thức cử hành lễ thành thân ngay không?"

Người nọ làn da ngăm đen, trên mặt có rất nhiều vết sẹo, miệng có một nốt ruồi to màu đen, trên nốt ruồi còn có một cái lông dài đen nhánh. Liếc thấy Đoạn Cửu Ngân đã đến thì hắn khẽ nhíu đôi lông mày, đáng vẻ lưu manh nhìn nàng chăm chăm, như muốn ăn tươi nuốt sống nàng vậy.

"Còn đứng đó làm gì? Nhanh một chút đưa tiểu mỹ nhân đáng yêu tới đây cho ta bái đường thành thân." Nói xong, người nọ tiến đến gần nàng cười dâm dăng.

Bọn lâu la vừa nghe, vội vàng ép nàng đi vào đại sảnh.

"Buông ta ra, buông ta ra! Ta không muốn thành thân cùng người này." Mặc dù nàng có một thân võ nghệ, nhưng lúc này thân thể lại suy yếu, hơn nữa, nơi này có mười mấy nam nhân cao lớn cường tráng, làm sao nàng có thể địch nổi?

Đám người kia không thèm để ý tới sự phản kháng của nàng, một mực bắt nàng quỳ xuống trước pho tượng Quan Âm, đồng thời tên thủ lĩnh sơn trại cũng quỳ xuống cạnh nàng.

"Nhất bái thiên địa. Nhị bái Phật tổ. Phu thê giao bái. Đưa vào động phòng." Cũng không biết là thanh âm của tên lâu la nào, trong giọng nói mang theo nụ cười khó nín.

Đoạn Cửu Ngân không ngừng giãy dụa phản kháng, nhưng vẫn không thể thoát được sự khống chế của đám người kia, cho đến câu phu thê giao bái thì tên thủ lĩnh sơn trại còn nhân cơ hội hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của nàng một cái.

Nàng tròn mắt nhìn hắn, nếu như có thể, nàng rất muốn đánh một quyền thật mạnh vào giữa mặt hắn.

Khi nghe tới đưa vào động phòng, đột nhiên, nàng bị thủ lĩnh sơn trại ôm ngang hông, mặc nàng ra sức kêu gào hắn vẫn không chịu buông nàng xuống.

Hắn ôm nàng đi một mạch vào một căn phòng đơn sơ, cả căn phòng được trang hoàng toàn màu đỏ, trên giường tất cả chăn đệm cũng là một màu đỏ rực.

"Buông ta ra! Cái tên thủ lĩnh sơn trại buông ta ra, ta đã có phu quân rồi, người không thể cưỡng bạo dân nữ được."

Hắn hoàn toàn không để ý tới sự gào thét của nàng, trực tiếp đặt nàng nằm trên đệm, Đoạn Cửu Ngân chỉ cảm thấy đau nhức cả mông. Người này thật là không hiểu được thế nào là thương hương tiếc ngọc!

Không để nàng kịp đứng dậy, hắn mạnh mẽ ấn nàng xuống giường vây khốn nàng giữa hai cánh tay.

"Nàng nói nàng đã có phu quân rồi, vậy phu quân của nàng là người phương nào?"

Đoạn Cửu Ngân lạnh lùng nhìn hắn chăm chăm. "Phu quân ta chính là Đại nguyên soái Lý Đình Lạc - người dẫn dắt bốn mươi vạn đại quân đánh bại Đột Quyết _ Lạc Vương Gia, nếu như người chịu thả ta xuống núi, ta có thể vì người mà xin với triều đình, tha cho người một mạng, nếu người có ý cậy mạnh cưỡng ép ta, cha ta cùng phu quân ta mà biết, thì nơi đây. . . ."

"Núi Thổ Đậu."

"Đúng, núi Thổ Đậu cũng sẽ bị san thành bình địa."

Đối phương lại "hừ" một tiếng, trên mặt chẳng những không có bất kỳ sự sợ hãi nào, ngược lại còn thoáng hiện vẻ hài hước.

"Lạc Vương Gia sao? Nhưng đáng tiếc, đáng tiếc, nếu người mà nàng muốn nói tới là cái tên gì đó thống lĩnh bốn mươi vạn đại quân Đại nguyên soái, thì ta nói cho nàng hay hắn đã chết rồi."

"Người người. Người nói người nào chết?"

"Chính là Lạc Vương Gia, ba ngày trước, trong rừng trúc, cái tên Lạc Vương Gia kia bị đám lâu la của ta phát hiện lúc ấy thân thể hắn bị trọng thương, toàn thân đều là máu, bọn họ đưa hắn đến núi Thổ Đậu, tìm cả lang trung trong giang hồ tới giúp hắn trị thương, nhưng vết thương của hắn bị kiếm đâm quá sâu, lại tổn thương tới nội tạng, mấy canh giờ sau liền tắt thở."

Không để ý tới khuôn mặt trắng bệch của Đoạn Cửu Ngân khi nghe đến đây, hắn nói tiếp giống như chuyện không hề liên quan tới mình: "Đúng rồi, cái tên Lạc Vương Gia kia trước khi chết còn kêu lên Cửu Ngân...hay là cái gì Chín Ngân?"

Nghe đến đó, Đoạn Cửu Ngân chỉ có cảm giác như đang rơi xuống vực sâu vạn trượng không thể nào thở được.

Phượng Kỳ chết? !

Phượng Kỳ chết!

"Không ——" một tiếng kêu thảm thiết, nước mắt tuôn trào.

Cái tên đó thích gọi nàng là Tiểu Lạt Tiêu, thích lộ ra nụ cười hài hước, động một chút là bắt nàng hôn mãnh liệt cắn mãnh liệt, thỉnh thoảng còn nổi tính trẻ con nũng nịu với nàng, một Phượng Kỳ như thế mà đã chết sao? !

Nàng không thể tin được đây là sự thật, lại không dám tin rằng nam nhân mà nàng hết lòng yêu thương cứ như vậy rồi bỏ nàng.

Nhớ lại khoảng thời gian hai người sống bên nhau, từng thề nguyện, cũng đã từng cam kết dưới gốc cây Nhân Duyên hẹn ước sẽ bên nhau trọn đời, tất cả những điều đó khiến đầu nàng như muốn nổ tung.

Phượng Kỳ chết rồi, chỉ còn một mình nàng, nàng sống trên cõi đời này còn ý nghĩa gì?

Đoạn Cửu Ngân thấy cạnh màn treo một thanh trường kiếm, không chút nghĩ ngợi, nàng tung người đoạt lấy, rút bảo kiếm, đặt ngang cổ tự vẫn.

"Nàng muốn làm gì?"

Kiểm tới ngang yết hầu, cổ tay nàng đột nhiên đau nhức, sau một khắc, kiếm đã bị thủ lĩnh sơn trại đoạt lấy, ném xuống đất.

Đối phương hung ác nhìn nàng chằm chằm, hận không thể ăn tươi nuốt sống nàng ngay lập tức." Dám tự vẫn trước mặt ta! Lá gan nàng cũng không phải là nhỏ."

Không hề sợ sệt, Đoạn Cửu Ngân hung dữ đẩy mạnh cánh tay của hắn."Cút ngay! Phu quân của ta đã không còn, vậy thì ta còn sống để làm gì?"

"Phu quân của nàng còn chưa có chết đâu." Hắn chỉ chỉ chính mình."Ta không phải đang ở đây sao? Nàng cũng đừng quên, chúng ta vừa mới bái đường thành thân đây."

Nàng vẫn đắm chìm trong bi thương, tự lẩm bẩm."Đều tại ta, hắn chết là tại ta! Nếu như ban đầu không phải ta bức bách hắn, cầu xin hắn ra chiến trường giết địch, hắn sẽ không bị người âm toán, cũng sẽ không bị thương, càng sẽ không mất đi tính mạng, ta đã đồng ý với hắn, cùng hắn chung sống ở đảo Thần Tiên, làm vợ hắn, sanh con cho hắn, nhưng." Nước mắt trong nháy mắt không ngừng tuôn rơi, "Nhưng.. thế nhưng hắn lại chết rồi."

"Này, ta đã nói, phu quân của nàng vẫn còn sống, chưa có chết!"

Đoạn Cửu Ngân đột nhiên hung hăng trừng mắt nhìn nam nhân trước mặt."Cút ngay! Người nào thừa nhận người là phu quân ta, ta Đoạn Cửu Ngân sống là người của Phượng Kỳ, chết cũng là ma của Phượng Kỳ, người cút ngay cho ta!"

Người nọ lại mạnh mẽ bắt được đôi tay đang vung loạn của nàng."Nàng không thừa nhận? Vậy không được, chúng ta đã thành thân, cũng vào động phòng rồi, chỉ còn thiếu bước cuối cùng này thôi, nào cho vị phu hôn một cái."

Nói xong, liền xông tới, trong nháy mắt, Đoạn Cửu Ngân dường như thấy được Phượng Kỳ, động tác kia, thần thái kia, đều có vẻ lưu manh giống hệt Phượng Kỳ.

Nhưng tên nam tử này chừng bốn mươi tuổi, đáng vẻ lại như một tên thô phi, lời nói thì thô tục, sao có thể so sánh cùng với Phượng Kỳ?

Nàng thăm hỏi sao tự nhiên mình lại xuất hiện ảo giác, mắt thấy miệng của đối phương đang tiến lại, tuyệt vọng nghĩ tới Phượng Kỳ không còn trên đời này, thì cuộc sống của nàng cũng không còn ý nghĩa.

Nàng thừa dịp người kia vô ý, đôi tay dùng sức siết lấy cổ họng hắn: "Được, nếu ta đây không thể tự sát, vậy thì ta đành giết người để phát tiết mối hận trong lòng ta!"

"Này này. . . . Nữ nhân độc ác này, nàng muốn mưu sát chồng sao?"

"Câm miệng cho ta, người không phải là phu quân của ta, ta chỉ có một phu quân là Phụng Kỳ!"

"Nàng nói không là không sao? Vậy không được, ta nói được là phải được!" Hắn điểm nhẹ tay vào cổ họng mình, đột nhiên giọng nói cũng thay đổi: "Được rồi được rồi, nàng Tiểu Lạt Tiêu này. Nàng làm ta sắp tắc thở rồi đó!"

Đột nhiên nghe thấy hắn kêu Tiểu Lạt Tiêu, Đoạn Cửu Ngân lập tức buông lỏng tay.

"Người. Người mới vừa gọi ta là gì?"

"Khụ khụ. Nguy hiểm thật nguy hiểm thật, thiếu chút nữa nàng đã mưu sát chồng thành công rồi"

Đoạn Cửu Ngân cau mày nhìn chăm chăm tên nam nhân không ngừng ho khan trước mặt. Mặc dù ngoại hình của hắn giống như hơn bốn mươi tuổi, nhưng. . . .nhưng da tay của hắn lại không hề có vết nhăn, còn có hầu kết của hắn tựa hồ nhìn rất quen mắt, điều khiến nàng kinh ngạc nhất là qua lần động thủ vừa rồi chỗ da phía sau tai của hắn tựa như bị xé rách.

"Phụng Kỳ?" Nàng thử kêu tên của hắn, trái tim vô cùng kích động.

Người nọ ho một hồi lâu, khoe môi mỉm cười, hài hước liếc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng. "Nàng đang gọi Phụng Kỳ? Hay là đang gọi phu quân đây?"

Nàng đột nhiên đứng dậy, kéo lấy cổ áo của hắn, bàn tay nhỏ bé không khách khí tóm lấy miếng da bị rách kia giật mạnh.

Người nọ kêu lên thảm thiết, "Oa! Tiểu Lạt Tiêu, đau muốn chết đây, nàng có biết không hả?"

Nhìn lại hắn, quả nhiên khuôn mặt xấu xí đã được thay bằng tuấn dung quen thuộc, Đoạn Cửu Ngân định thần nhìn lại. Hắn không phải Phụng Kỳ thì là ai!

"Phụng Kỳ! Quả nhiên là chàng."

Đoạn Cửu Ngân không biết nên tức hay nên vui mừng, bị cái tên nam nhân này đùa giỡn một hồi, may mà trái tim nàng khỏe mạnh, nếu không khẳng định đã sớm vỡ tim mà chết.

Thấy tận mắt hắn vẫn còn sống, nàng xuống giường, nhìn hắn từ trên xuống dưới, lại đưa tay sờ loạn một hồi, xác định hắn quả nhiên không có bị thương, sống mũi cay cay nhào vào lòng hắn.

"Phụng kỳ, chàng không chết, chàng không chết, thật tốt quá, chàng không chết."

Chợt nhớ tới cái gì, nàng lập tức rời khỏi ngực của hắn, đôi tay dùng sức đánh tới hai vai hắn.

"Cái tên khốn kiếp này, dám gạt ta, hôm nay ta đánh chết người."

Phụng Kỳ chỉ một mực đứng cười, nhìn nàng một hồi khóc một hồi cười, Đoạn Cửu Ngân thường ngày trầm ổn trấn định, hôm nay đúng là đã đem các loại vẻ mặt cùng lúc thể hiện, thật vô cùng đặc sắc.

"Tốt lắm tốt lắm, không nên lộn xộn nữa, mới vừa thấy nàng muốn tự sát, thật dọa ta chết khiếp! Nữ nhân ngốc nghếch này, nếu một kiếm kia thật chém xuống, nàng bảo ta phải làm thế nào?"

"Ai bảo người gạt ta?" Nàng lớn tiếng mắng, "Phụng Kỳ, ta hận người, người đi chết đi!"

Ngoài miệng tuy nói hận, lại không tự chủ ôm chặt hắn, mặc dù chỉ chia lìa hai tháng, nhưng đối với nàng lại dài như cả một đời.

"Phụng Kỳ, ta nghe nói lúc hai quân giao chiến thì quân địch có một nữ tướng đáng đáp giống ta xông tới, vì thế nên người mới bị trọng thương."

Hắn dịu dàng ôm nàng vào trong ngực.

"Đích xác là có một nữ tướng có tướng mạo tương đồng với nàng, Mục Tát Nhi là kẻ âm hiểm, người của hắn đã điều tra được mối quan hệ giữa ta và nàng, nên mới sử dụng thủ đoạn mờ ám này hòng lừa gạt ta, nhưng đáng tiếc chính là." Hắn cười tà siết chặt gương mặt của nàng. "Nữ nhân kia và nàng mặc dù tướng mạo giống nhau, nhưng phong cách lại khác biệt quá xa, bọn họ cho là tìm một người có tướng mạo giống nàng thì có thể mê loạn tâm trí ta, nhưng hắn ta lại không ngờ tới, điều mà ta yêu thích chính là con người của nàng, tấm lòng thiện lương của nàng, không liên quan tới diện mạo."

"Phụng Kỳ." Đoạn Cửu Ngân nghe vậy, không khỏi khiếp sợ.

"Cho nên, khi nữ nhân kia cầm kiếm đâm tới trước ngực ta thì ta kịp thời tránh thoát, cuối cùng ả chết dưới kiếm của ta, thật đáng tiếc cho gương mặt này." Nói xong, hắn còn không ngần ngại đùa giỡn nàng một phen.

"Nhưng là, vì sao thơ hỏa tốc báo về nói người bị đâm trọng thương?"

Hắn cười hi hi. "Lá thư này là ta tự mình sai người viết, khi đó tinh thần của quân Đột Quyết bị đánh đến tan tác, mà quân ta khí thế như chẻ tre, Mục Tát Nhi thật không hề nghĩ tới hắn lại thảm bại như vậy, rốt cuộc phải phải sứ thần nghị hòa cùng quân ta, Uyên Quốc đại thắng, mà ta lại không muốn hồi triều, cho nên sai người viết như vậy, một là muốn đoạn tuyệt quan hệ cùng triều đình, hai là."

Hắn búng nhẹ lên mũi của nàng. "Đương nhiên là muốn biết ở trong lòng nàng, ta rốt cuộc có quan trọng hay không? Nếu như nàng biết tin trong thư có còn quan tâm tới ta, nhất định sẽ đi tìm ta, cho nên ta đánh cuộc, xem là nàng có xuất hiện hay không."

"Chàng. Ý chàng muốn nói là, cái bầy rập chết tiết kia, còn có cái gì mà gặp thổ phỉ núi Thổ Đậu, đều là do chàng một tay bày kế?" Đoạn Cửu Ngân quả thật giận điên lên.

Thấy hắn không khách khí gật đầu, nàng tức giận nâng nắm đấm.

"Cái tên khốn kiếp này, chàng có biết suốt dọc đường đi ta đã lo lắng sợ hãi đến độ sắp phát điên hay không hả?"

Phượng kỳ nhanh tay bắt lấy nắm đấm của nàng, ánh mắt tĩnh mịch. "Ai bảo nàng chỉ cho ta một góc nhỏ trong trái tim nàng. Nàng chẳng lẽ không biết lòng ta sẽ rất đau? Nàng cho là ở nơi biên quan, ta không nhớ tới nàng sao? Nhưng nàng thà tình nguyện hy sinh hạnh phúc của chúng ta, cũng nhất định phải giữ được Uyên Quốc, nàng như vậy không tin tưởng ta? Cho ta là một người xấu không tim không phổi, không nghĩ tới an nguy của đất nước?"

"Phượng Kỳ ta làm việc luôn luôn tự có chừng mực, nếu như ta không quan tâm tới Uyên Quốc, không quan tâm tới dân chúng trong thiên hạ, lần đó khi cha nàng bị tập kích, tại sao ta lại theo nàng trở về? Nếu đã lựa chọn hồi kinh, thì cũng đã chuẩn bị sẵn sàng ra chiến trường, thế nhưng nàng lại hành động như vậy. ."

Đoạn Cửu Ngân cảm thấy mình rất uất ức. "Làm sao ta biết được ý nghĩ của chàng? Lúc ấy, vì sao chàng lại tuyệt tình như thế, hơn nữa còn cùng hoàng thượng huyên náo như vậy, khiến ta cho là. . . ."

"Ta chỉ muốn dạy dỗ hoàng thượng một chút, ai bảo năm đó hắn dám khi dễ ta, thậm chí còn động sát cơ muốn giết ta, mặc dù tên kia đối với ta bất nhân, không có nghĩa là ta sẽ đối với hắn bất nghĩa, lấy quốc nạn làm đầu, đầu giết hắn cũng là ca ca của ta, ta có thể nào không giúp hắn."

"Hừ! Nợ cũ giữa huynh đệ chàng có quan hệ gì với Đoạn Cửu Ngân ta? Nhưng hiện tại, tất cả thành ta như vậy đều là do ta không phải." Nàng bĩu môi oán trách.

Nàng đã từng nghĩ, làm sao Phượng Kỳ lại tuyệt tình như vậy, thì ra là hai huynh đệ người ta đang bát nháo, lại lôi người vô tội như nàng vào cuộc.

Khó thấy được dáng vẻ nũng nịu của nàng - một dáng vẻ vô cùng đáng yêu, khiến trái tim Phượng Kỳ nóng lên, nhắm cái miệng nhỏ nhắn của nàng hôn rồi lại hôn.

"Tốt lắm tốt lắm, hiện tại Đột Quyết đã lui binh, quốc thái dân an, nàng cũng không phải ngu ngốc nghĩ tới cái gì mà đền đáp quốc gia nữa, đừng quên, nàng đã cùng ta bái đường thành thân, từ nay về sau, chính là người của ta, mặc kệ sau này xảy ra chuyện gì đều phải nghe lời của ta, không cho phép nàng rời xa ta, không cho phép nàng không tin tưởng ta, lần này coi như cho nàng một bài học, để xem sau này nàng có còn dám không quan tâm tới ta!"

"Được được được, ta về sau cũng không dám đắc tội với Kỳ đại thiếu gia nữa, chàng hãy tha thứ cho ta một lần này thôi."

Nàng bỏ qua sự tùy hứng của hắn, mặc dù bản thân tức giận chết, còn bị trêu chọc, nhưng hành động của hắn là toàn tâm toàn ý vì nàng, nàng cảm động vô cùng, trong lòng cũng thấy ấm áp.

"Phượng Kỳ, hiện tại Uyên Quốc đã thắng, nhưng thân là Đại nguyên soái, chàng cứ như vậy bỏ lại đại quân mà đi, có phải là hành động thiếu trách nhiệm không?"

"Ta chỉ đồng ý với hoàng thượng sẽ đánh thắng trận, chưa từng đồng ý với hắn sẽ mang binh hồi triều, bọn họ cứ việc yên vui mà sống nào có quan hệ gì tới ta đâu? Ta chỉ muốn cùng áp trại phụ nhân của ta trở về đảo Thần Tiên, ta lại là Kỳ thiếu, còn lão bà của ta sẽ sinh cho ta thật nhiều tiểu oa nhi chơi cùng ta, như vậy là ta đã hài lòng rồi."

Đoạn Cửu Ngân dựa vào hắn cười, ôm chặt hông hắn. "Phượng Kỳ, đời này kiếp này, chúng ta sẽ không bao giờ rời xa nhau nữa!"

Phượng Kỳ cũng ôm lấy nàng, nở nụ cười mê người. "Được, đời này kiếp này, chúng ta sẽ không bao giờ rời xa nhau nữa!"

Ba năm sau

Ngự thư phòng của Uyên Quốc, hoàng thượng xem tấu chương trong tay, bên trong viết, các quan viên vùng Tứ Xuyên Vân Nam khi đi biên du ngoạn bị một đám Hải tặc trừng trị, chẳng những lấy đi toàn bộ tài sản, đám quan lại kia còn bị Hải tặc tra ra tội chứng bọn chúng tư thông cùng nhau cắt xén quân lương.

Rất nhanh, những tội chứng này liền được dâng lên triều đình, chờ đợi hoàng thượng điều tra.

Tục truyền, bên cạnh thủ lĩnh đám Hải tặc kia còn mang theo hai tiểu hải tặc, đáng đáp hết sức đáng yêu, còn có một người thiếu phụ mang lục giáp, hành

động cử chỉ đối với thủ lĩnh Hải tặc rất ân ái ngọt ngào.

Hoàng thượng nhìn tấu chương trong tay, lắc đầu cười.

Lạc đệ, người ở nơi đó có khỏe không? Có thỉnh thoảng nhớ tới trẫm không?

Trẫm mỗi ngày đều nghĩ đến các người!

Mùa xuân Uyên Quốc năm thứ mười sáu, sứ giả Đột Quyết chính thức đem hàng thư đưa tới triều đình Uyên Quốc, công bố năm mươi năm tới tuyệt không tuyên chiến, hơn nữa còn bồi thường hơn hai ngàn vạn lượng vàng, vải vóc cùng vô số châu báu.

Các nước lân bang đều sợ thực lực Uyên Quốc, không dám đắc tội, quan hệ hữu nghị giữa các nước bỗng chốc trở nên hài hòa trước nay chưa từng có.

Từ đó, bách tính Uyên Quốc an cư lạc nghiệp.

Một năm sau, hoàng hậu sanh hạ vị hoàng tử thứ mười, Hoàng thượng cực kỳ vui mừng, đại xá thiên hạ!

Ở đảo Thần Tiên xa xôi, Phượng Kỳ cùng Đoạn Cửu Ngân cũng trải qua một cuộc sống ân ái thần tiên khiến người người đều ngưỡng mộ.

~ Hết trọn bộ ~

Bạn đang đọc truyện *Hải Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.